

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2022. gada 8. martā*

Satura rādītājs

I.	Atbilstošās tiesību normas	7
A.	Tiesības pašu resursu jomā	7
1.	Lēmumi saistībā ar pašu resursu sistēmu	7
2.	Regulas saistībā ar pašu resursu nodošanas kārtību un procedūru	8
3.	Regula Nr. 608/2014	10
4.	Regula Nr. 1553/89	11
B.	Muitas nodokļi	11
1.	Kopienas Muitas kodekss	11
2.	Savienības Muitas kodekss	14
3.	Piemērošanas regula	17
4.	Īstenošanas regula	18
C.	Tiesības PVN jomā	19
II.	Fakti un pirmstiesas procedūra	21
A.	Tiesvedības rašanās fakti	21
B.	Pirmstiesas procedūra	28
III.	Tiesvedība Tiesā	29
IV.	Par prasību	30
A.	Par pieņemamību	30

* Tiesvedības valoda – angļu.

1. Par Apvienotās Karalistes tiesību uz aizstāvību pārkāpumu pirmstiesas procedūrā un tiesvedībā Tiesā	30
a) Lietas dalībnieku argumenti	30
b) Tiesas vērtējums	31
2. Par iebilduma, kas attiecas uz Savienības tiesību PVN jomā pārkāpumu, faktiskā un juridiskā pamata nepietiekamību, it īpaši attiecībā uz 42. muitas procedūru	34
a) Lietas dalībnieku argumenti	34
b) Tiesas vērtējums	35
3. Par tiesiskās palāvības aizsardzības, tiesiskās drošības, “estoppel” un lojālas sadarbības principu pārkāpumu	35
a) Lietas dalībnieku argumenti	35
b) Tiesas vērtējums	36
4. Par Tiesas kompetences neesamību procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam izskatīt Komisijas lūgumu likt dalībvalstij nodot tās rīcībā noteiktu pašu resursu summu	38
a) Lietas dalībnieku argumenti	38
b) Tiesas vērtējums	39
5. Par prasības pieteikuma priekšlaicīgumu un nepieņemamību attiecībā uz laikposmu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim (ieskaitot) paziņojumu C 18 <i>Breach</i> par šo laikposmu izdošanas dēļ	41
a) Lietas dalībnieku argumenti	41
b) Tiesas vērtējums	42
B. Par lietas būtību	42
1. Par pienākumu Savienības finanšu interešu aizsardzības un krāpšanas apkarošanas jomā, kā arī pienākumu, kas izriet no Savienības muitas tiesībām, neizpildi	42
a) Par LESD 310. panta 6. punkta un 325. panta pārkāpumu	43
1) Par pienākumiem, kas dalībvalstīm ir uzlikti saskaņā ar LESD 325. pantu	43
2) Par LESD 325. pantā noteikto pienākumu pārkāpumu	45
i) Ievada apsvērumi	45
ii) Krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galveno iezīmju atgādinājums	46

iii)	Par to, vai Apvienotā Karaliste kopš pārkāpuma laikposma sākuma zināja par aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galvenajām iezīmēm un efektīviem pasākumiem tās apkarošanai	46
iv)	Par muitas pārbaužu mehānisma, ko Apvienotā Karaliste piemēroja pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, neatbilstību LESD 325. panta 1. punktam	48
b)	Par Savienības muitas tiesiskajā regulējumā noteikto pienākumu neizpildi	51
1)	Ievada apsvērumi	51
2)	Par Kopienas Muitas kodeksa 13. pantā un Savienības Muitas kodeksa 46. pantā paredzēto pienākumu neizpildi	53
i)	Lietas dalībnieku argumenti	53
ii)	Tiesas vērtējums	53
3)	Par Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktā un Īstenošanas regulas 244. pantā paredzēto pienākumu neizpildi	57
4)	Par Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktā un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktā paredzēto pienākumu neizpildi	61
2.	Par to, ka nav izpildīti Savienības tiesībās paredzētie pienākumi tradicionālo pašu resursu, ko veido muitas nodokļi, nodošanas jomā	62
a)	Par iebildumu saistībā ar to, ka Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi savu pienākumu nodot tradicionālos pašu resursus	62
1)	Par Apvienotās Karalistes atbildības principu par tradicionālo Savienības pašu resursu zaudējumu nenoteikšanu	63
2)	Par Apvienotās Karalistes atbildību par Savienības pašu resursu zaudējumiem, kas konstatēti maksājuma paziņojumos <i>C 18 Snake</i>	66
b)	Par iebildumu, kas attiecas uz to, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savu pienākumu nodot noteiktu tradicionālo pašu resursu summu	72
1)	Par Apvienotās Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru Tiesai vispirms ir jāizvērtē tās tradicionālo pašu resursu zaudējumu aplēses	72
2)	Par Komisijas tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm atbilstoši <i>OLAF-JRC</i> metodei	75
3)	Par Apvienotās Karalistes veikto tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu aplēsēm saskaņā ar <i>HMRC</i> metodi	75
4)	Par vispārējo argumentāciju, kas vērsta pret <i>OLAF-JRC</i> metodi	76
5)	Par tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu aplēsēm laikposmā no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim	79

6)	Par tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm laikposmā no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot	80
i)	Par kritiku, kas vērsta pret <i>OLAF-JRC</i> metodi un kas attiecas uz to, ka tās rezultātā tiktu pārvērtēts importa apjoms, kurš uzskatāms par pārāk zemu novērtētu	80
ii)	Par kritiku, kas vērsta pret <i>OLAF-JRC</i> metodi, kas izriet no tā, ka tās rezultātā tiek pārvērtēta importa, kurš ir jāuzskata par pārāk zemu novērtētu, vērtība	82
7)	Par paziņojumu C 18 <i>Breach</i> ietekmi uz tās pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm, ko Komisija pieprasa par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot	85
8)	Par valūtas maiņas kursu, kas ir jāpiemēro, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summu	88
9)	Secinājumi	89
3.	Par pienākumu, kas izriet no PVN tiesiskā regulējuma, un pienākumu nodot atbilstošos pašu resursus neizpildi	89
a)	Lietas dalībnieku argumenti	89
b)	Tiesas vērtējums	91
4.	Par LES 4. panta 3. punktā paredzētā lojālas sadarbības pienākuma neizpildi	95
a)	Lietas dalībnieku argumenti	95
b)	Tiesas vērtējums	95
	Par tiesāšanās izdevumiem	98

Valsts pienākumu neizpilde – LES 4. panta 3. punkts – LESD 310. panta 6. punkts un 325. pants – Pašu resursi – Muitas nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Eiropas Savienības finanšu interešu aizsardzība – Krāpšanas apkarošana – Efektivitātes princips – Dalībvalstu pienākums nodot Eiropas Komisijas rīcībā pašu resursus – Dalībvalstu finansiālā atbildība pašu resursu zaudējumu gadījumā – Tekstilizstrādājumu un apavu imports no Ķīnas – Plaša un sistēmiska krāpšana – Organizētā noziedzība – Slēptie importētāji – Muitas vērtība – Vērtības samazināšana – PVN bāze – Sistemātisku muitas pārbaužu neesamība, kuru pamatā būtu riska analīze un kas tiktu veiktas pirms attiecīgo preču izlaišanas – Sistemātiska galvojuma nodrošināšanas neesamība – Metode, kas izmantota, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu apmēru saistībā ar importu, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks – Statistikas metode, kuras pamatā ir vidējās cenas Savienības mērogā – Pieļaujāmība

Lietā C-213/19

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2019. gada 7. martā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Flynn* un *F. Clotuche-Duvieusart*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko sākotnēji pārstāvēja *F. Shibli* un *S. Brandon*, kā arī *Z. Lavery* un *S. McCrory*, vēlāk – *F. Shibli* un *S. McCrory*, pārstāvji, kuriem palīdz *J. Eadie* un *I. Rogers*, QC, kā arī *S. Pritchard*, *T. Sebastian* un *R. Hill*, barristers,

atbildētāja,

ko atbalsta:

Beļģijas Karaliste, ko pārstāv *J.-C. Halleux*, *P. Cottin* un *S. Baeyens*, pārstāvji,

Igaunijas Republika, ko pārstāv *N. Grünberg*, pārstāve,

Grieķijas Republika, ko pārstāv *M. Tassopoulou*, pārstāve,

Latvijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *K. Pommere*, *V. Soņeca* un *I. Kucina*, vēlāk – *K. Pommere*, pārstāve,

Portugāles Republika, ko pārstāv *P. Barros da Costa* un *S. Jaulino*, kā arī *L. Inez Fernandes* un *P. Rocha*, pārstāvji,

Slovākijas Republika, ko pārstāv *B. Ricziová*, pārstāve,

personas, kas iestājušās lietā,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *K. Lénartss* [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], *A. Prehala* [*A. Prechal*] (referente), *I. Jarukaitis* [*I. Jarukaitis*], *N. Jēskinens* [*N. Jääskinen*], *I. Ziemele* un *J. Pasers* [*J. Passer*], tiesneši *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *T. fon Danvics* [*T. von Danwitz*], *M. Safjans* [*M. Safjan*], *A. Kumins* [*A. Kumin*] un *N. Vāls* [*N. Wahl*],

ģenerālvokāts: *P. Pikamēe* [*P. Pikamäe*],

sekretārs: *M. A. Godisārs* [*M. A. Gaudissart*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 8. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 9. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Eiropas Komisija prasības pieteikumā lūdz Tiesu konstatēt, ka:

- neierakstot kontos pareizas muitas nodokļu summas un nenododot šīs iestādes rīcībā pareizu tradicionālo pašu resursu un pašu resursu, ko veido pievienotās vērtības nodoklis (PVN) attiecībā uz dažu tekstilizstrādājumu un apavu importu no Ķīnas (turpmāk tekstā – “attiecīgais imports”), summu, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus saskaņā ar Padomes Lēmuma 2014/335/ES, Euratom (2014. gada 26. maijs) par Eiropas Savienības pašu resursu sistēmu (OV 2014, L 168, 105. lpp.) 2. un 8. pantu, Padomes Lēmuma 2007/436/EK, Euratom (2007. gada 7. jūnijs) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2007, L 163, 17. lpp.) 2. un 8. pantu, Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 609/2014 (2014. gada 26. maijs) par metodēm un procedūru, lai darītu pieejamus tradicionālos, PVN un NKI pašu resursus, un par pasākumiem, lai izpildītu kases vajadzības (OV 2014, L 168, 39. lpp.), kas grozīta ar Padomes Regulu (ES, Euratom) 2016/804 (2016. gada 17. maijs) (OV 2016, L 132, 85. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 609/2014”), 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu, Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 (2000. gada 22. maijs), ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2000, L 130, 1. lpp.), 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, Padomes Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1553/89 (1989. gada 29. maijs) par galīgajiem vienotajiem pasākumiem, lai iekasētu pašu resursus, ko veido pievienotās vērtības nodokļi (OV 1989, L 155, 9. lpp.), 2. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Savienības Muitas kodekss”), 105. panta 3. punktu un Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 648/2005 (2005. gada 13. aprīlis) (OV 2005, L 117, 13. lpp.; turpmāk tekstā – “Kopienas Muitas kodekss”), 220. panta 1. punktu, sakarā ar to pienākumu neizpildi, kas tai ir saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu, LESD 325. pantu un 310. panta 6. punktu, Savienības Muitas kodeksa 3. un 46. pantu, Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu, Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92 (OV 1993, L 253, 1. lpp.), kas grozīta ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 3254/1994 (1994. gada 19. decembris) (OV 1994, L 346, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Piemērošanas regula”), 248. panta 1. punktu, Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2015/2447 (2015. gada 24. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Regulā Nr. 952/2013 (OV 2015, L 343, 558. lpp.; turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”), 244. pantu, Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; labojums – OV 2007, L 335, 60. lpp.), kas grozīta ar Padomes Direktīvu 2009/69/EK (2009. gada 25. jūnijs) (OV 2009, L 175, 12. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 2006/112”), 2. panta 1. punkta b) un d) apakšpunktu, 83. un 85.–87. pantu, kā arī 143. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 2. punktu, attiecīgie tradicionālo pašu resursu, kas jādara pieejami Komisijai, zaudējumi, atskaitot iekasēšanas izmaksas, ir šādi:

- 2017. gadā – 496 025 324,30 EUR (līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot);
- 2016. gadā – 646 809 443,80 EUR;
- 2015. gadā – 535 290 329,16 EUR;

- 2014. gadā – 480 098 912,45 EUR;
  - 2013. gadā – 325 230 822,55 EUR;
  - 2012. gadā – 173 404 943,81 EUR;
  - 2011. gadā – 22 777 312,79 EUR;
- nesniedzot tai visu informāciju, kas ir vajadzīga, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu apmēru, un nesniedzot, kā tā to bija pieprasījusi, *Her Majesty's Revenue & Customs* (Apvienotās Karalistes Ieņēmumu un muitas dienests, turpmāk tekstā – “HMRC”) juridiskā dienesta atzinuma saturu vai pamatojumu lēmumam, kura rezultātā tika atcelti konstatētie muitas parādi, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 608/2014 (2014. gada 26. maijs), ar ko nosaka Eiropas Savienības pašu resursu sistēmas īstenošanas pasākumus (OV 2014, L 168, 29. lpp.), 2. panta 2. punktu un 3. punkta d) apakšpunktu.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Tiesības pašu resursu jomā

1. Lēmumi saistībā ar pašu resursu sistēmu

- 2 Attiecībā uz laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot (turpmāk tekstā – “pārkāpuma laikposms”), attiecībā uz kuru Komisija šajā tiesvedībā pārmet Apvienotajai Karalistei dažādus Savienības tiesību pārkāpumus, secīgi bija piemērojami divi lēmumi par Savienības pašu resursu sistēmu, proti, Lēmums 2007/436 un no 2014. gada 1. janvāra – Lēmums 2014/335.
- 3 Saskaņā ar Lēmuma 2014/335 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu, kuru formulējums būtībā ir identisks Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktam, pašu resursus, ko iekļauj Savienības vispārējā budžetā, attiecīgi veido šādi ieņēmumi: “tradicionālie pašu resursi, kurus veido [...] kopējā muitas tarifa nodokļi un citi nodokļi, kurus noteikušas vai noteiks Savienības iestādes attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm”, un “visās dalībvalstīs spēkā esošas vienotas likmes piemērošana saskaņotajai PVN aprēķina bāzei, kas noteikta saskaņā ar Savienības noteikumiem”.
- 4 Šo lēmumu 8. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka kopējā muitas tarifa nodokļus kā Savienības pašu resursus dalībvalstis iekasē saskaņā ar valsts normatīvo vai administratīvo aktu noteikumiem, kurus vajadzības gadījumā pielāgo, lai panāktu atbilstību Savienības noteikumu prasībām, un to trešajā daļā ir noteikts, ka dalībvalstis šo pašu lēmumu 2. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā minētos resursus nodod Komisijas rīcībā.

2. Regulas saistībā ar pašu resursu nodošanas kārtību un procedūru

5 Attiecībā uz pārkāpuma laikposmu secīgi bija piemērojamas divas regulas par Savienības pašu resursu nodošanu, proti, Regula Nr. 1150/2000 un, sākot no 2014. gada 1. janvāra, Regula Nr. 609/2014.

6 Saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 2. panta 1. punktu, kura saturs būtībā ir identisks Regulas Nr. 1150/2000 2. panta 1. punkta saturam:

“Šīs regulas piemērošanai Savienības tradicionālo pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma [2014/335] 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram.”

7 Regulas Nr. 609/2014 6. panta 1. punktā un 3. punkta pirmajā un otrajā daļā, kuru saturs būtībā ir identisks Regulas Nr. 1150/2000 6. panta 1. punktam un 3. punkta a) un b) apakšpunktam, ir noteikts:

“1. Pašu resursu kontus pārziņa dalībvalsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde, un tos sadala pa kontiem pēc resursu veida.

[..]

3. Prasījumus, kas noteikti saskaņā ar 2. pantu, ievērojot šā punkta otro daļu, ieraksta kontos [parasti apzīmēts kā “A konts”] vēlākais pirmajā darbadienā pēc tā otrā mēneša deviņpadsmitās dienas, kas seko tam mēnesim, kurā prasījumi noteikti.

Noteiktos prasījumus, kas nav ierakstīti šā punkta pirmajā daļā minētajos kontos tādēļ, ka attiecīgās summas vēl nav piedzītas un nav nekāda nodrošinājuma, pirmajā daļā noteiktajā termiņā ieraksta atsevišķos kontos [parasti apzīmēts kā “B konts”]. Dalībvalstis var rīkoties tāpat, ja noteiktie prasījumi ar nodrošinājumu ir apstrīdēti un pēc radušos strīdu izšķiršanas var tikt mainīti.

[..]”

8 Regulas Nr. 609/2014 9. panta 1. punkta pirmās daļas sākotnējā redakcijā, kuras saturs būtībā bija identisks Regulas Nr. 1150/2000 9. panta 1. punkta pirmās daļas formulējumam, bija noteikts:

“Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.”

9 Kopš 2016. gada 1. oktobra šī tiesību norma ir formulēta šādi:

“Saskaņā ar 10., 10.a un 10.b pantā paredzēto procedūru katra dalībvalsts pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai valsts centrālajā bankā. Ņemot vērā negatīvu procentu piemērošanu, kā minēts trešajā daļā, minēto kontu var debitēt, tikai pamatojoties uz Komisijas norādījumu.”

- 10 Regulas Nr. 609/2014 12. panta 1. un 3. punkta sākotnējā redakcijā, kuru saturs būtībā bija identisks Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. un 3. punkta saturam, bija noteikts:

“1. Par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgai dalībvalstij jāmaksā procenti.

[..]

3. Attiecībā uz dalībvalstīm, kas neietilpst Ekonomikas un monetārajā savienībā, procentu likme līdzinās likmei, ko to centrālās bankas piemērojušas galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par diviem procentu punktiem, vai – dalībvalstīm, kurām centrālās bankas likme nav pieejama – līdzvērtīgākā likme, kas dalībvalsts naudas tirgū piemērota pirmajā attiecīgā mēneša dienā, palielinot to par diviem procentu punktiem.

Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 procentu punktiem. Paaugstināto likmi piemēro visam kavējuma periodam.”

- 11 No 2016. gada 1. oktobra Regulas Nr. 609/2014 12. panta 3. punkts tika aizstāts ar 12. panta 5. punktu, kas ir formulēts šādi:

“Attiecībā uz dalībvalstīm, kas neietilpst ekonomiskajā un monetārajā savienībā, procentu likme ir vienāda ar likmi, ko to centrālās bankas piemērojušas galvenajām refinansēšanas operācijām attiecīgā mēneša pirmajā dienā vai 0 % – izvēloties lielāko likmi –, palielinot to par 2,5 procentu punktiem. Dalībvalstīm, kurām centrālās bankas likme nav pieejama, procentu likme ir vienāda ar līdzvērtīgāko likmi, kas dalībvalsts naudas tirgū piemērota attiecīgā mēneša pirmajā dienā, vai 0 % – izvēloties lielāko likmi –, palielinot to par 2,5 procentu punktiem.

Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 procentu punktiem.

Kopējais palielinājums saskaņā ar pirmo un otro daļu nepārsniedz 16 procentu punktus. Paaugstināto likmi piemēro visam kavējuma periodam.”

- 12 Regulas Nr. 609/2014 13. pantā “Neatgūstamas summas”, kura saturs būtībā ir identisks Regulas Nr. 1150/2000 17. panta saturam, ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošās summas tiek nodotas Komisijai, kā noteikts šajā regulā.

2. Dalībvalstis ir atbrīvotas no pienākuma Komisijas rīcībā nodot summas, kas atbilst saskaņā ar 2. pantu noteiktajiem prasījumiem, kas izrādās neatgūstami jebkura turpmāk minētā iemesla dēļ:

a) *force majeure* apstākļu dēļ;

b) citu tādu iemeslu dēļ, kuros tās nevar vainot.

Noteikto prasījumu summas deklarē par neatgūstamām ar kompetentas administratīvas iestādes lēmumu, kura konstatē, ka tās nevar atgūt.

Noteikto prasījumu summas atzīst par neatgūstamām vēlākais piecus gadus kopš dienas, kad summas noteiktas saskaņā ar 2. pantu vai – administratīvas vai tiesas apelācijas gadījumā – kad galīgs lēmums ir pieņemts, izziņots vai publicēts.

[..]

3. Trijos mēnešos pēc šā panta 2. punktā minētā administratīvā lēmuma vai saskaņā ar minētajā punktā minētajiem termiņiem dalībvalstis sniedz Komisijai ziņojumu ar informāciju par gadījumiem, kad piemērots šā panta 2. punkts, ja noteiktie prasījumi, uz ko tie attiecas, pārsniedz EUR 50 000.

Minētais ziņojums ietver visus faktus, kas vajadzīgi, lai pilnībā izskatītu šā panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā minētos iemeslus, kuri lieguši attiecīgai dalībvalstij darīt pieejamas attiecīgās summas, un atgūšanas pasākumus, ko šī dalībvalsts veikusi attiecīgā gadījumā vai gadījumos.

Minēto ziņojumu sastāda, izmantojot Komisijas izstrādātu veidlapu. Šim nolūkam Komisija pieņem īstenošanas aktus. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 16. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru.

4. Komisija sešos mēnešos pēc 3. punktā paredzētā ziņojuma saņemšanas paziņo piebildes attiecīgai dalībvalstij.

Ja Komisija atzīst par vajadzīgu lūgt papildu informāciju, sešu mēnešu laikposms sākas no dienas, kad pieprasītā papildu informācija ir saņemta.”

3. Regula Nr. 608/2014

13 Attiecībā uz pārkāpuma laikposma daļu pēc 2014. gada 1. janvāra Regulas Nr. 608/2014 2. pantā “Kontroles un uzraudzības pasākumi” ir noteikts:

“[..]

2. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka Lēmuma 2014/335 [..] 2. panta 1. punktā minētos pašu resursus nodod Komisijai.

3. Ja kontroles un uzraudzības pasākumi attiecas uz Lēmuma [2014/335] 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajiem tradicionālajiem pašu resursiem, tad:

a) dalībvalstis veic pārbaudes un izmeklēšanu attiecībā uz minēto pašu resursu noteikšanu un nodošanu;

[..]

c) ja Komisija to pieprasa, dalībvalstis Komisiju iesaista to veiktajās pārbaudēs. Gadījumos, kad Komisija tiek iesaistīta pārbaudē, Komisijai – ciktāl to prasa šīs regulas piemērošana – ir piekļuve apliecinājumiem dokumentiem, kas attiecas uz pašu resursu noteikšanu un nodošanu, un visiem citiem atbilstīgiem dokumentiem, kas saistīti ar minētajiem apliecinājumiem dokumentiem;

d) Komisija pati var veikt pārbaudes uz vietas. Pārstāvjiem, kurus Komisija ir pilnvarojusi veikt šādas pārbaudes, ir piekļuve dokumentiem, kā tas izklāstīts saistībā ar c) apakšpunktā minētajām pārbaudēm. Dalībvalstis atvieglo šīs pārbaudes.

[..]”

4. Regula Nr. 1553/89

- 14 Regulas Nr. 1553/89 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“PVN resursu bāzi nosaka pēc darījumiem, kuri minēti 2. pantā Padomes [Sestajā direktīvā 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par aprozijuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.)] [..].”

- 15 Saskaņā ar šīs regulas 3. panta pirmo daļu:

“PVN resursu bāzi attiecīgajam kalendārajam gadam, neierobežojot 5. un 6. pantu, aprēķina, dalot kopējo tīro PVN ieņēmumu, ko dalībvalsts attiecīgajā gadā iekasējusi, ar likmi, pēc kuras tajā pašā gadā uzliek PVN.”

B. Muitas nodokļi

1. Kopienas Muitas kodekss

- 16 Kopienas Muitas kodekss ir piemērojams attiecīgajam importam, kas ir veikts pārkāpuma laikposma daļā pirms 2016. gada 1. maija.

- 17 Šī kodeksa 13. pantā bija noteikts:

“1. Muitas dienesti saskaņā ar spēkā esošajos noteikumos paredzētajiem nosacījumiem var veikt jebkādu kontroli, ko uzskata par vajadzīgu, lai nodrošinātu to, ka pareizi piemēro muitas noteikumus un citus tiesību aktus par to preču ievešanu, izvešanu, tranzītu, pārvietošanu un galapatēriņu, kuras pārvietotas starp [Eiropas] Kopienas muitas teritoriju un trešām valstīm, un par precēm, kam nav Kopienas preču statusa. Lai pareizi piemērotu Kopienas tiesību aktus, muitas kontroli var veikt trešā valstī, ja tas paredzēts starptautiskā nolīgumā.

2. Muitas kontrole, kas nav izlases veida pārbaudes, balstās uz riska analīzi, izmantojot automatizētas datu apstrādes paņēmienus, lai noteiktu riskus un to apjomu un izstrādātu riska novērtēšanai vajadzīgos pasākumus, balstoties uz valsts, Kopienas un, ja iespējams, starptautiski izstrādātiem kritērijiem.

Komitejas procedūru izmanto, lai izveidotu kopējo riska pārvaldības sistēmu un noteiktu kopējos kritērijus un kontroles jomu prioritātes.

Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju izveido elektronisku sistēmu, lai īstenotu riska pārvaldību.

3. Ja kontroli veic iestādes, kas nav muitas dienesti, to veic ciešā sadarbībā ar muitas dienestiem un, ja iespējams, tajā pašā laikā un vietā.

[..]”

- 18 Minētā kodeksa II sadaļā bija ietverta 3. nodaļa “Preču muitas vērtība”, kurā ietilpa tā 28.–36. pants.

19 Šī paša kodeksa 29. pantā bija paredzēts:

“1. Ievestu preču muitas vērtība līdzinās darījuma vērtībai, tas ir, cenai, kas ir faktiski samaksāta vai maksājama par precēm, pārdodot tās izvešanai uz Kopienas muitas teritoriju, kas vajadzības gadījumā ir precizēta saskaņā ar 32. un 33. pantu [..]:

[..]

2. a) Nosakot, vai darījuma vērtība ir pieņemama 1. punkta nozīmē, pircēja un pārdevēja savstarpējā saistība pati par sevi nav pietiekams pamats uzskatīt darījuma vērtību par nepieņemamu. Vajadzības gadījumā ir jāpārbauda pārdošanas apstākļi un darījuma vērtība ir jāpieņem, ja savstarpējā saistība nav ietekmējusi cenu. [..]

[..]

3. a) Cena, kas faktiski samaksāta vai maksājama, ir pircēja samaksātā vai maksājamā kopējā summa pārdevēja labā par ievestajām precēm, un tajā ietilpst visi pircēja samaksātie vai maksājami maksājumi pārdevējam saskaņā ar ievesto preču pārdošanas nosacījumiem vai trešai pusei, lai izpildītu saistības pret pārdevēju. [..]

[..]”

20 Saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksa 30. pantu:

“1. Ja muitas vērtību nevar noteikt saskaņā ar 29. pantu, tā ir jānosaka, secīgi piemērojot 2. punkta a), b), c) un d) apakšpunktu līdz pirmajam apakšpunktam, pēc kura to var noteikt [..].

2. Muitas vērtība, ko nosaka saskaņā ar šo pantu, ir:

a) darījuma vērtība vienādām precēm, kas pārdotas izvešanai uz Kopienu un izvestas tajā pašā vai aptuveni tajā pašā laikā, kad novērtējamās preces;

b) darījuma vērtība līdzīgām precēm, kas pārdotas izvešanai uz Kopienu un izvestas tajā pašā vai aptuveni tajā pašā laikā, kad novērtējamās preces;

c) vērtība, kas balstās uz vienas vienības cenu, par kādu vienādas vai līdzīgas ievestās preces tiek pārdotas Kopienā vislielākajā kopapjomā personām, kas nav saistītas ar pārdevēju;

d) izskaitļotā vērtība [..]

[..].”

21 Šī kodeksa 31. pants bija formulēts šādi:

“1. Ja ievestu preču muitas vērtību nevar noteikt saskaņā ar 29. vai 30. pantu, to nosaka, pamatojoties uz Kopienā pieejamiem datiem, izmantojot pieņemamus līdzekļus, kas atbilst principiem un vispārīgiem noteikumiem, kas ietverti:

– Nolīgumā par [1994. gada] Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību [(OV 1994, L 336, 103. lpp.), kas iekļauts Līguma par Pasaules Tirdzniecības Organizācijas izveidošanu (OV 1994, L 336, 3. lpp.) 1.A pielikumā] VII panta piemērošanu [..],

– [1994. gada] Vispārējās vienošanos par tarifiem un tirdzniecību VII pantā

un

– šās nodaļas noteikumos.

2. Par pamatu muitas vērtības noteikšanai saskaņā ar 1. punktu nevar būt:

a) Kopienā ražotu preču pārdošanas cena Kopienā;

b) sistēma, kas paredz muitas vajadzībām pieņemt augstāko no divām alternatīvām vērtībām;

c) preču cena izvešanas valsts vietējā tirgū;

d) ražošanas izmaksas, izņemot izskaitļotās vērtības, kas noteiktas vienādu vai līdzīgu preču gadījumā saskaņā ar 30. panta 2. punkta d) apakšpunktu;

e) preču cenas izvešanai uz valsti, kas neietilpst Kopienas muitas teritorijā;

f) viszemākās muitas vērtības

vai

g) brīvi noteiktas vai fiktīvas vērtības.”

22 Minētā kodeksa 68. pantā bija noteikts:

“Lai pārbaudītu pieņemtās muitas deklarācijas, muitas dienesti var:

a) pārbaudīt dokumentus, kas attiecas uz deklarāciju un kas tai pievienoti. Lai pārbaudītu deklarācijas datu pareizību, muitas dienesti var likt deklarētājam uzrādīt vēl citus dokumentus;

b) pārbaudīt preces un ņemt paraugus analīzei vai sīkai pārbaudei.”

23 Šī paša kodeksa 71. pants bija formulēts šādi:

“1. Deklarācijas pārbaudes rezultātus izmanto, piemērojot tās muitas procedūras noteikumus, kurā preces ir nodotas.

2. Ja deklarāciju nepārbauda, tad 1. punktā minētos noteikumus piemēro, pamatojoties uz deklarācijā sniegtajiem datiem.”

24 Kopienas Muitas kodeksa 217. panta 1. punktā bija paredzēts:

“Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu [...] muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).”

25 Saskaņā ar šī kodeksa 218. panta 1. punkta pirmo daļu:

“Ja muitas parāds ir radies no tā, ka pieņemta deklarācija par precēm kādai muitas procedūrai, kura nav procedūra pagaidu ievēšanai ar daļēju atbrīvojumu no ievadmuitas nodokļa vai jebkura darbība, kuras likumīgais spēks ir tāds pats kā šādai pieņemšanai, tad muitas parādam atbilstošā summa iegrāmtojama, tiklīdz tā tiek aprēķināta, un ne vēlāk kā otrajā dienā pēc preču atlaišanas dienas.”

26 Minētā kodeksa 220. panta 1. punktā bija noteikts:

“Ja muitas parāda rezultātā radusies muitas nodokļa summa nav iegrāmtojama saskaņā ar 218. un 219. pantu vai iegrāmtojama zemākā apjomā nekā ir pēc likuma uzliedzamā muitas nodokļa summa, tad nodokļa summa, kas jāsedz vai kas paliek vēl nesegta, iegrāmtojama divu dienu laikā pēc dienas, kurā muitas dienesti ir noskaidrojuši lietas apstākļus un ir gatavi aprēķināt pēc likuma maksājamo muitas nodokļa summu un noteikt parādnieku (vēlāka iegrāmtošana). Šis termiņš var tikt pagarināts saskaņā ar 219. pantu.”

27 Šī paša kodeksa 221. pantā bija noteikts:

“1. Muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmtojama, dara zināmu parādniekam saskaņā ar attiecīgajām procedūrām.

[..]

3. Paziņošana parādniekam nav vajadzīga pēc triju gadu termiņa izbeigšanās, skaitot no muitas parāda rašanās dienas. Šo termiņu aptur uz pārsūdzības procesa laiku, skaitot no brīža, kad ir iesniegta pārsūdzība 243. panta nozīmē.

4. Ja muitas parāds ir tādas darbības iznākums, par kuru tajā laikā, kad tā izdarīta, būtu paredzēta kriminālatbildība, summu atbilstīgi spēkā esošajos noteikumos izklāstītajiem nosacījumiem var paziņot debitoram pēc tam, kad beidzies 3. punktā minētais trīs gadu laika posms.”

2. Savienības Muitas kodekss

28 Savienības Muitas kodekss ir piemērojams attiecīgajam importam, kas ir veikts tajā pārkāpuma laikposma daļā, kas sākās 2016. gada 1. maijā.

29 Šī kodeksa 3. pantā ir noteikts:

“Muitas dienesti galvenokārt ir atbildīgi par Savienības starptautiskās tirdzniecības uzraudzību, tādējādi veicinot godīgu un brīvu tirdzniecību, iekšējā tirgus ārējo aspektu īstenošanu, kopējās tirdzniecības politikas un citu tādu Savienības kopējo politikas jomu īstenošanu, kuras ietekmē tirdzniecību, un vispārēju piegādes ķēdes drošību. Muitas dienesti veic pasākumus, kuru mērķis jo īpaši ir:

- a) aizsargāt Savienības un tās dalībvalstu finanšu intereses;
- b) aizsargāt Savienību pret negodīgu un nelikumīgu tirdzniecību, vienlaikus atbalstot likumīgu darījumdarbību;
- c) nodrošināt Savienības un tās iedzīvotāju drošību un drošumu, kā arī vides aizsardzību, vajadzības gadījumā cieši sadarbojoties ar citām iestādēm; un
- d) uzturēt atbilstīgu līdzsvaru starp muitas kontroli un likumīgas tirdzniecības veicināšanu.”

30 Saskaņā ar minētā kodeksa 46. pantu “Riska pārvaldība un muitas kontroles”:

“1. Muitas dienesti var veikt jebkuras muitas kontroles, ko tie uzskata par vajadzīgām.

Muitas kontroles, jo īpaši, var būt preču pārbaude, paraugu ņemšana, deklarācijā vai paziņojumā ietvertās informācijas pareizības un pilnīguma pārbaude un dokumentu esības, īstuma, pareizības un derīguma pārbaude, uzņēmēju grāmatvedības un citu uzskaites datu pārbaude, transportlīdzekļu apskate, personu nestās vai vestās vai pie personām esošās bagāžas un citu mantu pārbaude, kā arī oficiālu izziņu veikšana un citas līdzīgas darbības.

2. Tādas muitas kontroles, kas nav izlases veida pārbaudes, galvenokārt ir balstītas uz riska analīzi, izmantojot elektroniskus datu apstrādes līdzekļus, lai, pamatojoties uz kritērijiem, kas noteikti valsts, Savienības un, ja pieejams, starptautiskā līmenī, identificētu un novērtētu riskus un izstrādātu vajadzīgos pretpasākumus.

3. Muitas kontroles veic saistībā ar kopēju riska pārvaldības sistēmu, pamatojoties uz informācijas apmaiņu starp muitas administrācijām attiecībā uz risku un tā analīzes rezultātiem un nosakot kopējus riska kritērijus un standartus, kontroles pasākumus un prioritārās kontroles jomas.

Kontroles, kas pamatojas uz šādu informāciju un kritērijiem, veic, neskarot citas kontroles, kuras veic saskaņā ar 1. punktu vai saskaņā ar citiem spēkā esošiem noteikumiem.

4. Muitas dienesti veic riska pārvaldību, lai diferencētu riska līmeņus, kas saistīti ar precēm, kurām veic muitas kontroli vai pārraudzību, lai noteiktu, vai precēm jāveic īpašas muitas kontroles, un, ja jāveic, tad kādos gadījumos.

Riska pārvaldībā ietilpst, piemēram, datu un informācijas vākšana, riska analīze un izvērtēšana, rīcības izvēle un īstenošana, kā arī šā procesa un tā rezultātu regulāra pārraudzība un pārskatīšana, balstoties uz starptautiskiem, Savienības un valsts avotiem un stratēģijām.

5. Muitas dienesti apmainās ar riska informāciju un riska analīzes rezultātiem, ja:
- a) muitas dienesti novērtē, ka risks ir ievērojams un jāveic muitas kontrole, un kontroles rezultātos tiek konstatēts, ka ir noticis gadījums, kas rada risku; vai
  - b) kontroles rezultātos netiek konstatēts, ka ir noticis gadījums, kas rada risku, bet attiecīgais muitas dienests uzskata, ka pastāv liela riska iespējamība citur Savienībā.
6. Lai izveidotu vienotus riska kritērijus un standartus, kontroles pasākumus un prioritārās kontroles jomas, kā minēts 3. punktā, ņem vērā visu turpmāk norādīto:

- a) proporcionalitāti attiecībā uz risku;
- b) veicamo pārbaužu steidzamību;
- c) iespējamo ietekmi uz tirdzniecības plūsmu, ietekmi uz atsevišķām dalībvalstīm un kontroles resursiem.

7. Vienotie riska kritēriji un standarti, kas minēti 3. punktā, ietver visu turpmāk norādīto:

- a) risku aprakstu;
- b) riska faktoros vai rādītājos, kas jāizmanto, izraugoties preces vai uzņēmējus, kurus pakļauj muitas kontrolei;
- c) muitas dienestu veicamās muitas kontroles būtību;
- d) šā punkta c) apakšpunktā minētās muitas kontroles piemērošanas ilgumu.

8. Prioritārās kontroles jomas aptver īpašas muitas procedūras, preču veidus, pārvadājumu maršrūtus, transporta veidus vai uzņēmējus, kuri ir pakļauti paaugstināta līmeņa riska analīzei un muitas kontrolei konkrētā laikposmā, neskarot citas kontroles, ko parasti veic muitas dienesti.”

31 Šī paša kodeksa 53. panta “Valūtas konvertācija” 1. punktā ir noteikts:

“Kompetentās iestādes publicē un/vai dara pieejamu internetā piemērojamo valūtas maiņas kursu, ja ir jāveic valūtas konvertācija sakarā ar kādu no šādiem iemesliem:

[..]

- b) lai noteiktu preču tarifa klasifikāciju un izvedmuitas un ievadmuitas nodokļa summu, tostarp vērtības robežas noteikšanai kopējā muitas tarifā, euro vērtība ir jāizsaka valstu valūtās.”

32 Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā ir ietverti noteikumi par preču muitas vērtības noteikšanu, un to saturs būtībā atbilst to normu saturam, kuras ietvertas Kopienas Muitas kodeksa 29.–31. pantā.

33 Minētā kodeksa 103. panta “Muitas parāda noilgums” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Muitas parādu parādniekam nepaziņo, ja ir pagājuši trīs gadi kopš muitas parāda rašanās dienas.

2. Ja muitas parāds ir radies tādas darbības rezultātā, par kuru laikā, kad tā veikta, varēja ierosināt krimināllietu, 1. punktā noteikto trīs gadu termiņu saskaņā ar valsts tiesību aktiem pagarina līdz laikposmam, kas ir vismaz pieci gadi, bet ne vairāk kā 10 gadi.”

34 Šī paša kodeksa 105. panta “Iegrāmatošanas termiņš” 3. punktā ir noteikts:

“Ja muitas parāds ir radies apstākļos, kas nav minēti 1. punktā, maksājamā ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu iegrāmato 14 dienās no dienas, kad muitas dienesti var noteikt attiecīgo ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu un pieņemt lēmumu.”

35 Šī kodeksa 191. pantā “Pārbaudes rezultāti” ir noteikts:

“1. Muitas deklarācijas pārbaudes rezultātus izmanto, piemērojot noteikumus, ar kuriem reglamentē muitas procedūru, ko piemēro precēm.

2. Ja muitas deklarāciju nepārbauda, tad 1. punktu piemēro, pamatojoties uz minētajā deklarācijā iekļautajiem datiem.

3. Muitas dienestu veiktās pārbaudes rezultātiem ir vienāds pierādījuma spēks visā Savienības muitas teritorijā.”

3. Piemērošanas regula

36 Piemērošanas regulu piemēro attiecīgajam importam, kas ir veikts pārkāpuma laikposma daļā līdz 2016. gada 1. maijam.

37 Saskaņā ar šīs Piemērošanas regulas 181.a pantu:

“1. Muitas dienestiem nav jānosaka ievadpreču muitas vērtība, pamatojoties uz darījumu vērtības noteikšanas metodi, ja saskaņā ar 2. punktā noteikto procedūru tās nav pārliicinātas, ņemot vērā pamatotas šaubas, vai deklarētā vērtība ir [Muitas kodeksa] 29. pantā minētā samaksātā vai maksājamā kopsomma.

2. Ja muitas iestādēm radušās 1. punktā minētās šaubas, tās var lūgt papildu informāciju saskaņā ar 178. panta 4. punktu. Ja vēl ir šaubas, muitas dienestiem pirms galīga lēmuma pieņemšanas ir jāpaziņo attiecīgajai personai, pēc tās lūguma arī rakstiski, par šaubu pamatojumu un jāsniedz tai pieņemama iespēja atbildēt. Galīgais lēmums un tā pamatojums attiecīgajai personai ir jāpaziņo rakstiski.”

38 Minētās Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktā ir noteikts:

“Tiklīdz preces ļauj atlaist, jāiegrāmato ievadmuitas nodokļi, ko nosaka saskaņā ar deklarācijā sniegtajiem datiem. Ja muitas dienesti uzskata, ka pēc to veiktām pārbaudēm varētu noteikt lielākus ievadmuitas nodokļus nekā tos, kas iegūti, pamatojoties uz deklarācijā sniegtajiem datiem, tad tās var likt iemaksāt pietiekamu nodrošinājumu, lai segtu starpību starp summu, kas iegūta, pamatojoties uz

deklarācijā sniegtajiem datiem, un summu, ko par precēm varētu reāli nākties maksāt. Taču deklarētājs nodrošinājuma iemaksāšanas vietā var lūgt uzreiz ieģrāmatot to nodokļu summu, kādu par precēm varētu reāli nākties maksāt.”

4. Īstenošanas regula

39 Īstenošanas regula ir piemērojama attiecīgajam importam, kas ir veikts tajā pārkāpuma laikposma daļā, kas sākas 2016. gada 1. maijā.

40 Šīs Īstenošanas regulas 48. panta “Valūtas konvertācija” 1. punktā ir paredzēts:

“Ja tas nepieciešams saskaņā ar [Savienības Muitas] Kodeksa 53. panta 1. punkta b) apakšpunktu, euro vērtību nosaka reizi mēnesī.

Izmantojamais maiņas kurss ir pēdējais kurss, ko noteikusi Eiropas Centrālā banka [(ECB)] pirms mēneša priekšpēdējās dienas un to piemēro visu nākamo mēnesi.

Tomēr, ja kurss, kas jāpiemēro mēneša sākumā, par vairāk nekā 5 % atšķiras no kursa, ko noteikusi [ECB] līdz tā paša mēneša 15. datumam, pēdējo minēto kursu piemēro no 15. datuma līdz attiecīgā mēneša beigām.”

41 Minētās Īstenošanas regulas 140. pantā “Deklarēto darījuma vērtību nepieņemšana” ir noteikts:

“1. Ja muitas dienestiem ir pamatotas šaubas, ka deklarētā darījuma vērtība ir kopējā vērtība, kas samaksāta vai maksājama, kā minēts [Savienības Muitas] Kodeksa 70. panta 1. punktā, tie var pieprasīt, lai deklarētājs sniedz papildu informāciju.

2. Ja muitas dienestu šaubas netiek kļiedētas, tie var nolemt, ka preču vērtību nevar noteikt saskaņā ar [Savienības Muitas] Kodeksa 70. panta 1. punktu.”

42 Saskaņā ar šīs pašas Īstenošanas regulas 144. pantu “Savienības muitas teritorijā pieejamo datu metode [“fall-back” metode]”:

“1. Nosakot muitas vērtību saskaņā ar [Savienības Muitas] Kodeksa 74. panta 3. punktu, var izmantot pienācīgu elastīgumu, piemērojot [Savienības Muitas] Kodeksa 70. pantā un 74. panta 2. punktā paredzētās metodes. Šādi noteikta muitas vērtība pēc iespējas pamatojas uz iepriekš noteiktām muitas vērtībām.

2. Ja nevar noteikt muitas vērtību saskaņā ar 1. punktu, izmanto citas piemērotas metodes. Šajā gadījumā muitas vērtību nenosaka, pamatojoties uz jebkuru no šādiem elementiem:

- a) tādu preču pārdošanas cena Savienības muitas teritorijā, kas ražotas Savienības muitas teritorijā;
- b) sistēma, saskaņā ar kuru lielākā no divām alternatīvām vērtībām tiek izmantota muitas vērtības noteikšanā;
- c) preču cena eksportētājās valsts iekšzemes tirgū;

- d) ražošanas izmaksas, izņemot aprēķinātās vērtības, kas noteiktas identiskām vai līdzīgām precēm saskaņā ar Kodeksa 74. panta 2. punkta d) apakšpunktu;
  - e) cenas eksportam uz trešo valsti;
  - f) minimālo muitas vērtību;
  - g) patvarīgi noteiktas vai fiktīvas vērtības.”
- 43 Īstenošanas regulas 244. pantā “Galvojuma sniegšana”, kas ir tiesību norma, ar kuru īsteno Savienības Muitas kodeksa 191. pantu, ir paredzēts:

“Ja muitas dienesti uzskata, ka muitas deklarācijas pārbaudē, iespējams, tiks konstatēts, ka jāmaksā lielāka ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļa un citu maksājumu summa, nekā izriet no muitas deklarācijas ziņām, preču izlaišana ir atkarīga no tāda galvojuma sniegšanas, kas ir pietiekams, lai nosegtu starpību starp summu, kas iegūta saskaņā ar muitas deklarācijas ziņām, un summu, kas galu galā var būt maksājama.

Tomēr deklarētājs var pieprasīt, lai tiktu nekavējoties paziņots muitas parāds, kas var būt maksājams attiecībā uz precēm, tā vietā lai iesniegtu šo galvojumu.”

C. Tiesības PVN jomā

- 44 Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“PVN uzliek šādiem darījumiem:

[..]

- b) preču iegādei Kopienas iekšienē, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic –
  - i) nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds, vai juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja, ja pārdevējs ir nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds [..];

[..]

[..]

- d) preču importam.”

- 45 Saskaņā ar šīs direktīvas 83. pantu:

“Attiecībā uz preču iegādi Kopienas iekšienē summu, kurai uzliek nodokli, nosaka, izmantojot tās pašas sastāvdaļas, ko saskaņā ar 2. nodaļu izmanto, lai noteiktu summu, kurai uzliek nodokli, to pašu preču piegādei attiecīgās dalībvalsts teritorijā. Attiecībā uz šīs direktīvas 21. un 22. pantā minētajiem darījumiem, ko uzskata par preču iegādi Kopienas iekšienē, summa, kurai uzliek nodokli, ir attiecīgo preču vai līdzīgu preču pirkuma cena vai – ja pirkuma cenas nav – pašizmaksa, ko nosaka piegādes brīdī.”

46 Minētās direktīvas 85. pantā ir noteikts:

“Attiecībā uz preču importu summa, kurai uzliek nodokli, ir muitas vērtība, kas noteikta saskaņā ar spēkā esošajiem Kopienas noteikumiem.”

47 Direktīvas 2006/112 86. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Summa, kurai uzliek nodokli, ietver šādas sastāvdaļas tiktāl, ciktāl tās vēl nav ietvertas:

- a) nodokļus, nodevas un citus maksājumus, kas aprēķināti ārpus importa dalībvalsts, kā arī tos, kuri aprēķināti importēšanas dēļ, izņemot iekasējamo [PVN];
- b) papildu izdevumus, piemēram, komisijas maksu, iesaiņošanas, transportēšanas un apdrošināšanas izmaksas, kas radušās līdz pirmajam galamērķim importa dalībvalsts teritorijā, kā arī papildu izdevumus, ko rada transportēšana uz citu galamērķi Kopienā, ja minētā vieta ir zināma, kad iestājas nodokļa iekasējamības gadījums.”

48 Šīs direktīvas 87. pantā ir paredzēts:

“Summa, kurai uzliek nodokli, neietver šādas sastāvdaļas:

- a) cenu samazinājumus atlaižu veidā par pirmstermiņa samaksu;
- b) cenu atlaides un rabatuz, ko piešķir pircējam un ko tas iegūst importēšanas laikā.”

49 Atbilstoši minētās direktīvas 138. pantam:

“1. Dalībvalsts atbrīvo no nodokļa tādu preču piegādi, kuras pārdevējs vai pircējs vai cita persona pārdevēja vai pircēja vārdā nosūta vai transportē uz galamērķi ārpus to attiecīgās teritorijas, bet Kopienā, ja piegādi veic citam nodokļu maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļu maksātāja un kas kā tāda rikojas dalībvalstī, kas nav nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts.

2. Papildus 1. punktā minētajām preču piegādēm dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

[..]

- c) preču piegādes, kad preces pārvieto uz citu dalībvalsti un kuras būtu atbrīvotas no nodokļa saskaņā ar 1. punktu un šā punkta a) un b) apakšpunktu, ja šīs piegādes būtu veiktas citam nodokļa maksātājam.”

50 Šīs pašas direktīvas 143. pantā noteikts:

“1. Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

[..]

- d) to preču importu, kas nosūtītas vai transportētas no trešās teritorijas vai trešās valsts uz dalībvalsti, kura nav nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalsts, ja saskaņā ar 138. pantu šādu preču piegāde, ko veic importētājs, kurš saskaņā ar 201. pantu noteikts vai atzīts par atbildīgu par PVN nomaksu, ir atbrīvota no nodokļa;
2. Šā panta 1. punkta d) apakšpunktā noteikto atbrīvojumu piemēro gadījumos, kad pēc preču importa tiek veikta preču piegāde, kam piemēro atbrīvojumu saskaņā ar 138. panta 1. punktu un 2. punkta c) apakšpunktu, tikai tad, ja importa brīdī importētājs ir sniedzis importa dalībvalsts kompetentajām iestādēm vismaz šādu informāciju:
- a) savu PVN identifikācijas numuru, kas izdots importa dalībvalstī, vai sava pārstāvja nodokļa jautājumos, kas ir atbildīgs par PVN nomaksu, importa dalībvalstī izdotu PVN identifikācijas numuru;
- b) tā klienta, kuram preces piegādā saskaņā ar 138. panta 1. punktu, PVN identifikācijas numuru, kas izdots citā dalībvalstī, vai savu PVN identifikācijas numuru, kas izdots preču nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalstī, ja preces paredzēts pārvest saskaņā ar 138. panta 2. punkta c) apakšpunktu;
- c) pierādījumu tam, ka importētās preces paredz transportēt vai nosūtīt no importa dalībvalsts uz citu dalībvalsti.

Tomēr dalībvalstis var paredzēt, ka c) apakšpunktā minēto pierādījumu sniedz kompetentajām iestādēm tikai pēc pieprasījuma.”

II. Fakti un pirmstiesas procedūra

A. Tiesvedības rašanās fakti

- 51 No 2005. gada 1. janvāra Eiropas Savienība atcēla visas kvotas, kas ir piemērojamas tādu tekstilizstrādājumu un apģērbu importam, kuru izcelsme ir Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) dalībvalstīs, tostarp Ķīnā.
- 52 2007. gada 20. aprīlī Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) nosūtīja dalībvalstīm savstarpējās palīdzības ziņojumu 2007/015, lai informētu tās par to tekstilizstrādājumu un apavu ārkārtēju būtisku vērtības samazināšanas risku, kas ir importēti no Ķīnas un kuru importu vairumā gadījumu veica tā dēvētie “čaulas” uzņēmumi (“*shell companies*”), kuri reģistrēti tikai ar mērķi radīt iespaidu, ka krāpnieciska darbība ir likumīga, un kuru pārbaudes laikā to juridiskā adrese bieži vien nebija muitas iestādēm norādītā adrese. *OLAF* precizēja, ka lielākajā daļā pārbaudīto gadījumu deklarētās vērtības bija daudz mazākas par 0,50 ASV dolāriem (USD) par kilogramu (kg) un pat mazākas par 0,10 USD par kilogramu. Ņemot vērā šo krāpšanas mehānismu (turpmāk tekstā – “aplūkotā krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu”), *OLAF* aicināja visas dalībvalstis uzraudzīt tekstilizstrādājumu un apavu importu tostarp no Ķīnas tajās, lai atklātu iespējamus pārāk zemu novērtētā importa gadījumus, veikt atbilstošas muitas pārbaudes šāda importa muižošanas laikā, lai pārbaudītu deklarētās muitas vērtības un nodrošinātu, ka tās atspoguļo šo preču patiesās tirgus vērtības, kā arī veikt attiecīgus aizsargpasākumus, ja ir aizdomas par mākslīgi pazeminātām rēķinā norādītajām cenām.

- 53 Šajā nolūkā *OLAF*, pamatojoties uz Komisijas Kopīgā pētniecības centra (*JRC*) veiktajiem zinātniskajiem pētījumiem, izstrādāja risku novērtēšanas instrumentu, kas balstīts uz datiem Savienības mērogā (turpmāk tekstā – “*OLAF-JRC metode*”).
- 54 Ar šo metodi vispirms tika aprēķināta “vidējā koriģētā cena” (“*cleaned average price*” jeb “*CAP*”, turpmāk tekstā – “*VKC*”), saukta arī par “taisnīgu cenu” (“*fair price*” jeb “*fair value*”) katram astoņu ciparu kombinētās nomenklatūras preču kodam, kas norādīts Padomes Regulas (EEK) Nr. 2658/87 (1987. gada 23. jūlijs) par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV 1987, L 256, 1. lpp.) I pielikumā, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2016/1821 (2016. gada 6. oktobris) (OV 2016, L 294, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “*KN*”), un kas ietilpst šīs nomenklatūras 61.–64. nodaļā (turpmāk tekstā – “attiecīgās preces”).
- 55 *VKC* tiek aprēķinātas, pamatojoties uz mēneša cenām attiecīgo preču importam no Ķīnas, kas ir iegūtas no *Comext – Eurostat* pārvaldītas starptautiskās tirdzniecības detalizētas statistikas atsaucēs datubāzes, 48 mēnešu laikposmā. Šīs cenas atspoguļo vērtību kilogramā katram no 495 attiecīgajiem *KN* astoņu ciparu preču kodiem, precizējot izcelsmes valsti un galamērķa valsti Savienībā.
- 56 Pēc tam tiek aprēķināts vidējais rādītājs visā Savienībā, pamatojoties uz visu dalībvalstu *VKC* vidējo aritmētisko vērtību, proti, nesvērto vidējo vērtību. Lai aprēķinātu šo vidējo aritmētisko vērtību, tiek izslēgtas maksimālās vērtības (“*outliers*”), t.i., pārmērīgi augstas vai pārmērīgi zemas vērtības, un šī iemesla dēļ vidējā cena tiek saukta par “koriģētu” jeb “tīritu” (“*cleaned*”).
- 57 Visbeidzot tiek aprēķināta vērtība, kas atbilst 50 % no *VKC*, kas ir “minimālā pieņemamā cena” (“*lowest acceptable price*” vai “*LAP*”, turpmāk tekstā – “*MPC*”). *MPC*, kas ir izteikta arī cenā par kilogramu, tiek izmantota kā riska profils jeb robežvērtība, kura ļauj dalībvalstu muitas iestādēm noteikt īpaši zemas importa deklarētās vērtības un tātad – importu, kuram ir būtisks vērtības samazināšanas risks.
- 58 *OLAF* 2009. gada 23. janvārī nosūtītais savstarpējās palīdzības ziņojums 2009/001 attiecās uz operāciju *Argus*, kas ilga sešus mēnešus un kuras laikā *OLAF* bija uzsācis uzraudzīt attiecīgo preču tirdzniecību no dažādām trešām valstīm, galvenokārt no Āzijas valstīm, un katru mēnesi nosūtīt dalībvalstīm to iepriekšējā mēneša importu sarakstu, kas tika identificēti kā riskanti muitas vērtības izteiksmē. Ar šo savstarpējās palīdzības ziņojumu *OLAF* lūdza dalībvalstis četru nedēļu laikā tam paziņot par riska filtru ieviešanu, identificēt importu ar būtisku vērtības samazināšanas risku un veikt pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas, pamatojoties uz tā paziņojumiem.
- 59 2011. gadā tā sauktās “*Discount*” prioritārās pārbaudes darbības (turpmāk tekstā – “*KMO Discount*”) laikā, kuru koordinēja Komisijas Nodokļu un muitas savienības ģenerāldirektorāts un kurā piedalījās visas dalībvalstis, kā riska profilu piemērojot *MPC*, kas tika aprēķinātas, izmantojot *OLAF-JRC* metodi, atbilstoši ieteikumiem, kas ietverti šīs darbības vajadzībām izstrādātajās pamatnostādnēs, lai atklātu un kontrolētu attiecīgo preču importu no Ķīnas ar tik neparasti zemu muitas vērtību, kas rada aizdomas. Apvienotā Karaliste piedalījās minētajā darbībā, tomēr šādu riska profilu nepiemēroja.
- 60 2014. gadā *OLAF* koordinēja kopīgu muitas operāciju, sauktu par “*Snake*” (turpmāk tekstā – “*KMO Snake*”), kuras operatīvais posms norisinājās laikā no 2014. gada 17. februāra līdz 17. martam un kurā piedalījās visas dalībvalstis, kā arī Ķīnas muitas iestādes. Šo pēdējo minēto iestāžu iesaistīšanās notika ar mērķi saņemt eksporta deklarācijas, kas ļautu pārbaudīt attiecīgo

preču deklarēto importa vērtību Savienībā. KMO *Snake* galīgajā ziņojumā dalībvalstis tika aicinātas turpināt izmantot riska profilus, kas ir balstīti uz MPC, kuras ir tikušas piemērotas šīs operācijas laikā.

- 61 Pēc pārbaudēm, ko Apvienotās Karalistes iestādes veica minētās operācijas ietvaros, pamatojoties uz šiem riska profiliem, tās konstatēja, ka 24 uzņēmējiem bija jāpiemēro papildu muitas nodokļi par to veikto importu trīs gadu laikā no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim.
- 62 Laikā no 2014. gada novembra līdz 2015. gada februārim Apvienotās Karalistes iestādes attiecīgajiem uzņēmējiem nosūtīja paziņojumus par minēto summu samaksu, izdodot 24 *a posteriori* piedziņas rīkojumus, sauktus par “maksājuma paziņojumiem C 18” (turpmāk tekstā – “maksājuma paziņojumi C 18 *Snake*”). Tomēr laikposmā no 2015. gada jūnija līdz novembrim šīs iestādes atcēla šos paziņojumus.
- 63 2015. gada 16. janvārī *OLAF* sāka izmeklēšanu pret atsevišķām konkrēti izraudzītām dalībvalstīm, tostarp Apvienoto Karalisti, par laikposmu, kas sākās 2013. gadā.
- 64 Turklāt laikā no 2013. gada līdz 2016. gadam *HMRC* un Apvienotās Karalistes robežsardze veica tā saukto operāciju “*Badminton*”. Šī operācija, kas galvenokārt attiecās uz krāpšanu PVN jomā, bija pamats kriminālizmeklēšanai, kura attiecās uz četriem lieliem uzņēmējiem, kas importē tekstilizstrādājumus no Ķīnas saskaņā ar muitas procedūru, kurai Savienības muitas procedūru sarakstā ir 42. kods, proti, procedūru, saskaņā ar kuru muitas nodokļi tiek maksāti importēšanas brīdī, bet PVN ir jāmaksā vēlāk galamērķa dalībvalstī (turpmāk tekstā – “42. muitas procedūra”).
- 65 Laikposmā no 2015. gada februāra līdz 2016. gada jūlijam Apvienotā Karaliste piedalījās vairākās *OLAF* rīkotajās sanāksmēs, kas bija veltītas aplūkotajai krāpšanai saistībā ar pārāk zemu novērtējumu.
- 66 2015. gada 19. un 20. februārī *OLAF* rīkoja pirmo divpusējo sanāksmi ar *HMRC*, lai apspriestu KMO *Snake* virzību un VKC izmantošanu par samazinātas muitas vērtības riska rādītājiem.
- 67 Šajā pirmajā sanāksmē *OLAF* norādīja, ka importa apjoms, kam varētu būt krāpnieciski samazināta vērtība, nav samazinājies un ka no statistikas datiem izriet, ka Apvienotā Karaliste vairāk piesaista attiecīgo preču krāpniecisku tirdzniecību citu dalībvalstu veikto pasākumu pret krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu dēļ. Savukārt *HMRC* norādīja, ka ir paredzējis nosūtīt PVN un nesamaksāto muitas nodokļu piedziņas rīkojumus uzņēmumiem, kuri tika identificēti KMO *Snake* laikā, kā arī, tam veicot pašam savu analīzi, par kopējo summu vairāk nekā 800 miljonu sterliņu mārciņu (GBP) (aptuveni 939 760 000 EUR) apmērā.
- 68 Apvienotā Karaliste atkārtoja savu nodomu veikt šo piedziņu 2015. gada 25. un 26. februāra *OLAF* rīkotajā *ad hoc* sanāksmē par krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu apkarošanu, kurā piedalījās dalībvalstu iestādes. Šīs sanāksmes laikā *OLAF*, izskaidrojot, ka valsts vidējo rādītāju izmantošana riska profilos neļauj atklāt acīmredzamus pārāk zemas novērtēšanas gadījumus, tostarp “stingri ieteica” dalībvalstīm izmantot atbilstošus riska profilus, lai identificētu importu, kas, iespējams, ir pārāk zemu novērtēts, pieprasīt galvojumu importam, kas ir identificēts kā aizdomīgs, un veikt izmeklēšanu, lai noteiktu attiecīgo preču faktisko muitas vērtību. *OLAF* arī uzsvēra, ka, lai gan MPC ir būtisks riska rādītājs, ir jāpiemēro Savienības tiesību noteikumi muitas vērtības noteikšanas jomā. *OLAF* arī aprakstīja iespējamus tradicionālo pašu resursu zaudējumus Savienības mērogā tāda importa dēļ, ko var pārāk zemu novērtēt, it īpaši saistībā ar

- attiecīgo importu. Runājot par Apvienoto Karalisti, tā laikposmā no 2013. gada maija līdz 2015. gada martam norādīja uz iespējamajiem tradicionālo pašu resursu zaudējumiem pavisam 589 676 121 EUR apmērā aptuveni 1,5 miljardu attiecīgās preces kilogramu apjomā.
- 69 2015. gada 16. jūnijā *OLAF* nosūtīja savstarpējās palīdzības ziņojumu 2015/013, lūdzot dalībvalstis veikt visus nepieciešamos piesardzības pasākumus, lai aizsargātu Savienības finanšu intereses attiecībā uz aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu. Šajā ziņojumā *OLAF* atkārtoja 2015. gada 25. un 26. februāra *ad hoc* sanāksmes secinājumus.
- 70 2015. gada maijā Apvienotās Karalistes iestādes sāka tā saukto operāciju “*Breach*” – pirmo operāciju, kas veikta šīs valsts teritorijā tieši ar nolūku apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu (turpmāk tekstā – “operācija *Breach*”).
- 71 Apvienotā Karaliste norāda, ka viens no šīs operācijas, kas joprojām norisinās, mērķiem bijis pēc tam, kad tika atcelti 24 maksājuma paziņojumi *C 18 Snake*, noteikt tā importa muitas vērtību, kas tika pārāk zemu novērtēts *KMO Snake* laikā, un pieprasīt atbilstošās nesamaksātās tradicionālo pašu resursu summas.
- 72 Minētā operācija tostarp esot ietvērusi iepriekšējas pārbaudes un *a posteriori* apmeklējumus saistībā ar šo aizdomīgo importu, dokumentu analīzi, revīzijas un pārbaudes, aplūkoto preču tirdzniecības komerciālā rakstura pārbaudi un saiknes starp importētāju, kravu pārvadātājiem un citiem uzņēmumiem pārbaudi, kā arī importētājiem paredzētas informēšanas darbības, lai identificētu krāpnieciskas darbības. Esot veiktas arī apmēram trīsdesmit iepriekšējas pārbaudes par trīspadsmit sūtījumiem, kam esot veikta fiziska pārbaude ar paraugu ņemšanu. Šīs pašas operācijas ietvaros esot izdoti vairāki *a posteriori* muitas nodokļu piedziņas rīkojumi (turpmāk tekstā – “paziņojumi *C 18 Breach*”).
- 73 2015. gada 28. jūlijā *OLAF* rīkoja otru divpusējo sanākumi ar *HMRC*, kuras laikā pēdējais minētais tostarp norādīja, ka turpina piedziņas procedūru par muitas nodokļiem vairāk nekā 800 miljonu GBP apmērā, vajadzības gadījumā vēršoties tiesā, un ka operācijas *Breach* ietvaros tas esot izveidojis daudzozaru rīcības grupu ar mērķi pārbaudīt krāpnieciskā tirdzniecībā iesaistīto importētāju situāciju. Tomēr *HMRC* uzskata, ka uz VKC balstītu riska rādītāju izmantošana esot “nelietderīga un nesamērīga”, ņemot vērā attiecīgā importa apjomu. *OLAF* norādīja, ka šo rādītāju piemērošanas dažās dalībvalstīs sekas bija tādas, ka krāpniecisko darījumu apjoms ievērojami samazinājās, pat ja tas tika pārvietots uz citām dalībvalstīm, īpaši Apvienoto Karalisti.
- 74 2016. gada 3. februārī *OLAF* rīkoja trešo divpusējo sanākumi ar *HMRC*. Pēdējais minētais paziņoja, ka Apvienotā Karaliste ir pārbaudījusi sešpadsmit uzņēmumus, kas tika identificēti, veicot *KMO Snake*. *OLAF* vēlreiz ieteica *HMRC* izmantot Savienības mēroga riska rādītājus, proti, MPC. Tas uzsvēra lielo attiecīgā importa procentuālo daļu, kas tiek uzskatīta par pārāk zemu novērtētu un par cēloni ievērojamiem zaudējumiem muitas nodokļu jomā.
- 75 2016. gada 22. un 23. martā *OLAF* rīkoja ceturto divpusējo sanākumi ar *HMRC*. Tas atkārtoti apstiprināja, ka ir lietderīgi izmantot Savienības mēroga riska rādītājus kā iepriekšēju pasākumu importam, un ierosināja praktiskus līdzekļus, lai Apvienotās Karalistes iestādes tos varētu pakāpeniski īstenot. *OLAF* atkal norādīja uz situāciju attiecīgajā brīdī, no kuras izriet, ka tradicionālo pašu resursu zaudējumi Apvienotajā Karalistē ir palielinājušies galvenokārt 42. muitas procedūras ļaunprātīgas izmantošanas dēļ.

- 76 2016. gada jūlija sanāksmē *OLAF* iesniedza ziņojumu, kurā bija redzams, ka tradicionālo pašu resursu zaudējumi Apvienotajā Karalistē pieaug.
- 77 2016. gada 18. un 19. septembra sanāksmē Francijas iestādes iepazīstināja ar tā sauktās operācijas “*Octopus*” rezultātiem – šo operāciju šīs iestādes īstenoja ar desmit citu dalībvalstu, tostarp Apvienotās Karalistes, dalību un *OLAF* atbalstu.
- 78 No galīgā ziņojuma par šo operāciju izriet, ka aplūkotās krāpšanas, kas ir saistīta ar pārāk zemu novērtējumu, cēlonis ir organizētās noziedzības tīkli. Attiecīgajās muitas deklarācijās norādītais saņēmējs gandrīz vienmēr bija tā sauktais “čaulas” uzņēmums. Lielākajai daļai pārvadāto preču, kas tika kontrolētas Kalē (Francija), pamatojoties uz iepriekš noteiktiem kritērijiem, tika uzrādīta pārāk zema muitas vērtība, kura bija krāpnieciski deklarēta Apvienotajā Karalistē saskaņā ar 42. muitas procedūru.
- 79 2016. gada oktobrī Apvienotās Karalistes iestādes veica eksperimentālu operāciju ar nosaukumu “*Samurai*”, kas bija vērsta pret divu uzņēmēju importu, kuri bija izbeiguši savu darbību uzreiz pēc tam, kad *HMRC* bija apstrīdējis to muitas deklarācijas.
- 80 2017. gada 1. martā *OLAF* pabeidza izmeklēšanu attiecībā uz aplūkoto krāpšanu Apvienotajā Karalistē saistībā ar pārāk zemu novērtējumu un sniedza savu ziņojumu (turpmāk tekstā – “*OLAF* ziņojums”), no kura izriet, ka importētāji šajā valstī ir izvairījušies no lielu muitas nodokļu summu samaksas, importēšanas brīdī iesniedzot viltotus rēķinus, fiktīvus rēķinus un nepareizas muitas vērtības deklarācijas.
- 81 Šajā ziņojumā *OLAF* atklāja, ka laikā no 2013. līdz 2016. gadam ir ievērojami pieaudzis aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu apmērs Apvienotajā Karalistē. Šis ievērojamais palielinājums sakrīt ar citu dalībvalstu īstenoto riska profilu ieviešanu, pamatojoties uz risku novērtēšanas instrumentiem, kas balstīti uz MPC, saskaņā ar *OLAF* ieteikumiem.
- 82 Saskaņā ar minēto ziņojumu minētajā laikposmā krāpnieciskais imports Apvienotajā Karalistē būtiski palielinājās šīs valsts muitas dienestu nepietiekami veiktu pārbaužu dēļ. Šajā pašā ziņojumā *OLAF* norādīja, ka 2016. gadā vairāk nekā 50 % no attiecīgajām precēm, kas Apvienotajā Karalistē tika importētas no Ķīnas, tika deklarētas zem MPC, savukārt apmēram 80 % no kopējiem Savienības tradicionālo pašu resursu zaudējumiem bija saistīti ar aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu īstenošanu Apvienotajā Karalistē.
- 83 Šajā pašā ziņojumā *OLAF* turklāt precizēja, ka šīs krāpšanas pamatā ir organizētās noziedzības tīkli, kas darbojas visā Savienībā. Lielākā daļa attiecīgā importa uz Apvienoto Karalisti, kura liela daļa tika veikta, ļaunprātīgi izmantojot 42. muitas procedūru, attiecās uz precēm, kas ir paredzētas nelikumīgai un nelegālai tirdzniecībai citās dalībvalstīs. Tādējādi *OLAF* savā ziņojumā uzskatīja, ka krāpšana PVN jomā ievērojamā apjomā notiek arī attiecīgo preču galamērķa dalībvalstīs, īpaši Vācijā, Spānijā, Francijā un Itālijā.
- 84 No *OLAF* ziņojuma izriet, ka 2016. gadā 87 % no attiecīgo zemas vērtības preču importa Apvienotajā Karalistē tika veikti saskaņā ar 42. muitas procedūru, savukārt minētajā gadā šī procedūra tika izmantota tikai 15 % no attiecīgās preces importa no Ķīnas, kas reģistrēts visās dalībvalstīs. *OLAF* uzskata, ka šāda atšķirība apstiprina krāpniecisku darbību pārvietošanu uz Apvienoto Karalisti no citām dalībvalstīm.

- 85 Tāpat saskaņā ar šo ziņojumu Apvienotā Karaliste nav piemērojusi riska profilus, kas ir balstīti uz MPC, pretēji tam, ko bija ieteicis *OLAF*, un vismaz mēnesī, kurā tika īstenota KMO *Snake*, proti, laikā no 2014. gada 17. februāra līdz 17. martam, nav veikusi atbilstošas importa muitas pārbaudes.
- 86 Līdz ar to saskaņā ar minēto ziņojumu, neveicot atbilstošas muitas pārbaudes, Apvienotā Karaliste ir laidusi brīvā apgrozībā attiecīgās preces no Ķīnas, kas ir aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu priekšmets, tādējādi būtiska maksājamo muitas nodokļu daļa netika nedz iekasēta, nedz nodota Komisijas rīcībā.
- 87 *OLAF* savā ziņojumā aprēķināja no tā izrietošos tradicionālo pašu resursu zaudējumus laikposmā no 2013. gada līdz 2016. gadam. Tas noteica kopējo šo zaudējumu summu 1 987 429 507,96 EUR apmērā un šo summu sadalīja šādi:
- 325 230 822,55 EUR 2013. gadā;
  - 480 098 912,45 EUR 2014. gadā;
  - 535 290 329,16 EUR 2015. gadā;
  - 646 809 443,80 EUR 2016. gadā.
- 88 Minēto zaudējumu apmērs tika aprēķināts, katram attiecīgās preces KN kodam nosakot daudzumu kilogramos precēm, kurām tika veikts attiecīgais imports un kas tiek uzskatītas par pārāk zemu novērtētām, proti, precēm, kas deklarētas vērtībā, kura ir zemāka par attiecīgo MPC, vēlāk spēkā esošo muitas nodokļa likmi piemērojot starpībai starp šādi deklarēto vērtību un attiecīgās preces koda MPC.
- 89 Visbeidzot, savā ziņojumā *OLAF* ieteica *HMRC* veikt visus atbilstošos pasākumus, lai atgūtu nesamaksātos muitas nodokļus 1 987 429 507,96 EUR apmērā un piemērotu riska rādītājus saistībā ar muitas vērtības samazināšanos.
- 90 Īstenojot Regulu Nr. 608/2014, Komisijas pārstāvji laikā no 2016. gada novembra līdz 2018. gada oktobrim veica piecas pārbaudes Apvienotajā Karalistē, tostarp attiecībā uz aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu.
- 91 Pārbaudē 16-11-1, kas notika laikā no 2016. gada 14. līdz 18. novembrim, Komisija, pēc tam, kad bija konstatējusi, ka muitas nodokļu summas, kuras tika atsauktas no Regulas Nr. 609/2014 6. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētajiem atsevišķajiem kontiem, parasti apzīmētiem par “B kontiem” (turpmāk tekstā – “B konti”), atbilst papildu parādiem, kas sākotnēji tika pieprasīti, izdodot vēlāk atceltos 24 maksājumu paziņojumus C 18 *Snake*, lūdza Apvienotās Karalistes iestādes noteikt visu attiecīgo muitas deklarāciju muitas vērtību, pārrēķināt papildu nodokļus, kuri jāmaksā par šīm vērtībām, ierakstīt attiecīgos prasījumus B kontos un piedzīt atbilstošās summas pēc iespējas ātrāk. Tā šīm iestādēm lūdza arī iesniegt tai *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma kopiju, kurš, kā apgalvo šīs iestādes, pamatoja šo paziņojumu atcelšanu.
- 92 Komisija arī jautāja minētajām iestādēm, vai tās piemēroja *OLAF* izstrādāto MPC instrumentu, lai konstatētu importu, kam ir būtisks vērtības samazinājuma risks, vai tās veic fiziskas pārbaudes attiecīgo preču atmuitošanas laikā un vai tās sistemātiski lūdz sniegt galvojumu, kas sedz nodokļus, kuri var tikt pieprasīti atbilstoši Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktam.

- 93 2017. gada 8.–12. maijā veiktās pārbaudes 17-11-1 laikā Komisija izraudzījās divpadsmit 2017. gada pirmajā ceturksnī iesniegtas muitas deklarācijas, kurās bija īpaši zemas vērtības, lai veiktu pārbaudi uz vietas. Šo deklarāciju pārbaude apstiprināja, ka attiecīgās divpadsmit kravas tika laistas brīvā apgrozībā Savienībā, neveicot pārbaudes un nepieprasot galvojumu. Apvienotās Karalistes iestādes apstiprināja, ka tās nav veikušas pasākumus, kurus *OLAF* pieprasīja pēc KMO *Snake* 2014. gadā un vēlreiz – ziņojumā, kas tika izstrādāts pārbaudes 16-11-1 beigās. Tās paskaidroja, ka tas notika galvenokārt, pamatojoties uz to juridiskā dienesta juridisko vērtējumu, saskaņā ar kuru neesot pieejama neviena pieņemama vērtēšanas metode. Tomēr attiecīgo importu pārbaudot operācijas *Breach* ietvaros izveidotā rīcības grupa. Komisija no jauna lūdza šīs iestādes tai iesniegt *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma kopiju, kas, pēc šo iestāžu domām, bija pamatojis šo maksājuma paziņojumu C 18 *Snake* atcelšanu.
- 94 Pārbaudes 17-11-2 laikā, kas notika no 2017. gada 13. līdz 17. novembrim, pamatojoties uz vienu no maksājuma paziņojumiem C 18 *Snake*, tika pārbaudītas piecas muitas deklarācijas ar īpaši zemu vērtību, kas bija saistītas ar importētājiem, kuri KMO *Snake* laikā jau bija identificēti kā potenciālie krāpnieki, un kas attiecās uz muitas parādu pavisam 62 003 025,23 GBP apmērā (aptuveni 72 834 954 EUR). Tomēr, tā kā nebija detalizēta šī parāda aprēķina, izrādījās neiespējami konstatēt saikni starp šo parādu un attiecīgajām muitas deklarācijām, kas, kā uzskata *HMRC*, pamato minētā parāda atcelšanu. Turklāt, tā kā Komisijas pārstāvji atkal bija lūguši, lai Apvienotās Karalistes iestādes tai iesniegtu *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma kopiju, kas pamato šo paziņojumu atcelšanu, tās atteicās apmierināt šo lūgumu, pamatojoties uz to, ka šis dokuments ir konfidenciāls un pakļauts advokāta un klienta saziņas aizsardzībai.
- 95 Šīs pārbaudes laikā Apvienotās Karalistes iestādes informēja Komisijas pārstāvjus, ka *HMRC* 2017. gada 12. oktobrī sāk operāciju ar nosaukumu “*Swift Arrow*”.
- 96 Tika paskaidrots, ka šajā operācijā izmantotie riska profili ir balstīti nevis uz robežvērtībām, kas būtu noteiktas, piemērojot *OLAF-JRC* metodi, bet gan uz valsts robežvērtībām vai riska profiliem, ko *HMRC* ir noteicis, pamatojoties vienīgi uz importu Apvienotajā Karalistē, un ka šīs robežvērtības vai riska profili tika piemēroti vienīgi noteiktiem uzņēmējiem, kas iepriekš bija identificēti kā tādi, kas nodarbojas ar nelikumīgu un nelegālu tirdzniecību. Konteinerus, kas tika konstatēti ar minētajām robežvērtībām vai riska profiliem, attiecīgo preču atmuitošanas laikā fiziski pārbaudīja Apvienotās Karalistes iestādes. Ja šīs iestādes uzskatīja, ka šo preču deklarētā vērtība nav pamatota, tās pieprasīja sniegt galvojumu pirms šo preču izlaišanas.
- 97 Pārbaudes 18-11-1 laikā, kas tika veikta laikposmā no 2018. gada 16. līdz 20. aprīlim, tika pārbaudītas 25 muitas deklarācijas par laikposmu no 2017. gada 12. oktobra, kad sākās operācija *Swift Arrow*, līdz 2017. gada 31. decembrim. Tika konstatēts, ka, izmantojot vienas un tās pašas robežvērtības vai riska profilus, tika identificētas tikai septiņas no šīm muitas deklarācijām ar ļoti zemu vērtību, un pārējie 18 konteineri tika laisti brīvā apgrozībā, neapstrīdot attiecīgo muitas vērtību. Apvienotās Karalistes iestādes norādīja, ka kopš operācijas *Swift Arrow* sākšanas *HMRC* robežvērtības vai riska profili tika pielāgoti, lai iekļautu lielāku skaitu uzņēmēju, KN kodus un iebraukšanas punktus, tādējādi, ja attiecīgais imports būtu noticis 2018. gada aprīlī, šīs robežvērtības vai riska profili būtu ļāvuši atklāt 11 papildu deklarācijas.
- 98 Turklāt, kā uzskata šīs iestādes, vairāki atlasītie uzņēmēji pārtrauca savu importu, tiklīdz tie tika iekļauti minētajās robežvērtībās vai riska profilos, tiem tika veiktas muitas pārbaudes pirms attiecīgo preču izlaišanas un tiem tika pieprasīts sniegt galvojumu pirms šīs preču izlaišanas noteikšanas.

- 99 Tomēr minētās iestādes atteicās atklāt Komisijai tās aprēķina metodes detaļas, ko *HMRC* izmantojusi, lai noteiktu galvojumu, kas pieprasīts operācijas *Swift Arrow* laikā, un izdotu *a posteriori* piedziņas rīkojumus šajā ziņā.
- 100 2018. gada maijā tika izdoti un B kontos iekļauti astoņi paziņojumi *C 18 Breach* attiecībā uz importu, kas veikts, sākot no 2015. gada 1. maija, un kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu, par kopējo summu aptuveni 25 miljonu GBP apmērā (aptuveni 30 miljoni EUR).
- 101 Pārbaudes 18-11-2 laikā, kas notika no 2018. gada 8. līdz 12. oktobrim, Apvienotās Karalistes iestādes atstāja spēkā atteikumu, kuru tās jau bija paidušas pārbaudes 18-11-1 laikā. Turpretī tās apstiprināja, ka 2018. gada aprīlī tās bija konstatējušas papildu nodokļus septiņiem uzņēmējiem, no kuriem vairāki jau bija identificēti KMO *Snake* laikā, par kopējo summu 19 434 197,73 GBP (aptuveni 22 829 352 EUR) apmērā.

B. Pirmstiesas procedūra

- 102 Ar 2017. gada 24. marta un 28. jūlija vēstulēm Komisija lūdza Apvienoto Karalisti rīkoties attiecībā uz *OLAF* ziņojumu. Tā norādīja, ka no šīs valsts nav saņēmusi konkrētu papildu informāciju un ka nekas neliek domāt, ka šī valsts būtu veikusi atbilstošos pasākumus, lai novērstu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu. Tā kā nav informācijas par pretējo, Komisija norādīja, ka tai ir pienākums lūgt minēto valsti nodot tās rīcībā tradicionālo pašu resursu summu, kas atbilst *OLAF* noteiktajiem zaudējumiem, atskaitot iekasēšanas izmaksas.
- 103 Vienā no trim 2017. gada 28. jūlija vēstulēm Komisija arī lūdza, lai tā tiktu informēta par to, kā Apvienotās Karalistes iestādes ir rīkojušās pēc pārbaudes ziņojuma 16-11-1, šajā ziņā atkārtojot savu lūgumu saņemt *HMRC* juridiskā dienesta atzinumu, kura rezultātā tika atcelti 24 maksājuma paziņojumi *C 18 Snake*, kā arī grāmatvedības ierakstu sarakstu par katru no šīm 24 lietām, tostarp attiecīgo muitas parādu noteikšanai veiktos aprēķinus.
- 104 Ar 2017. gada 8. augusta un 12. oktobra vēstulēm Apvienotā Karaliste atbildēja uz šīm Komisijas vēstulēm.
- 105 Vispirms attiecībā uz *OLAF* ziņojumu Apvienotā Karaliste norādīja, ka esot veikti pasākumi, lai apkarotu krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, piemēram, uzsākot operāciju *Breach*. Savienības tiesībās neesot noteikts īpašs pārbaudes modelis, līdz ar to par labāko veidu, kā piemērot šīs tiesības, esot jālemj katrai dalībvalstij pašai. Turklāt muitas pārbaūžu pasākumi pirms attiecīgo preču izlaišanas, tostarp, galvojuma sniegšana, pēc sava rakstura neesot efektīvāki par Apvienotās Karalistes piemērotajiem *a posteriori* pasākumiem. Apvienotā Karaliste uzskata, ka *OLAF-JRC* metode, ciktāl tā tostarp ir balstīta uz Savienības mērogā noteiktu datu piemērošanu, neesot nedz uzticama, nedz piemērota. Līdz ar to šī metode esot kritizējama, tādēļ Apvienotā Karaliste esot izstrādājusi pati savu metodi, kurā neesot novērojami *OLAF* ieteiktās metodes trūkumi.
- 106 Turpinājumā attiecībā uz pārbaudes ziņojuma 16-11-1 ievērošanu Apvienotā Karaliste norādīja, ka 24 maksājuma paziņojumi *C 18 Snake* tika atcelti un attiecīgās summas izņemtas no B kontiem tādēļ, ka tā nespēja pierādīt patieso importēto preču vērtību apmēru, bet ekspertu grupa šo problēmu esot atrisinājusi operācijas *Breach* laikā.

- 107 Visbeidzot Apvienotā Karaliste atkārtoja savu nostāju, ka nevar apmierināt lūgumu iesniegt *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma saturu, kura rezultātā tika atcelti 24 maksājuma paziņojumi *C 18 Snake*, atsaucoties uz konfidencialitātes un advokāta un tā klienta profesionālā noslēpuma aizsardzības iemesliem.
- 108 2018. gada 9. martā Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei brīdinājuma vēstuli.
- 109 Apvienotā Karaliste Komisijai atbildēja ar 2018. gada 22. jūnija vēstuli. Šīs vēstules pielikumā šī dalībvalsts lūdza tai nosūtīt pilnu *OLAF* ziņojuma versiju, jo tās rīcībā bija tikai nepilnīga šī ziņojuma versija, un lūdza Komisiju tai sniegt atbildes uz detalizētiem jautājumiem par metodi, kas ir izmantota pieprasīto tradicionālo pašu resursu summu aprēķināšanai.
- 110 2018. gada 24. septembrī Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei argumentētu atzinumu (turpmāk tekstā – “argumentētais atzinums”), kurā tā tostarp atbildēja uz šīs dalībvalsts 2018. gada 22. jūnija vēstules pielikumā izteiktajiem lūgumiem. Argumentētajā atzinumā Apvienotajai Karalistei tika noteikts divu mēnešu termiņš atbildes sniegšanai.
- 111 2018. gada 19. decembrī Komisija, nesauņemusi no Apvienotās Karalistes atbildi uz argumentēto atzinumu noteiktajā termiņā, nolēma celt šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi Tiesā pēc tam, kad 2018. gada 18. decembrī šī iestāde bija informējusi šo dalībvalsti par nodomu pieņemt šādu lēmumu nākamajā dienā.
- 112 Pēc Apvienotās Karalistes iestāžu lūguma un pēc vairākām neformālām saziņām starp šīm iestādēm un Komisijas dienestiem 2019. gada 9. janvārī notika šo iestāžu un dienestu tehniskā sanāksme. Šīs tehniskās sanāksmes laikā konsultāciju sabiedrība sniedza savus secinājumus, kuri ir iekļauti Apvienotās Karalistes pasūtītajā ziņojumā.
- 113 2019. gada 11. februārī Apvienotā Karaliste nosūtīja Komisijai savu atbildi uz argumentēto atzinumu, kuras pielikumā bija ietverts šis ziņojums.
- 114 2019. gada 7. martā, izvērtējusi šo atbildi, Komisija cēla šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

III. Tiesvedība Tiesā

- 115 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 26. septembra lēmumu Beļģijas Karalistei, Igaunijas Republikai, Grieķijas Republikai, Latvijas Republikai, Portugāles Republikai un Slovākijas Republikai (turpmāk tekstā kopā – “dalībvalstis, kas iestājušās lietā”) tika atļauts iestāties lietā Apvienotās Karalistes prasījumu atbalstam.
- 116 Ar 2019. gada 11. aprīļa vēstuli Apvienotā Karaliste lūdza Tiesu uzdot Komisijai atbildēt uz jautājumiem, ko tā tai bija uzdevusi savā 2019. gada 22. marta vēstulē ietvertajā tā dēvētajā “pārskatītajā” informācijas pieprasījumā, kurā tika paplašināti jautājumi, kas ietverti informācijas pieprasījumā, kuru tā šai iestādei bija nosūtījusi ar 2018. gada 22. jūnija vēstuli.
- 117 Ar 2020. gada 6. jūnija vēstuli Apvienotā Karaliste iesniedza pieteikumu par pierādījumu savākšanas vai procesa organizatoriskajiem pasākumiem, lai Tiesa uzdotu Komisijai atbildēt uz virkni jautājumu, no kuriem daži jau bija uzdoti iepriekš minētajos informācijas pieprasījumos, kas ietverti 2018. gada 22. jūnija un 2019. gada 22. marta vēstulēs.

- 118 Lietas izmeklēšanas ietvaros Tiesa ņēma vērā šos Apvienotās Karalistes lūgumus, lai formulētu jautājumus rakstveida atbildes sniegšanai, kurus tā ar 2020. gada 14. oktobra vēstuli nosūtīja Komisijai un šai valstij. Turklāt pēc Tiesas lūguma atbildes uz šiem jautājumiem tiesas sēdē tika apspriestas uz sacīkstes principu balstītās debatēs.

IV. Par prasību

- 119 Vispirms jāatgādina, ka ar Padomes Lēmumu (ES) 2020/135 (2020. gada 30. janvāris) par to, lai noslēgtu Līgumu par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 1. lpp.), Eiropas Savienības Padome Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (EAEK) vārdā apstiprināja minēto līgumu, kas ir pievienots šim lēmumam (OV 2020, L 29, 7. lpp.; turpmāk tekstā – “Izstāšanās līgums”).
- 120 No minētā līguma 86. panta izriet, ka Tiesas jurisdikcijā joprojām ir tiesvedības, kas pirms pārejas perioda beigām šī paša līguma 2. panta e) punkta izpratnē, to lasot kopsakarā ar tā 126. pantu, t.i., līdz 2021. gada 1. janvārim (turpmāk tekstā – “pārejas periods”), ierosinātas pret Apvienoto Karalisti. Tā kā šī prasība sakarā ar pienākumu neizpildi tika celta 2019. gada 7. martā, Tiesai līdz ar to joprojām ir kompetence to izskatīt.
- 121 Var piebilst, ka attiecībā uz Savienības tiesību interpretāciju un piemērošanu Savienības pašu resursu jomā finanšu gadiem līdz 2020. gadam no Izstāšanās līguma 136. un 160. panta izriet, ka Tiesa saglabā jurisdikciju saskaņā ar LESD 258. pantu arī pēc 2020. gada 31. decembra, un līdz ar to pat pēc četru gadu termiņa pēc pārejas perioda beigām, kas šī līguma 87. panta 1. punktā ir paredzēts jaunas prasības celšanai saskaņā ar LESD 258. pantu par pārkāpumu, kas noticis pirms pārejas perioda beigām.

A. Par pieņemamību

- 122 Vispirms ir jāizvērtē argumentācija, ko Apvienotā Karaliste ir izvirzījusi, lai pilnībā vai daļēji apstrīdētu šīs prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pieņemamību.

1. Par Apvienotās Karalistes tiesību uz aizstāvību pārkāpumu pirmstiesas procedūrā un tiesvedībā Tiesā

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 123 Apvienotā Karaliste norāda, ka šī prasība sakarā ar pienākumu neizpildi nav pieņemama, jo tās tiesības uz aizstāvību neesot ievērotas ne pirmstiesas procedūrā, ne tiesvedībā Tiesā.
- 124 Pirmkārt, Apvienotās Karalistes tiesības uz aizstāvību esot tikušas pārkāptas, jo Komisija neesot atbildējusi ne uz tās 2018. gada 22. jūnija vēstulē ietverto informācijas pieprasījumu, ne uz tās 2019. gada 22. marta vēstulē ietverto tā saukto “pārskatīto” informācijas pieprasījumu, lai gan runa esot par informāciju, kas Apvienotajai Karalistei bija vajadzīga, lai varētu saprast tai pārmesto pienākumu neizpildi un lai tā būtu spējīga aizstāvēties.

- 125 Tādējādi, tā kā atbilde uz šiem informācijas pieprasījumiem netika saņemta, Apvienotās Karalistes rīcībā neesot bijusi vajadzīgā informācija, lai tā varētu atgūt Komisijas pieprasīto tradicionālo pašu resursu summu. Turklāt pat pēc Komisijas sniegtajiem paskaidrojumiem replikas rakstā par šīs summas aprēķinu joprojām pastāvēt neskaidrības, it īpaši attiecībā uz metodi, kas izmantota, lai koriģētu vidējās cenas, vai par to, vai šīs valsts rīcībā esošie neapkopotie dati atbilst ikdienas apkopotajiem datiem, kurus šī iestāde izmanto, veicot minētos aprēķinus. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka šie paskaidrojumi ietver daļu no pieprasītās informācijas, tā esot tikusi paziņota novēloti un tādējādi tiekot pārkāptas gan minētās valsts tiesības uz aizstāvību, gan lojālas sadarbības pienākums, kas ir noteikts minētajai iestādei.
- 126 Apvienotā Karaliste norāda, ka tās tiesības uz aizstāvību ir tikušas pārkāptas arī tāpēc, ka Komisija ir atteikusies atbildēt uz 2018. gada 22. jūnija un 2019. gada 22. marta vēstulēs ietvertajiem informācijas pieprasījumiem, kuru mērķis bija iegūt no šīs iestādes informāciju par pasākumiem, ko veikušas citas dalībvalstis, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu.
- 127 Tomēr šī informācija Apvienotajai Karalistei esot bijusi nepieciešama, lai tā varētu aizstāvēties pret Komisijas apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem citās dalībvalstīs ir veikti atbilstoši pasākumi, kas ir radījuši rezultātus cīņai ar šo krāpšanu. Tie esot bijuši atbilstoši arī, lai, pirmkārt, noteiktu, vai Apvienotās Karalistes veiktie pasākumi ietilpst tās rīcības brīvībā un tādējādi veido saprātīgu pieeju, lai apkarotu minēto krāpšanu, un, otrkārt, formulētu argumentus attiecībā uz cēloņsakarību starp Apvienotajai Karalistei pārmesto rīcību un tradicionālo pašu resursu zaudējumiem, uz ko norāda Komisija.
- 128 Otrkārt, Apvienotā Karaliste norāda, ka tās tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas, jo Komisija esot ietekmējusi tās spēju piekļūt visiem tās aizstāvībai nepieciešamajiem datiem, ciktāl muitas deklarācijas, kas tika iesniegtas pirms 2014. gada, tika iznīcinātas, jo tās tika uzglabātas tikai četrus gadus. Piekļuve šiem datiem esot bijusi nepieciešama, jo Komisija esot paplašinājusi pārkāpuma laikposmu, pārsniedzot *OLAF* ziņojumā norādīto laikposmu, to uzsākot ar 2011. gadu. Runa esot par Komisijas nostājas maiņu un lietas paplašināšanu, kas esot apdraudējusi Apvienotās Karalistes tiesības uz aizstāvību.
- 129 Treškārt, Apvienotā Karaliste apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi tās tiesības uz aizstāvību, jo tā nav iesniegusi pierādījumus par attiecīgo preču raksturu un šo preču galamērķa dalībvalsti.
- 130 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentāciju.

b) Tiesas vērtējums

- 131 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pirmstiesas procedūras mērķis ir sniegt iespēju attiecīgajai dalībvalstij, pirmkārt, izpildīt savus pienākumus, kas izriet no Savienības tiesībām, un, otrkārt, efektīvi aizstāvēties pret Komisijas formulētajiem iebildumiem. Šīs procedūras pareiza norise ir būtiska LESD prasīta garantija ne tikai attiecīgās dalībvalsts tiesību aizsardzībai, bet arī, lai nodrošinātu, ka iespējamās tiesvedības priekšmets būtu skaidri noteikts strīds (spriedums, 2017. gada 19. septembris, Komisija/Īrija (Transportlīdzekļa reģistrācijas nodoklis), C-552/15, EU:C:2017:698, 28. un 29. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 132 Turklāt no pastāvīgās judikatūras par Tiesas Reglamenta 120. panta c) punktu izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir pietiekami skaidri un precīzi jānorāda strīda priekšmets un izvirzīto pamatu kopsavilkums, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt pārbaudi. No tā izriet, ka galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem ir pamatota šāda

prasība, pašā prasības pieteikuma formulējumā ir jānorāda loģiski un saprotami un ka prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande, C-395/17, EU:C:2019:918, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 133 Tiesa ir arī nospriedusi, ka atbilstoši LESD 258. pantam celtajai prasībai ir jāietver loģiski un precīzi iebildumi, lai dalībvalstij un Tiesai ļautu precīzi novērtēt norādītā Savienības tiesību pārkāpuma apmēru, kas ir obligāts nosacījums, lai šī valsts vēlāk varētu izmantot savus aizstāvības līdzekļus un lai Tiesa varētu pārbaudīt norādīto pienākumu neizpildi (spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande, C-395/17, EU:C:2019:918, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 134 Šajā lietā, pirmkārt, attiecībā uz Komisijas atteikumu sniegt Apvienotajai Karalistei noteiktu informāciju, ko tā bija lūgusi ar 2018. gada 22. jūnija un 2019. gada 22. marta vēstulēm, lai gan šī informācija bija būtiska tās aizstāvībai, vispirms ir jākonstatē, ka argumentētā atzinuma 301.–326. punktā Komisija ir pienācīgi atbildējusi uz 2018. gada 22. jūnija vēstulē izteikto pārmetumu par to, ka *OLAF* ziņojuma 2. pielikuma kopija, kuru tā bija pievienojusi brīdinājuma vēstulei, nebija pilnīga, jo trūka vairāku šī 2. pielikuma lappušu.
- 135 Komisija šajos argumentētā atzinuma punktos būtībā paskaidroja, ka minētais 2. pielikums tika aizstāts ar šī ziņojuma 7. pielikumu, kas bija pieejams Apvienotās Karalistes iestādēm un kurā bija ietverti divi tehniskie dokumenti, kuros bija izklāstīta detalizēta informācija par *OLAF-JRC* metodi, kuru Komisija izmantoja arī tam, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas par pārkāpuma laikposmu, kuras tā pieprasīja nodot tās rīcībā gan argumentētajā atzinumā, gan prasības pieteikumā.
- 136 Šādos apstākļos fakts, ka *OLAF* ziņojuma 2. pielikuma kopija, kāda tā bija pievienota brīdinājuma vēstulei, nebija pilnīga, nav ietekmējis iespēju Apvienotajai Karalistei efektīvi aizstāvēties pret Komisijas formulētajiem iebildumiem.
- 137 Turpinājumā Apvienotā Karaliste uzskata, ka tās tiesības uz aizstāvību ir tikušas pārkāptas, jo Komisija, atbildot uz tās 2019. gada 22. marta vēstulē ietverto tā saukto “pārskatīto” informācijas pieprasījumu, atteicās tai sniegt noteiktu informāciju par VKC aprēķinu un tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, kas pieprasīta gan argumentētajā atzinumā, gan prasības pieteikumā, lai gan tā bija būtiska tās aizstāvībai. Šajā ziņā ir jākonstatē, kā to secinājumu 126. punktā būtībā ir norādījis arī ģenerālvokāts, ka Komisija replikas raksta 132.–141. punktā ir pierādījusi, ka Apvienotā Karaliste vienmēr ir bijusi informēta gan par izmantotajiem datiem, gan metodi, kas tika izmantota šī aprēķina veikšanai, un ka tai līdz ar to jebkurā brīdī gan pirmstiesas procedūras laikā, gan tiesvedībā Tiesā tās rīcībā bija visi nepieciešamie elementi, kas tai ļāva atgūt šo summu un to kritizēt.
- 138 Turklāt, pat ja Apvienotā Karaliste norāda, ka pastāv neskaidrības attiecībā uz noteiktiem minētā aprēķina aspektiem, ir jākonstatē, ka gan pirmstiesas procedūrā, gan tiesvedībā Tiesā šī valsts ir izmantojusi iespēju detalizēti kritizēt to, kā arī datus un *OLAF-JRC* metodi, no kuras izriet šāds pats aprēķins. Šis valsts sniegtās atbildes uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, it īpaši tās, kas attiecas uz atsevišķu VKC aprēķina korekciju ietekmi uz tradicionālo pašu resursu zaudējumu summām, turklāt apstiprina, ka tai jebkurā brīdī ir bijusi pilnīga piekļuve visām datubāzēm un tehniskajiem dokumentiem, ko Komisija izmantoja šī aprēķina veikšanai.

- 139 No tā arī izriet, ka pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, informācija, ko Komisija sniegusi replikas rakstā, nekādā ziņā nav jauna informācija, tāpēc šai iestādei nevar pārvest, ka tā ir novēloti novērsusi informācijas trūkumu, kas kaitē šīs valsts tiesībām uz aizstāvību.
- 140 No tā ir jāsecina, ka attiecībā uz Komisijas izmantotajiem datiem un piemēroto metodi VKC un tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, ko šī iestāde pieprasīja Apvienotajai Karalistei, aprēķināšanai Apvienotās Karalistes rīcībā gan pirmstiesas procedūrā, gan tiesvedībā Tiesā bija visi nepieciešamie faktiskie pierādījumu elementi, kas tai ļāva lietderīgi aizstāvēties pret Komisijas izvirzītajiem iebildumiem.
- 141 Visbeidzot, attiecībā uz Komisijas atteikumu, atbildot uz 2018. gada 22. jūnija un 2019. gada 22. marta vēstulēm, sniegt Apvienotajai Karalistei informāciju par pasākumiem, ko citas dalībvalstis ir veikušas, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, pietiek atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru dalībvalsts nevar attaisnot savu pienākumu, kas tai noteikti saskaņā ar Līgumiem, neizpildi ar apstākli, ka citas dalībvalstis arī neesot izpildījušas savus pienākumus. Ar LESD nodibinātajā Savienības tiesību sistēmā dalībvalstu veiktā Savienības tiesību īstenošana nevar tikt pakļauta savstarpējības nosacījumam. LESD 258. un 259. pantā ir paredzēti atbilstoši tiesību aizsardzības līdzekļi gadījumos, kad dalībvalstis pieļauj tām no LESD izrietošo pienākumu neizpildi (spriedums, 2018. gada 11. jūlijs, Komisija/Belģija, C-356/15, EU:C:2018:555, 106. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 142 Šajā ziņā, pat pieņemot, kā apgalvo Apvienotā Karaliste, ka citās dalībvalstīs pārkāpuma laikposmā vai daļā no tā bija spēkā muitas pārbaudes mehānisms, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, kas dažos aspektos bija līdzīgs tam, kuru tajā laikā piemēroja Apvienotā Karaliste, šādam apstāklim pašam par sevi nav nozīmes, lai noteiktu, vai šīs valsts mehānisms atbilda Savienības tiesību normām par Savienības finanšu interešu aizsardzību pret šādu krāpšanu, piemēram, LESD 325. pantam.
- 143 Turklāt jākonstatē, kā to tostarp apliecina dažādie dokumenti, kurus Apvienotā Karaliste ir iesniegusi pielikumā savai 2020. gada 6. jūnija vēstulei, ar kuru šī valsts lūdza Tiesu veikt noteiktus pierādījumu savākšanas vai procesa organizatoriskos pasākumus, ka minētā valsts zināja par dažādiem pasākumiem, kurus visā pārkāpuma laikposmā vai daļā no tā veica vairākas citas dalībvalstis, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, it īpaši tos, kas tika veikti Francijā, kā arī par Komisijas veikto šo pasākumu novērtējumu, it īpaši attiecībā uz to atbilstību Savienības tiesībām, turklāt tā šo informāciju izmantoja savos procesuālajos rakstos savai aizstāvībai. Papildus Tiesa uzdeva Komisijai jautājumus rakstveida atbilžu sniegšanai šajā saistībā. Atbildes uz šiem jautājumiem līdz ar to apstiprināja Apvienotās Karalistes rīcībā jau esošo detalizēto informāciju.
- 144 Otrkārt, runājot par Apvienotās Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru tās tiesības uz aizstāvību ir tikušas pārkāptas, jo Komisija ir apdraudējusi tās spēju piekļūt visiem tās aizstāvībai nepieciešamajiem datiem, ciktāl muitas deklarācijas, kas tika iesniegtas pirms 2014. gada, tika iznīcinātas, jo tās tika saglabātas tikai četrus gadus, arī tai nevar piekrist.
- 145 Proti, kā ģenerālvokāts būtībā ir norādījis arī secinājumā 130. punktā, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka attiecībā uz pārkāpuma laikposma daļu pirms 2014. gada, uz kuru attiecas šī prasība, pārkāpums, kurš, kā tiks norādīts šī sprieduma 455. punktā, attiecas tikai uz muitas parādiem, kuri ir konstatēti maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* iekļautajos *a posteriori* piedziņas rīkojumos, Apvienotā Karaliste atbildes raksta uz repliku pielikumā ir iesniegusi tabulu ar minētajiem paziņojumiem, kurus tā ir izdevusi attiecībā uz importu šajā pārkāpuma laikposmā,

šo paziņojumu kopijas un tabulas, kurās ir detalizēti norādīti tās veiktie aprēķini. Šajās tabulās ir atsauce uz muitas deklarācijām attiecībā uz šo importu. Turklāt Apvienotā Karaliste neapstrīd, ka tās rīcībā ir šīs muitas deklarācijas, jo attiecībā uz tām ir izdoti *a posteriori* piedziņas rīkojumi, kas tika apstrīdēti administratīvās pārskatīšanas procedūrās.

- 146 Treškārt, attiecībā uz Apvienotās Karalistes iebildumu, saskaņā ar kuru Komisija nav ievērojusi tās tiesības uz aizstāvību, jo tā nav iesniegusi pierādījumus par attiecīgo preču raksturu un šo preču galamērķa dalībvalsti, šāds iebildums attiecas nevis uz šīs prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pieņemamību, bet gan uz šīs prasības pamatotību, jo tā attiecas uz to, vai Komisija, kurai ir jāpierāda tās apgalvotā valsts pienākumu neizpilde, ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka pamati, kurus tā ir izvirzījusi tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aprēķināšanas un noteikumu par pašu resursiem, ko veido PVN, pārkāpšanas jomā, ņemot vērā minēto preču veidu un galamērķi, ir pamatoti.
- 147 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, nepieņemamības pamats saistībā ar Apvienotās Karalistes tiesību uz aizstāvību pārkāpumu pirmstiesas procedūras laikā un tiesvedībā Tiesā ir jānoraida.

2. Par iebilduma, kas attiecas uz Savienības tiesību PVN jomā pārkāpumu, faktiskā un juridiskā pamata nepietiekamību, it īpaši attiecībā uz 42. muitas procedūru

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 148 Apvienotā Karaliste norāda, ka Komisija nav ievērojusi tās tiesības uz aizstāvību ne pirmstiesas procedūrā, ne tiesvedībā Tiesā, jo tā argumentētajā atzinumā un prasības pieteikumā nav sniegusi pietiekamu informāciju par Savienības tiesību PVN jomā, kā arī Savienības tiesību pašu resursu, ko veido PVN, jomā apgalvotās neizpildes faktisko un juridisko pamatu. Šī informācijas nesniegšana Apvienotajai Karalistei neesot ļāvusi saprast it īpaši iebildumu, saskaņā ar kuru tā būtu jāatzīst par atbildīgu par citā dalībvalstī maksājamā PVN par precēm, kas importētas tās teritorijā atbilstoši 42. muitas procedūrai, neiekasēšanu pilnā apmērā un līdz ar to par pašu resursu, ko veido šis nodoklis, nenodošanu šīs iestādes rīcībā. Bez šādas informācijas Apvienotā Karaliste neesot varējusi lietderīgi izvirzīt savus aizstāvības pamatus pret šo iebildumu.
- 149 Komisija it īpaši neesot norādījusi nevienu apstākli, kas pierādītu, ka, tā kā Apvienotā Karaliste neesot veikusi atbilstošus pasākumus, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, šī valsts esot apdraudējusi PVN iekasēšanu citām dalībvalstīm vai pat traucējusi tām veikt šī nodokļa iekasēšanu un attiecīgo pašu resursu nodošanu Komisijas rīcībā.
- 150 Tādējādi kā pašu resursu zaudējumi, ko veido PVN, netiekot prasīta nekāda summa, kas izrietētu no PVN neiekasēšanas, un neesot tikusi sniegta nekāda informācija par attiecīgajiem uzņēmējiem, attiecīgo preču galamērķa dalībvalstīm, to, ka šīs dalībvalstis būtu informējušas šos uzņēmējus pirms un pēc šo preču nosūtīšanas vai par šo galamērķa dalībvalstu veiktajiem vai neveiktajiem pasākumiem, lai iekasētu PVN no minētajiem uzņēmējiem.
- 151 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentāciju.

b) Tiesas vērtējums

- 152 Pietiek norādīt, ka Apvienotās Karalistes izvirzītā argumentācija attiecas uz to, vai iebilduma par Direktīvas 2006/112 un Savienības tiesību normu saistībā ar pašu resursu, ko veido PVN, nodošanu pārkāpumu, kas ir minēts prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajās divās daļās, pamatā ir juridiskais pamats un vai Komisija šajā tiesvedībā ir juridiski pietiekami pierādījusi juridiski nozīmīgo faktu patiesumu. Tomēr šāda argumentācija attiecas uz šī iebilduma pamatotību, nevis tā pieņemamību.
- 153 Līdz ar to nepieņemamības pamats, kas attiecas uz iebilduma par Savienības tiesību PVN jomā pārkāpumu, faktiskā un juridiskā pamata nepietiekamību, it īpaši attiecībā uz 42. muitas procedūru, ir jānoraida.

3. Par tiesiskās palāvības aizsardzības, tiesiskās drošības, “estoppel” un lojālas sadarbības principu pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 154 Apvienotā Karaliste norāda, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās palāvības, tiesiskās drošības, *estoppel* [nepieļaujamības] un lojālas sadarbības principus, atkāpjoties no noteiktiem solījumiem, kurus tā esot sniegusi šai valstij, ceļot šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ciktāl šī prasība attiecas uz laikposmu pirms 2015. gada februāra beigām, tāpēc šajā ziņā minētā prasība esot jānoraida.
- 155 Apvienotā Karaliste šajā ziņā atsaucas uz konkrētiem Komisijas vai *OLAF* pārstāvju paziņojumiem, kas sniegti sanāsmēs, kas 2014. un 2015. gadā notika ar tās administrāciju, it īpaši *HMRC*, par pasākumiem, ko šī valsts veikusi, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu.
- 156 No šiem paziņojumiem izrietot, ka līdz 2015. gada februāra beigām minētā dalībvalsts varēja likumīgi domāt, ka Komisija un *OLAF* uzskatīja, ka tās muitas pārbaūžu mehānisms, ko raksturo fakts, ka tas ir vērst uz tādiem *a posteriori* pasākumiem kā piedziņas rīkojumi, nevis uz tādiem pasākumiem kā riska robežvērtību piemērošana pirms attiecīgo preču atmuitošanas vai galvojuma sniegšanas, bija saderīgs ar Savienības tiesībām, un ka līdz ar to šī mehānisma dēļ tā neesot tiesvedības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmets.
- 157 Apvienotā Karaliste it īpaši atsaucas uz trim solījumiem, ko snieguši *OLAF* vai Komisijas pārstāvji pārkāpuma laikposmā un kas, pēc tās domām, varēja radīt šādu tiesisko palāvību.
- 158 Pirmkārt, attiecībā uz paziņojumu, kuru atbilstoši Apvienotās Karalistes darbinieku protokolam sniedzis *OLAF* pārstāvis 2014. gada 13. jūnija sanāsmē, saskaņā ar kuru pēdējais minētais esot sacījis, ka viņš esot “apmierināts ar Apvienotās Karalistes panākto progresu, kā arī pasākumiem, kas jau bija veikti šajā datumā un vēl tika paredzēti”, šis paziņojums esot nepārprotams solījums, ka *OLAF* neuzskata, ka Apvienotā Karaliste būtu pārkāpusi savus pienākumus aizsargāt Savienības finanšu intereses un apkarot krāpšanu.

- 159 Otrkārt, attiecībā uz Komisijas pārstāvja 2014. gada oktobrī sniegto paziņojumu, ar kuru Apvienotā Karaliste tiek informēta, ka tās dalība KMO *Discount* ir “apmierinoša” un ka šīs operācijas pareizai īstenošanai vajadzīgie pasākumi “tika īstenoti savlaicīgi un efektīvi”, šis paziņojums esot uzskatāms par skaidru un nepārprotamu solījumu, ka Apvienotā Karaliste nav pārkāpusi Savienības tiesībās noteiktos pienākumus attiecībā uz tās dalību minētajā operācijā.
- 160 Treškārt, attiecībā uz paziņojumu, kuru *OLAF* pārstāvis esot veicis pirmās divpusējās sanāksmes starp *OLAF* un *HMRC*, kas norisinājās 2015. gada 19. un 20. februārī, laikā, saskaņā ar kuru atbilstoši šīs sanāksmes protokolam, kuru sagatavojuši Apvienotās Karalistes pārstāvji, “līdz šim” šī dalībvalsts esot “darījusi to, kas tai bija jā dara”, šis paziņojums esot jāuzskata par solījumu, kas attiecas uz visiem pasākumiem, ko minētā dalībvalsts bija veikusi “līdz šim”, nevis tikai uz jautājumu par maksājuma paziņojumu C 18 *Snake* izdošanu.
- 161 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentāciju.

b) Tiesas vērtējums

- 162 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 258. pantā paredzētās procedūras sasniedzamais mērķis ir panākt objektīvu atzinumu par to, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD vai atvasināto tiesību aktā, un šī procedūra ļauj arī noteikt, vai dalībvalsts konkrētajā gadījumā ir pārkāpusi Savienības tiesības (spriedums, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 163 Tiesa ir arī nospriedusi, ka dalībvalsts nevar atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības un lojālas sadarbības principu, lai liktu šķēršļus objektīvam konstatējumam, ka tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir noteikti LESD, jo šāda pamatojuma atzīšana būtu pretrunā LESD 258. pantā paredzētās procedūras mērķim attiecībā uz šādu objektīvu konstatējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 6. maijs, Komisija/Polija, C-311/09, nav publicēts, EU:C:2010:257, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 164 Šāda pamatojuma pieņemšana būtu pretrunā ne tikai LES 4. panta 2. punktā paredzētajai prasībai Savienībai ievērot dalībvalstu vienlīdzību Līgumu priekšā, bet arī Tiesas pastāvīgajā judikatūrā nostiprinātajam principam, saskaņā ar kuru Komisijai ir rīcības brīvība lemt par to, vai uzsākt tiesvedību pret dalībvalsti, noteikt tiesību normas, ko tā esot pārkāpusi, un izvēlēties brīdi, kad tā uzsāks procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret to, un šo izvēli nosakošie apsvērumi nevar ietekmēt prasības pieņemamību (spriedums, 2017. gada 19. septembris, Komisija/Īrija (Transportlīdzekļa reģistrācijas nodoklis), C-552/15, EU:C:2017:698, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 165 Otrkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka, izņemot gadījumus, kad Komisijai ir skaidri piešķirtas šādas pilnvaras, tai nav tiesību sniegt garantijas attiecībā uz noteiktas rīcības saderību ar Savienības tiesībām, un ka tai nekādā gadījumā nav pilnvaru atļaut rīcību, kas ir pretrunā Savienības tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 15. jūnijs, Komisija/Vācija, C-348/97, EU:C:2000:317, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 166 Tomēr ir jākonstatē, ka, pat pieņemot, ka *OLAF* un Komisijas pārstāvji ar paziņojumiem, uz kuriem atsauca Apvienotā Karaliste un kuri ir minēti šī sprieduma 158.–160. punktā, būtu vēlējušies sniegt garantijas attiecībā uz šīs valsts mehānismu, kura mērķis bija apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, atbilstību Savienības tiesībām, laikā, kad šie

paziņojumi tika sniegti, Komisijai nebija nekādas kompetences sniegt šādas garantijas, līdz ar to šie pārstāvji nekādā ziņā nebija pilnvaroti sniegt šādus solījumus, uz kuriem minētā valsts varētu atsaukties, lai apstrīdētu šīs prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pieņemamību.

- 167 Treškārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiesības atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu nozīmē, ka Savienības kompetentās iestādes ieinteresētajai personai ir sniegušas precīzus, beznosacījumu un saskaņotus solījumus no pilnvarotiem un ticamiem avotiem. Šīs tiesības ir ikvienai personai, kurai kāda Savienības iestāde vai struktūra, sniedzot tai šādus solījumus, ir radījusi pamatotas cerības. Savukārt neviens nevar atsaukties uz šī principa pārkāpumu, ja šie solījumi nav doti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 19. jūlijs, *Kotnik u.c.*, C-526/14, EU:C:2016:570, 62. punkts, kā arī 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center /Komisija*, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 168 Tomēr, ņemot vērā šī sprieduma 162.–164. punktā atgādināto judikatūru, pat pieņemot, ka Apvienotās Karalistes norādītie paziņojumi varētu būt pamats tās tiesiskajai palāvībai attiecībā uz tās muitas pārbaužu mehānisma, kas vērsts uz aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārkāpumu novērtējumu apkarošanu, kāds tas tika piemērots līdz 2015. gada 1. martam, saderību ar Savienības tiesībām, uz šiem paziņojumiem nekādā ziņā nevar atsaukties, lai liegtu Komisijai celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, jo šai iestādei ir rīcības brīvība izlemt, vai ir lietderīgi celt prasību pret dalībvalsti. Šie paziņojumi arī nevar liegt Tiesai objektīvi konstatēt, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD, atbilstoši LESD 258. pantā paredzētās procedūras mērķim.
- 169 Turklāt procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi efektivitāte varētu tikt nopietni apdraudēta, ja dalībvalstij, lai izvairītos no šādas procedūras, būtu ļauts atsaukties uz tiesisko palāvību par tās rīcības likumību, kas radusies no dažiem Komisijas pārstāvju paziņojumiem. Kā pamatoti norāda Komisija, dalībvalstis sistēmā, kurā tās ir atbildīgas par atbilstošu Savienības muitas tiesiskā regulējuma īstenošanu to teritorijā, nevar atbrīvoties no atbildības par Savienības tiesību pārkāpumu, ko tās varētu būt izdarījušas, tikai tāpēc vien, ka *OLAF* vai Komisija nav tām pārmetusi šo pārkāpumu kādā konkrētā brīdī.
- 170 Visbeidzot, kā ģenerālvokāts ir norādījis arī secinājumā 151. punktā, lai gan Apvienotā Karaliste papildus tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumam atsauca uz tiesiskās drošības, *estoppel* un lojālas sadarbības principu pārkāpumu, šī valsts neizvirza nevienu specifisku argumentu attiecībā uz šiem pēdējiem minētajiem principiem, līdz ar to Apvienotās Karalistes šajā ziņā izvirzītā argumentācija ir jānoraida.
- 171 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida nepieņemamības pamats attiecībā uz tiesiskās palāvības aizsardzības, tiesiskās drošības, *estoppel* un lojālas sadarbības principu pārkāpumu.

4. Par Tiesas kompetences neesamību procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam izskatīt Komisijas lūgumu likt dalībvalstij nodot tās rīcībā noteiktu pašu resursu summu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 172 Apvienotā Karaliste atsaucas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešās daļas nepieņemamību, ciktāl Komisija tajā lūdz “nodot Savienības budžetam” noteiktas tradicionālo pašu resursu summas par katru no septiņiem pārkāpuma laikposma gadiem, proti, apmēram 2,7 miljardu EUR apmērā, jo, pirmkārt, saskaņā ar 2005. gada 14. aprīļa spriedumu Komisija/Vācija (C-104/02, EU:C:2005:219, 48.–51. punkts) un 2006. gada 5. oktobra spriedumu Komisija/Vācija (C-105/02, EU:C:2006:637, 43.–45. punkts) prasības sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam ietvaros Tiesa nevar likt dalībvalstij iekļaut kontā, kas šim nolūkam ir atvērts uz Komisijas vārda, noteiktas pašu resursu summas, kas nav samaksātas šai dalībvalstij pārmestās pienākumu neizpildes dēļ.
- 173 Apvienotā Karaliste apstrīd Komisijas argumentāciju, ka tā esot rūpīgi “strukturējusi” prasības pieteikumā ietvertos prasījumus, lai izvairītos no kļūdas, kas ir pieļauta lietās, kurās tika pasludināti iepriekšējos punktos minētie spriedumi, par kuru Tiesa sodīja, šajos spriedumos noraidot attiecīgos prasījumus kā nepieņemamus. Runa esot par “paņēmienu”, lai apietu Tiesas kompetences neesamību, jo Komisija faktiski vēloties panākt tādu pašu rezultātu kā minētajās lietās.
- 174 Turklāt Komisijas rīcība liedzot Apvienotajai Karalistei LESD 260. pantā paredzēto iespēju novērst jebkuru pārkāpumu, kas ir konstatēts saskaņā ar LESD 258. pantu, un tādējādi neesot ievērotas attiecīgās šīs iestādes, Tiesas un dalībvalstu pilnvaras saskaņā ar Līgumiem.
- 175 Turklāt šī lieta atšķiroties no lietas, kurā tika pasludināts 2005. gada 15. novembra spriedums Komisija/Dānija (C-392/02, EU:C:2005:683). Lai gan minētajā spriedumā Tiesa apmierināja prasības pieteikumu, kurā lūgts konstatēt, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi tai noteiktos pienākumus, atsakoties nodot noteiktu pašu resursu summu, esot jānorāda, ka lietā, kurā tika pasludināts minētais spriedums, kā tas izriet no minētā sprieduma 56. punkta, netika apstrīdēta nedz muitas parāda esamība, nedz pašu resursu zaudējumu summa.
- 176 Šajā kontekstā nozīmīgs esot arī 2019. gada 31. oktobra spriedums Komisija/Apvienotā Karaliste (C-391/17, EU:C:2019:919), jo šī sprieduma 118. un 119. punkts liekot domāt, ka tad, ja Komisija iesniedz lūgumu noteikt konkrēti aprēķinātu pašu resursu zaudējumu, šai iestādei ir jāpierāda katrs sava lūguma elements attiecībā uz katru importu, kas ir šādu zaudējumu cēlonis, kā arī cēloņsakarība starp katru no šiem elementiem un šiem zaudējumiem.
- 177 Otrkārt, Apvienotā Karaliste norāda, ka šīs prasības mērķis patiesībā ir panākt, lai tiktu atlīdzināti nodarītie zaudējumi, un tādējādi tā esot nepieņemama, ciktāl Komisija lūdz Tiesu lemt par noteiktām konkrētām summām, kuras Apvienotajai Karalistei bijis jānodod Komisijas rīcībā. Pat pieņemot, ka Tiesa nospriestu, ka šāda prasība ir pieņemama, šī valsts uzskata, ka Komisijai ir jāpierāda, ka ir izpildīti visi nosacījumi, lai iestātos šīs valsts atbildība, proti, ka pastāv prettiesisks akts, konkrēti aprēķināts kaitējums un tieša cēloņsakarība starp šo aktu un šo kaitējumu.
- 178 Pakārtoti Apvienotā Karaliste norāda, ka prasības pieteikums nav pieņemams, jo Komisija jauc trīs posmus, kas ir jāievēro, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summu. Pirmām kārtām, Komisijai esot bijis jāsniedz pierādījumi tam, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi tai Savienības tiesībās

noteiktos pienākumus, pierādījumi cēloņsakarībai starp šo pienākumu neizpildi un noteikto tās pieprasīto summu, kā arī tās lūguma par noteiktas summas nodošanu rīcībā pieņemamību. Otrām kārtām, ja Komisija varētu sniegt šos trīs pierādījumus, Tiesai vispirms būtu jāizvērtē Apvienotās Karalistes veiktais maksājamo papildu pašu resursu novērtējums. Tikai tad, ja šis novērtējums tiktu noraidīts kā acīmredzami nepamatots, Tiesa, trešām kārtām, varētu izvērtēt Komisijas norādīto zaudējumu aplēses.

179 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentāciju.

b) Tiesas vērtējums

180 Pirmkārt, attiecībā uz Apvienotās Karalistes argumentāciju, kuras pamatā ir 2005. gada 14. aprīļa spriedums Komisija/Vācija (C-104/02, EU:C:2005:219) un 2006. gada 5. oktobra spriedums Komisija/Vācija (C-105/02, EU:C:2006:637), ir jāatgādina, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros Komisija var lūgt Tiesu vienīgi konstatēt, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde, ar mērķi panākt, ka tā tiek pārtraukta. Tādējādi Komisija, piemēram, nevar lūgt Tiesu saistībā ar šādu prasību dot rīkojumu dalībvalstij īstenot konkrētu rīcību, lai nodrošinātu atbilstību Savienības tiesībām (spriedums, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehijas Republika (Starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pagaidu pārceļšanas mehānisms), C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 56. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

181 Tādējādi Tiesa kā nepieņemamus noraidīja prasības pieteikumus, kas iesniegti saskaņā ar LESD 258. pantu un ar kuriem Komisija tai lūdza uzdot dalībvalstij veikt noteiktus maksājumus, ja tiktu pierādīts, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti saskaņā ar Savienības tiesībām, galvenokārt tādēļ, ka šo prasības pieteikumu mērķis bija nevis panākt, lai Tiesa konstatētu, ka minētā dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti saskaņā ar Savienības tiesībām, bet gan lai Tiesa uzdotu tai pašai dalībvalstij veikt noteiktus pasākumus, lai panāktu atbilstību Savienības tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 14. aprīlis, Komisija/Vācija, C-104/02, EU:C:2005:219, 48.–51. punkts, un 2006. gada 5. oktobris, Komisija/Vācija, C-105/02, EU:C:2006:637, 43.–45. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

182 Tomēr, lai gan šajā lietā prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ir ietverta frāze “tradicionālo pašu resursu, kas jānodod Savienības budžetam, zaudējumi”, tā nav jāsaprot kā prasība, lai Tiesa liktu Apvienotajai Karalistei ieskaitīt šo trešajā daļā precizēto resursu summas. Gluži pretēji, pēdējā minētā ir prasība Tiesai konstatēt, ka nav izpildīti šai valstij noteiktie pienākumi.

183 Šāds finansiāls prasījums ir jāsaprot nevis izolēti, bet gan, ņemot vērā vispārīgāku un kvantitatīvi nenoteiktu prasījumu, kas ir ietverts prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajā daļā, lūdzot Tiesu konstatēt, ka, “nedarot pieejamu pareizu tradicionālo pašu resursu [...] summu attiecībā uz [attiecīgo importu]”, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai noteikti saskaņā ar konkrētiem Savienības tiesību noteikumiem pašu resursu jomā.

184 No tā izriet, ka prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ir ietverta prasība Tiesai konstatēt, ka, nenododot tradicionālo pašu resursu summas, kas noteiktas par katru pārkāpuma laikposma gadu, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi Savienības tiesībās tai noteiktos pienākumus.

- 185 Šādas prasības pieņemamība nav apstrīdama, kā tas izriet no Tiesas judikatūras pašu resursu jomā, kuras ietvaros tika apstrīdētas arī šāda rakstura prasības (skat. it īpaši spriedumus, 2005. gada 15. novembris, Komisija/Dānija, C-392/02, EU:C:2005:683, 30.–34. punkts; 2014. gada 3. aprīlis, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-60/13, nav publicēts, EU:C:2014:219, 37.–62. punkts, un 2019. gada 11. jūlijs, Komisija/Itālija (Pašu resursi – Muitas parāda atgūšana), C-304/18, nav publicēts, EU:C:2019:601, 48.–77. punkts).
- 186 Pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, šo judikatūru nevar saprast tādējādi, ka šāda prasība, ciktāl tā nozīmē, ka tiek konstatēta pienākumu neizpilde, kas izpaužas kā noteiktas pašu resursu summas nenodošana, būtu pieņemama vienīgi tad, ja attiecīgā dalībvalsts šo summu neapstrīd.
- 187 Proti, Tiesa ir apmierinājusi Komisijas lūgumu konstatēt Savienības tiesību pārkāpumu, pamatojoties uz to, ka noteikta pašu resursu summa nav tikusi nodota tās rīcībā, lai gan attiecīgā dalībvalsts apstrīdēja pašu Savienības tiesību esamību attiecībā uz šo summu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. jūlijs, Komisija/Itālija (Pašu resursi – Muitas parāda atgūšana), C-304/18, nav publicēts, EU:C:2019:601, 48.–77. punkts).
- 188 Vēl būtiskāk, no judikatūras izriet, ka Komisijas tiesības prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros nodot Tiesas vērtējumam strīdu starp to un kādu dalībvalsti attiecībā uz tās pienākumu nodot konkrētu Savienības pašu resursu summu šīs iestādes rīcībā, ir nesaraujami saistīti ar šo pašu resursu sistēmu, kāda tā pašlaik ir noteikta Savienības tiesībās (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 68. punkts).
- 189 Strīds pašu resursu jomā tieši izriet no tā, ka attiecīgā dalībvalsts apstrīd, ka tai ir jānodod Komisijas pieprasītās summas. Tādējādi prasības sakarā ar pienākumu neizpildi saistībā ar pašu resursiem ietvaros ir pilnīgi dabiski, ka tiek skartas finansiālas saistības, un Savienības tiesībām nav pretrunā tas, ka šo saistību neievērošana tiek izvirzīta saistībā ar apgalvoto pienākumu neizpildi. Šādas procedūras ietvaros Komisijai sacīkstes principam atbilstošās debatēs, kuru laikā dalībvalsts var izvirzīt savus pamatus, ir juridiski pietiekami jāpierāda pašu resursu summu, kuras tā uzskata par maksājamām, precizitāte.
- 190 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Apvienotā Karaliste, Komisijas tiesības lūgt Tiesu konstatēt, ka ir jāmaksā noteikta tradicionālo pašu resursu summa, nevar izslēgt, pamatojoties uz to, ka šāds solis šai valstij liegtu tai LESD 260. pantā noteikto iespēju novērst jebkuru pārkāpumu, kas konstatēts saskaņā ar LESD 258. pantu, un līdz ar to netiktu ievērotas attiecīgās šīs iestādes, Tiesas un dalībvalstu pilnvaras saskaņā ar Līgumiem.
- 191 Lai gan Komisijai ir atļauts atturēties no šāda finansiāla prasījuma formulēšanas, vienīgi lūdzot Tiesai vispārīgi konstatēt pienākumu neizpildes esamību, kas izpaužas kā pašu resursu neieturēšana, nenosakot šo resursu apmēru, kā tā to tostarp ir darījusi lietā, kurā tika pasludināts 2019. gada 31. oktobra spriedums Komisija/Apvienotā Karaliste (C-391/17, EU:C:2019:919), nekas neliedz šai iestādei prasības pieteikuma prasījumos lūgt konstatēt Savienības tiesību pārkāpumu, kas izpaužas kā noteiktas pašu resursu summas nenodošana, ja minētā iestāde uzskata, ka šī summa ir maksājama un ja tā var pierādīt tās precizitāti.
- 192 Otrkārt, attiecībā uz Apvienotās Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru šīs prasības mērķis patiesībā ir panākt nodarīto zaudējumu atlīdzību un līdz ar to tā ir nepieņemama, ciktāl Komisija lūdz Tiesu lemt par noteiktām konkrētām summām, kuras Apvienotajai Karalistei bija jānodod

Komisijas rīcībā, no iepriekš minētā izriet, ka procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam ietvaros nevar apšaubīt tādas prasības pieņemamību, kas ir ietverta prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā.

- 193 Šajā ziņā ir arī jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka prasība, ar kuru Komisija pārmet dalībvalstij, ka tā, pārkāpjot Savienības tiesības, nav nodevusi noteiktu pašu resursu summu un atbilstošos nokavējuma procentus, nav uzskatāma par Līgumos neparedzētu zaudējumu atlīdzināšanas prasību, jo ar šādu prasību šī iestāde lūdz Tiesu konstatēt, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi pienākumu, kas tai noteikts saskaņā ar Savienības tiesībām, nevis piespriet šai dalībvalstij atlīdzināt zaudējumus (spriedums, 2005. gada 15. novembris, Komisija/Dānija, C-392/02, EU:C:2005:683, 31.–34. punkts).
- 194 Tātad attiecīgā prasība ir celta procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, nevis procedūrā, kuras mērķis ir panākt zaudējumu atlīdzību, pat ja tai ir finansiāls raksturs.
- 195 No tā, pretēji tam, ko apgalvo Apvienotā Karaliste, izriet, ka, lai gan Komisijai ir jāpierāda ar šo prasību saistītā pienākumu neizpilde, šai iestādei nav jāpierāda nedz zaudējumu esamība, nedz cēloņsakarība starp šo pienākumu neizpildi un šiem zaudējumiem.
- 196 Treškārt, attiecībā uz pakārtoti izvirzīto Apvienotās Karalistes argumentāciju, kas attiecas uz to, ka prasības pieteikums nav pieņemams, jo Komisija jau trīs posmus, kuri, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 178. punktā, būtu jāievēro, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summu, pietiek konstatēt, ka šī argumentācija attiecas uz šīs prasības pamatotību, it īpaši uz Komisijas izvirzītā pirmā un otrā iebilduma pamatotību, nevis uz tās pieņemamību.
- 197 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida nepieņemamības pamats, kuru Apvienotā Karaliste ir izvirzījusi saistībā ar Tiesas kompetences neesamību.

5. Par prasības pieteikuma priekšlaicīgumu un nepieņemamību attiecībā uz laikposmu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim (ieskaitot) paziņojumu C 18 Breach par šo laikposmu izdošanas dēļ

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 198 Apvienotā Karaliste norāda, ka attiecībā uz pārkāpuma laikposma daļu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ietvertais lūgums nodot tradicionālos pašu resursus ir “pāragrs un nepieņemams” un, pakārtoti, ka šis lūgums ir jānoraida, jo Komisija neesot spējusi pierādīt savu apgalvojumu par pašu resursu zaudējumu esamību brīdī, kad beidzās termiņš argumentētā atzinuma izpildei.
- 199 Proti, lai gan Komisija jau kopš 2018. gada maija zināja par astoņiem paziņojumiem C 18 *Breach*, kas šajā mēnesī bija izdoti un ierakstīti B kontos un attiecās uz importu, kas tika uzskatīts par pārkāpumu un tika veikts, sākot no 2015. gada 1. maija, par summu aptuveni 25 miljonu GBP apmērā, tā šos paziņojumus neesot apstrīdējusi nedz argumentētajā atzinumā, nedz prasības pieteikumā un neesot arī atskaitījusi šo summu no tradicionālo pašu resursu zaudējumiem, kas minēti prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā.

200 Tādējādi Komisija neesot ņēmusi vērā summas, ko būtu bijis iespējams atgūt pēc maksājuma paziņojumu C 18 *Breach* izdošanas, ne arī to, ka Apvienotā Karaliste varētu atbrīvoties no sava atgūšanas pienākuma atbilstoši Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punkta b) apakšpunktam, ja konstatētie B kontos ierakstītie prasījumi galu galā izrādītos neatgūstami.

201 Komisija apstrīd Apvienotās Karalistes argumentāciju.

b) Tiesas vērtējums

202 Nevar piekrist Apvienotās Karalistes argumentācijai, saskaņā ar kuru attiecībā uz pārkāpuma laikposma daļu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim, ieskaitot, prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ietvertais lūgums nodot tradicionālos pašu resursus esot “pārags un nepieņemams”, jo tajā nav ņemti vērā 2018. gada maijā izdotie astoņi paziņojumi C 18 *Breach*, kas attiecas uz šajā pārkāpuma laikposma daļā veikto pārāk zemu novērtēto importu.

203 Kā tika atgādināts šī sprieduma 164. punktā, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai ir novērtējuma brīvība izlemt, vai ir lietderīgi celt prasību pret dalībvalsti, lai noteiktu, kuras tiesību normas tā ir pārkāpusi, un lai izvēlētos brīdi, kad tā uzsāks procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret to, un apsvērumi, kas nosaka tās izvēli, nevar ietekmēt šādas prasības pieņemamību (spriedums, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehija (Pagaidu mehānisms starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pārvietošanai), C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 75. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

204 Ciktāl ar šo argumentāciju Apvienotā Karaliste apstrīd prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ietverto lūgumu nodot tradicionālos pašu resursus attiecībā uz pārkāpuma laikposma daļu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, pamatojoties uz to, ka Komisija neesot spējusi pierādīt savu apgalvojumu par pašu resursu zaudējumu esamību datumā, kurā beidzās termiņš argumentētā atzinuma prasību izpildei, minētā argumentācija ir vērsta nevis uz to, lai apstrīdētu prasības pieņemamību, bet gan uz to, lai apstrīdētu tās pamatotību.

205 Līdz ar to ir jānoraida nepieņemamības pamats saistībā ar prasības pieteikuma priekšlaicīgumu un nepieņemamību attiecībā uz laikposmu no 2015. gada 1. maija līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot paziņojuma C 18 *Breach* izdošanas dēļ par šo laikposmu un līdz ar to ir jānoraida visi Apvienotās Karalistes izvirzītie nepieņemamības pamati.

B. Par lietas būtību

1. Par pienākumu Savienības finanšu interešu aizsardzības un krāpšanas apkarošanas jomā, kā arī pienākumu, kas izriet no Savienības muitas tiesībām, neizpildi

206 Ar pirmo pamatu, kas attiecas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma otrajā daļā ietvertajiem iebildumiem, izņemot pamatu par Savienības tiesiskā regulējuma PVN jomā, it īpaši atsevišķu Direktīvas 2006/112 normu, pārkāpumu, Komisija apgalvo, ka pārkāpuma laikposmā, neraugoties uz atkārtotiem Komisijas un OLAF brīdinājumiem un pieprasījumiem attiecībā uz attiecīgā importa krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu risku, Apvienotā Karaliste nav veikusi uz risku balstītus pasākumus Savienības finanšu interešu aizsardzībai. Šo pasākumu neveikšana esot uzskatāma gan par vispārējo dalībvalstu pienākumu Savienības finanšu interešu aizsardzības jomā un krāpšanas apkarošanas jomā atbilstoši LESD 310. panta 6. punktam un 325. pantam neizpildi,

gan īpašu pienākumu, kas dalībvalstīm noteikti saskaņā ar Savienības muitas tiesisko regulējumu, pirmkārt, veikt pasākumus Savienības finanšu interešu aizsardzībai saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 3. pantu, to lasot kopsakarā ar LES 4. panta 3. punktu, otrkārt, veikt muitas pārbaudes, pamatojoties uz riska analīzi, saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, un, visbeidzot, pieprasīt nodrošinājuma sniegšanu saskaņā ar Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 244. pantu, neizpildi.

- 207 Turklāt, ciktāl tas attiecas uz apgalvoto Savienības muitas tiesību pārkāpumu, saistībā ar pirmo pamatu ir jāizvērtē arī prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajā daļā ietvertais iebildums, saskaņā ar kuru Apvienotā Karaliste pārkāpuma laikposmā ir ilgstoši pārkāpusi Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktu un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktu, ciktāl saistībā ar attiecīgo importu šī valsts Kopienas Muitas kodeksa 217. panta 1. punkta un Savienības Muitas kodeksa 104. panta izpratnē nav “ņēmusi vērā” muitas parādus, kas vēl ir jāatgūst, tiklīdz tās muitas dienesti uzzināja par situāciju, kura lika konstatēt šos parādus.

a) Par LESD 310. panta 6. punkta un 325. panta pārkāpumu

1) Par pienākumiem, kas dalībvalstīm ir uzlikti saskaņā ar LESD 325. pantu

- 208 Pirmkārt, attiecībā uz pārmetumu, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi LESD 310. panta 6. punktā un 325. pantā tai noteiktos pienākumus Savienības finanšu interešu aizsardzības un krāpšanas apkarošanas jomās, vispirms jānorāda, ka tas ir jāizvērtē, ņemot vērā vienīgi LESD 325. pantu, jo, kā to būtībā ir norādījis arī ģenerālvokāts secinājumu 170. punktā, LESD 310. panta 6. punktā vienkārši ir atsauce uz LESD 325. pantu un tajā nav uzlikti nekādi citi pienākumi, izņemot tos, kas paredzēti šajā pantā. LESD 310. panta 6. punktā ir vienīgi paredzēts, ka “Savienība un dalībvalstis saskaņā ar [LESD] 325. pantu novērš krāpšanu un jebkuras citas nelikumīgas darbības, kas ietekmē Savienības finanšu intereses”.
- 209 LESD 325. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums apkarot krāpšanu un citādu nelikumīgu rīcību, kas apdraud Savienības finanšu intereses, veicot efektīvus pasākumus, kuriem jāattur no šādas rīcības (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev u.c.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 50. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 210 Saskaņā ar Lēmuma 2014/335 2. panta 1. punktu, kura saturs būtībā ir tāds pats kā Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) apakšpunktam, Savienības pašu resursos tostarp ietilpst kopējā muitas tarifa nodokļi. Līdz ar to pastāv tieša saikne starp ieņēmumu no šiem nodokļiem iekasēšanu un atbilstošo resursu nodošanu. Iespējams, ka jebkādi traucējumi šo ieņēmumu iekasēšanā ir šo resursu samazinājuma cēlonis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev u.c.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 51. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 211 Tādējādi, lai nodrošinātu Savienības finanšu interešu aizsardzību atbilstoši LESD 325. panta 1. punktam, dalībvalstīm ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai garantētu efektīvu un pilnīgu muitas nodokļu iekasēšanu, un tas nozīmē, ka ir jāspēj pienācīgi veikt muitas pārbaudes (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev u.c.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 52. punkts).
- 212 Tādējādi no pienākumiem, kas tām ir noteikti LESD 325. panta 1. punktā, izriet, ka dalībvalstīm šajā nolūkā ir jāparedz ne tikai atbilstošu sankciju piemērošana, bet arī efektīvu un atturošu muitas pārbaudžu pasākumu piemērošana, lai pienācīgi apkarotu Savienības muitas tiesiskā

regulējuma pārkāpumus, ja tie var radīt šķērsli faktiskai un pilnīgai tradicionālo pašu resursu, ko veido muitas nodokļi, iekasēšanai un tādējādi var apdraudēt Savienības finanšu intereses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev u.c.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 53. punkts).

- 213 Protams, saskaņā ar LESD 325. panta 1. punktu, lai nodrošinātu ar Savienības pašu resursiem saistīto ieņēmumu, īpaši to, kurus veido kopējie muitas tarifa nodokļi, efektīvu un pilnīgu iekasēšanu, dalībvalstīm ir zināma rīcības un izvēles brīvība attiecībā uz veicamajiem pasākumiem, ciktāl tie tostarp attiecas uz to rīcībā esošo līdzekļu izmantošanas veidu. Tomēr šo rīcības vai izvēles brīvību ierobežo ne tikai samērīguma un līdzvērtības principi, bet arī efektivitātes princips, kas nosaka, ka veiktajiem pasākumiem ir jābūt efektīviem un atturošiem, tomēr ievērojot pamattiesības, ko garantē Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – “Harta”) un Savienības tiesību vispārējie principi (šajā nozīmē it īpaši skat. spriedumus, 2016. gada 7. aprīlis, *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 20. un 21. punkts; 2017. gada 5. decembris, *M.A.S. un M.B.*, C-42/17, EU:C:2017:936, 33.–36. punkts, un 2019. gada 17. janvāris, *Dzivev u.c.*, C-310/16, EU:C:2019:30, 27., 30. un 34. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 214 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 325. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikti precīzi pienākumi attiecībā uz istenojamo rezultātu un tie nav pakārtoti nekādam nosacījumam par šajā normā ietverto noteikumu piemērošanu (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev u.c.*, C-612/15, EU:C:2018:392, 64. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 215 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus un pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, no Tiesas judikatūras tādējādi neizriet, ka dalībvalstīm saskaņā ar LESD 325. panta 1. punktu būtu plaša rīcības brīvība, izvēloties pasākumus, kas veikti, lai apkarotu krāpšanu, kas var apdraudēt Savienības finanšu intereses, un tādējādi saskaņā ar šo tiesību normu var tikt sodīti vienīgi acīmredzami nepiemēroti pasākumi, ņemot vērā visus lietas apstākļus.
- 216 Turklāt šī judikatūra, pretēji tam, ko apgalvo Apvienotā Karaliste, nevar pamatot tēzi, saskaņā ar kuru pienākums nodrošināt efektīvu un pilnīgu pašu resursu iekasēšanu prasa nevis, lai tiktu ieguldītas intensīvas pūles, lai kontrolētu un iekasētu nodokļus, kas ir saistīti ar šiem resursiem, bet vienīgi saprātīgus centienus, ne arī tēzi, ka dalībvalstīm ir pienākums vienīgi izrādīt rūpību, iekasējot minētos resursus. Gluži pretēji, saskaņā ar šīs judikatūras formulējumu LESD 325. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikti “pienākumi par precīzu rezultātu”, nevis tikai pienākumi attiecībā uz līdzekļiem.
- 217 Pretēji Apvienotās Karalistes norādītajam, no Tiesas judikatūras arī neizriet, ka dalībvalstij var pārnest LESD 325. panta 1. punktā paredzēto pienākumu neizpildi vienīgi situācijā, kad Komisija pierāda, ka attiecīgais valsts pasākums ir saistīts ar “acīmredzamu un būtisku nesodāmības risku” vai ja tā rezultātā “netiek piemērotas sankcijas” (ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumi lietā *M.A. S. un M.B.*, C-42/17, EU:C:2017:564, 83. punkts), vai arī, ja runa ir par attiecīgās dalībvalsts “nolaidību” vai “patvaļīgu” rīcību (spriedumi, 1991. gada 16. maijs, Komisija/Nīderlande, C-96/89, EU:C:1991:213, 37. punkts; 2000. gada 15. jūnijs, Komisija/Vācija, C-348/97, EU:C:2000:317, 64. punkts, un 2007. gada 18. oktobris, Komisija/Dānija, C-19/05, EU:C:2007:606, 18. un 35. punkts).
- 218 Proti, lai gan Tiesa savā judikatūrā šādās īpašās situācijās ir secinājusi, ka ir noticis Savienības tiesību, it īpaši LESD 325. panta 1. punkta, pārkāpums, no šīs judikatūras nekādi neizriet, ka šīs tiesību normas piemērošanas joma būtu ierobežota ar šādām situācijām, vēl jo vairāk tāpēc, ka

lietas, ar kurām tika izveidota šī judikatūra, attiecās uz sankcijām un procedūrām saistībā ar šīm sankcijām, un līdz ar to uz pasākumiem, kas būtiski atšķiras no šajā tiesvedībā aplūkotajiem muitas kontroles pasākumiem.

- 219 Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras par LESD 325. panta 1. punktā noteiktajām prasībām attiecībā uz sankcijām par Savienības muitas tiesiskā regulējuma pārkāpumiem izriet, ka, lai gan dalībvalstīm šajā ziņā ir brīva izvēle attiecībā uz piemērojamiem sodiem, kuri var būt administratīvie sodi, kriminālsodi vai abu šo sodu kombinācija, tomēr tām ir jānodrošina, lai liela apmēra krāpšana vai citāda nelikumīga rīcība, kas apdraud Savienības finanšu intereses muitas jomā, tiktu sodīta ar iedarbīgiem un atturošiem kriminālsodiem (spriedums, 2018. gada 5. jūnijs, *Kolev* u.c., C-612/15, EU:C:2018:392, 54. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 220 No tā izriet, ka muitas kontroles pasākumu, kas dalībvalstīm ir jāveic, lai izpildītu prasības, kas tām noteiktas LESD 325. panta 1. punktā krāpšanas vai jebkuras citas nelikumīgas darbības, kas ietekmē Savienības finanšu intereses, apkarošanas jomā, raksturs nevar tikt noteikts abstrakti un statistiski, jo tas ir atkarīgs no šīs krāpšanas vai šīs citas nelikumīgas darbības iezīmēm, kas laika gaitā var mainīties.

2) Par LESD 325. pantā noteikto pienākumu pārkāpumu

i) Ievada apsvērumi

- 221 Pirms tiek izskatīts LESD 325. panta pārkāpums, kuru Komisija konkrēti pārmet Apvienotajai Karalistei, jāatgādina, ka saistībā ar LESD 258. pantā paredzēto procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi Komisijai, kurai ir jāpierāda apgalvotās valsts pienākumu neizpildes pastāvēšana, ir jāiesniedz Tiesai pierādījumi, kas nepieciešami, lai tā varētu pārbaudīt, vai ir notikusi minētā neizpilde, un Komisija nevar pamatoties ne uz kādiem pieņēmumiem (spriedums, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehijas Republika (Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pagaidu pārceļšanas mehānisms), C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 124. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 222 No tā izriet, ka šajā lietā Komisijai ir juridiski pietiekami jāpierāda, ka pasākumi, kurus Apvienotā Karaliste ir veikusi pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, negarantēja efektīvu un pilnīgu ar Savienības pašu resursiem saistīto ieņēmumu, kurus veido kopējie muitas tarifa nodokļi, iekasēšanu, pārkāpjot LESD 325. panta 1. punktā nostiprināto efektivitātes principu.
- 223 Šajā ziņā Komisija būtībā norāda, ka, ņemot vērā aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu pazīmes, kas Apvienotajai Karalistei bija zināmas visā pārkāpuma laikposmā, vienīgie muitas kontroles pasākumi, kas ļauj apkarot šo krāpšanu un pienācīgi aizsargāt Savienības finanšu intereses atbilstoši LESD 325. panta 1. punktā noteiktajam efektivitātes principam, bija tie, kurus tā kopā ar *OLAF* bija ieteikusi visā pārkāpuma laikposmā, proti, būtībā – muitas kontroles mehānisms, kas piemērots pirms attiecīgo preču atmuitošanas un balstīts uz riska analīzi.
- 224 Komisija apgalvo – tā kā Apvienotā Karaliste savu mehānismu aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu apkarošanai ir balstījusi uz muitas pasākumiem, kas tiek piemēroti pēc attiecīgo preču atmuitošanas, piemēram, muitas nodokļu *a posteriori* piedziņas rīkojumiem, tā nav veikusi pasākumus, ko paredz LESD 325. panta 1. punktā noteiktais efektivitātes princips.

ii) Krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galveno iezīmju atgādinājums

- 225 Pirms šī iebilduma izskatīšanas ir jāatgādina galvenās aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu iezīmes, kas tostarp izriet no *OLAF* ziņojuma un kuras turklāt lietas dalībnieki nav apstrīdējuši.
- 226 Runa bija par relatīvi nesarežģītu krāpšanu, kas ietver ļoti zemas muitas vērtības, kuras deklarējuši tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, proti, uzņēmumi, kas izveidoti vienīgi ar mērķi veikt šo krāpšanu, kuriem ir ļoti mazi resursi un kuri tiek nodoti likvidācijai vai izzūd, tiklīdz muitas iestādes apšaubā deklarēto vērtību precizitāti, un tādējādi lielākajā daļā gadījumu jebkāda *a posteriori* muitas nodokļu iekasēšana tiek padarīta maz ticama vai pat praktiski neiespējama.
- 227 Minēto krāpšanu organizēja noziedzīgas grupas, kas darbojās tīklā un minētās krāpšanas īstenošanai izmantoja šos uzņēmumus. Runa bija par mobilu un ļoti reaktīvu krāpšanu tādā ziņā, ka šī nelikumīgā un nelegālā tirdzniecība tika ātri pārvietota uz citu ievēšanas punktu Savienības muitas teritorijā, tiklīdz tika paziņots par muitas pārbaudēm vai tiklīdz šīs grupas uztvēra ziņas par to veikšanu.
- 228 Šī pati krāpšana ietvēra ļoti lielu preču apjomu, kas to padarīja vairāk vai mazāk rentablu, tostarp arī minētajiem uzņēmumiem, atbilstoši nesamaksāto nodokļu līmenim. Tā tika īstenota lielā mērā un ietekmēja visu Savienību, lai gan visas dalībvalstis netika skartas vienādi, jo bija tendence to pārvietot uz dalībvalstīm, kurām ir mazāk stingri muitas pārbaudžu mehānismi, tādējādi tās varēja uzskatīt par visvājākajiem Savienības muitas teritorijas posmiem šajā ziņā. Praksē preces, uz kurām attiecās aplūkotā krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, lielākajā daļā gadījumu tika importētas Apvienotajā Karalistē saskaņā ar 42. muitas procedūru, un tas nozīmēja, ka šīs preces no paša sākuma bija paredzētas citām dalībvalstīm, piemēram, Francijas Republikai vai Itālijas Republikai, un ka PVN bija jāmaksā šajās citās dalībvalstīs, tomēr parasti tas tā nenotika, jo attiecīgās preces tipiski tika paredzētas nelikumīgai un nelegālai tirdzniecībai šo citu dalībvalstu teritorijā.

iii) Par to, vai Apvienotā Karaliste kopš pārkāpuma laikposma sākuma zināja par aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galvenajām iezīmēm un efektīviem pasākumiem tās apkarošanai

- 229 Lai gan, kā arī ģenerālvokāts norādījis secinājumu 185. punktā, Apvienotā Karaliste vairākkārt gan pirmstiesas procedūras laikā, gan tiesvedībā Tiesā atzina, ka krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu ir tikusi veikta tās teritorijā pārkāpuma laikposmā, tomēr piebilstot, ka tā ir bijusi šīs krāpšanas upuris, šī valsts norāda, ka tā ir veikusi pasākumus, kādus saprātīgi varēja no tās sagaidīt krāpšanas apkarošanai, ņemot vērā ierobežotās zināšanas, kādas minētajai valstij šo pasākumu veikšanas laikā bija gan attiecībā uz šīs krāpšanas raksturu un apmēru, gan attiecībā uz efektīviem pasākumiem tās apkarošanai.
- 230 Apvienotā Karaliste norāda, ka agrākais 2014. gada beigās KMO *Snake* rezultātā *OLAF* un dažas attiecīgās dalībvalstis sāka pareizi aptvert krāpnieciskas darbības, ar kurām tām bija jāsaskaras, un tikai pēc savstarpējās palīdzības ziņojuma 2015/013 šai valstij bija pietiekama informācija par aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu un īpašajiem pasākumiem, kas nepieciešami šīs krāpšanas apkarošanai.

- 231 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka visām dalībvalstīm, tostarp tobrīd Apvienotajai Karalistei, vismaz kopš pārkāpuma laikposma sākuma bija pietiekama informācija par aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārkāpumu galvenajām iezīmēm un pretpasākumiem, kas vajadzīgi, lai efektīvi apkarotu šo krāpšanu, kurus tām ieteica veikt *OLAF* un Komisija.
- 232 Proti, savstarpējās palīdzības ziņojumā 2007/015 *OLAF* visas šīs dalībvalstis bija informējis par risku, it īpaši par attiecīgo preču importa no Ķīnas būtisko vērtības samazināšanu Savienības teritorijā lielākajā daļā gadījumu, ko veic tā dēvētie “čaulas” uzņēmumi, kuru gadījumā praksē, veicot pārbaudes, bieži izrādījās, ka to juridiskā adrese neatrodas muitas deklarācijās norādītajā adresē, kā arī par šīs krāpšanas pārvietošanas risku uz citām Savienības ostām.
- 233 Ņemot vērā šīs aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārkāpumu galvenās iezīmes, *OLAF* aicināja visas minētās dalībvalstis analizēt attiecīgo preču importu, tostarp no Ķīnas, lai konstatētu iespējamās norādes uz pārkāpumu importu, veikt atbilstošas muitas pārbaudes attiecīgo preču atmuitošanas laikā, lai pārbaudītu šo preču deklarētās vērtības, un pārliecinātos par to, ka tās atspoguļo to patieso tirgus vērtību, kā arī veikt attiecīgus aizsargpasākumus, ja ir aizdomas par mākslīgi pazeminātām rēķinos norādītajām cenām.
- 234 Turklāt ar savstarpējās palīdzības ziņojumu 2009/001 *OLAF* visas šīs pašas dalībvalstis informēja par to, ka tā analīzes attiecībā uz laikposmu no 2009. gada janvāra līdz jūnijam ir apstiprinājušas attiecīgo preču importu no Ķīnas visā Savienībā ar ārkārtīgi zemām deklarētām vērtībām. Ņemot vērā šo konstatējumu par “ievērojamu krāpšanu saistībā ar pārkāpumu” un atsaucoties uz ieteikumiem, kurus tas jau bija formulējis savstarpējās palīdzības ziņojumā 2007/015, *OLAF* lūdza, lai dalībvalstis četru nedēļu laikā to informētu par “(korigētu) riska filtru” ieviešanu. Turklāt tas lūdza visas dalībvalstis “veikt attiecīgus pasākumus, lai apkarotu pārkāpumu endēmisko parādību”, kā arī “pamanīt augsta riska sūtījumus”, un ieteica “pārbaudīt importētāju esamību”.
- 235 Turklāt KMO *Discount* pamatnostādņēs bija ietverts konkrētas metodoloģijas, kas bija balstīta uz *OLAF-JRC* metodes “taisnīgām cenām” un kas bija piemērojama pirms attiecīgo preču atmuitošanas, apraksts un dalībvalstis tika mudinātas īstenot šo metodoloģiju, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārkāpumu, it īpaši saistībā ar šo muitas operāciju. Galvojuma sniegšana bija viens no pasākumiem, kurus *OLAF* un Komisija ieteica veikt.
- 236 Komisijas Muitas komitejas 2012. gada 9. marta sanāsmē, kurā piedalījās Apvienotās Karalistes pārstāvis, šīs iestādes pārstāvis paskaidroja, ka KMO *Discount* galvenokārt izraisīja pārbaudes attiecīgo preču atmuitošanas brīdī, lai nodrošinātu operācijas efektivitāti, ciktāl tās mērķis bija apkarot nelikumīgu un nelegālu tirdzniecību, kurā bija iesaistīti “trūkstošie” uzņēmēji (“*missing traders*”).
- 237 Tāpat ir jāatgādina, ka laikā no 2015. gada februāra līdz 2016. gada jūlijam Apvienotā Karaliste piedalījās vairākās *OLAF* organizētajās sanāsmēs par aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārkāpumu, kuru laikā *OLAF* atkārtoja un atjaunināja informāciju, ko tas jau bija sniedzis attiecībā uz šīs krāpšanas apjomu un raksturu, it īpaši to, ka šī nelikumīgā tirdzniecība arvien vairāk attīstījās Apvienotajā Karalistē, kā arī par pretpasākumiem, kas jāveic, lai efektīvi apkarotu minēto krāpšanu. Šo sanāsmju laikā *OLAF* turpināja stingri ieteikt Apvienotajai Karalistei ieviest riska robežvērtības, lai atklātu sūtījumus, kas varētu būt pārkāpumu, un pakļaut šos riskantos sūtījumus iespējai, ka pirms attiecīgo preču laišanas brīvā apgrozībā var tikt veikti

muitas pārbaudes pasākumi, piemēram, fiziskas pārbaudes, paraugu ņemšana un galvojuma sniegšana, lai garantētu, ka muitas nodokļi tiek faktiski iekasēti, pamatojoties uz šo preču patieso vērtību.

- 238 No tā izriet, ka pretēji tam, ko norāda Portugāles Republika, no savstarpējās palīdzības ziņojuma 2015/013 neizriet, ka tikai pēc KMO *Snake* dalībvalstis faktiski uzzināja par aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu. Turklāt un katrā ziņā šajā savstarpējās palīdzības ziņojumā bija skaidra atsauce uz savstarpējās palīdzības ziņojumiem 2007/015 un 2009/001, kā arī līdz ar to uz informāciju, ko *OLAF* sniedza šajos pēdējos ziņojumos un kas ir apkopota šī sprieduma 232. un 234. punktā.
- 239 Pretēji Portugāles Republikas apgalvotajam, arī no savstarpējās palīdzības ziņojuma 2015/013 un Eiropas Revīzijas palātas Īpašā ziņojuma Nr. 24/2015 “Ar PVN Kopienas iekšienē saistītās krāpšanas apkarošana: nepieciešama papildu rīcība” 83. punkta neizriet, ka Apvienotās Karalistes muitas iestādes pirms KMO *Snake* nezināja par vispārizplatīto viltoto muitas deklarāciju praksi.
- 240 No minētā savstarpējās palīdzības ziņojuma un no minētā Īpašā ziņojuma 83. punkta izriet, ka KMO *Snake* esot ļāvusi konstatēt, ka attiecībā uz muitas procedūru ar 40. kodu Savienības muitas procedūru sarakstā, kurā ir paredzēta vienlaicīga to preču laišana brīvā apgrozībā un nodošana patēriņam, ko piegādā bez atbrīvojuma no PVN (turpmāk tekstā – “40. muitas procedūra”), vērtības samazināšanas risks tika novērtēts aptuveni 20 % apmērā no attiecīgā importa un ka attiecībā uz 42. muitas procedūru šis risks tika novērtēts 40 % apmērā no šī importa.
- 241 Šāda norāde nevar tikt uzskatīta par tādu, kas nozīmē, ka aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu problemātika ir jautājums, par kuru dalībvalstis uzzināja tikai pēc KMO *Snake*.
- 242 Līdz ar to Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi, ka Apvienotajai Karalistei jau kopš pārkāpuma laikposma sākuma bija pietiekama informācija gan par aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galvenajām iezīmēm, kas apkopotas šī sprieduma 226.–228. punktā, gan par pasākumiem, kurus *OLAF* un Komisija tai ieteica veikt, lai efektīvi apkarotu šo krāpšanu, proti, galvenokārt, muitas pārbaudes pasākumiem, kurus piemēro, pirms tiek veikta atmuitošana sūtījumiem, kuri, balstoties uz riska analīzes rīku, piemēram, riska robežvērtībām, ko veido MPC, kas ir noteiktas, piemērojot *OLAF-JRC* metodi, ir identificēti kā tādi, kas varētu tikt pārāk zemu novērtēti.
- 243 Šādu secinājumu nevar atspēkot tas, ka pārkāpuma laikposmā Apvienotās Karalistes informētība par minētās krāpšanas apmēru un raksturu, kā arī līdzekļi, lai efektīvi apkarotu šo krāpšanu, vēl tika uzlaboti, it īpaši ņemot vērā krāpnieciskā importa par ārkārtīgi zemām cenām attīstību tās teritorijā un no tā izrietošos iespējamus tradicionālo pašu resursu zaudējumus vai noteiktus *OLAF-JRC* metodes kā riska analīzes rīka īstenošanas aspektus.

iv) Par muitas pārbaudžu mehānisma, ko Apvienotā Karaliste piemēroja pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, neatbilstību LESD 325. panta 1. punktam

- 244 Kā tika norādīts šī sprieduma 224. punktā, Komisija norāda, ka muitas pārbaudžu mehānisms, kuru Apvienotā Karaliste piemēroja pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, neatbilst LESD 325. panta 1. punktā noteiktajam efektivitātes principam, jo tas būtībā attiecās vienīgi uz muitas pārbaudes pasākumiem, kas tika piemēroti *a posteriori*, proti, pēc attiecīgo preču atmuitošanas un it īpaši, veicot vēlāku nodokļu piedziņu.

- 245 Kā tas tika norādīts šī sprieduma 223. punktā, Komisija apgalvo, ka vienīgi muitas pārbaudzuma sistēma, kas būtībā ir tāda paša rakstura kā *OLAF* ieteiktā sistēma, proti, kas ietver riska robežvērtības, kas ir noteiktas vismaz tādā pašā līmenī kā MPC un kas tiek piemērotas *ex ante*, kā arī galvojuma sniegšana, ļauj efektīvi apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, ņemot vērā tās galvenās iezīmes, kas tika atgādinātas šī sprieduma 226.–228. punktā, proti, plašu, mobilu krāpšanu, kas ātri reaģē uz pārbaudēm un kuru īsteno tā sauktie “čaulas” uzņēmumi. Komisija uzskata, ka pārbaudes, kas tika veiktas pirms attiecīgo preču atlaišanas, neietilpa muitas pārbaudzuma mehānismā, kuru Apvienotā Karaliste piemēroja līdz 2017. gada oktobrim.
- 246 Komisija norāda, ka Apvienotās Karalistes *a posteriori* veiktie pasākumi bija lemti neveiksmei un bija acīmredzami nepiemēroti, lai apkarotu minēto krāpšanu, jo, kā šī valsts to zināja, to veica tā dēvētie “čaulas” uzņēmumi, jebkādu muitas nodokļu vēlāku piedziņu lielākajā daļā gadījumu padarot maz ticamu vai pat praktiski neiespējamu.
- 247 Šajā ziņā nav strīda, ka pirms *Swift Arrow* operācijas uzsākšanas Apvienotās Karalistes muitas iestādes *ex ante* muitas pārbaudes pasākumus piemēroja tikai ārkārtējos izņēmuma gadījumos un koncentrēja savu darbību uz vēlāku nodokļu piedziņu. Tādējādi attiecīgo preču fiziskās pārbaudes un paraugu ņemšana, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodes riska profiliem, tika veiktas vienīgi KMO *Snake* darbības laikā, proti, vienu mēnesi laikā no 2014. gada 17. februāra līdz 17. martam saistībā ar operāciju *Samurai*, kas attiecās tikai uz diviem uzņēmējiem, kā arī saistībā ar operāciju *Breach* attiecībā uz trīspadsmit sūtījumiem. Turklāt no Apvienotās Karalistes atbildes uz Tiesas uzdoto jautājumu izriet, ka, lai gan KMO *Snake* darbības laikā tika pieprasīts galvojums, tā kopējā summa bija tikai 0,4144 % no maksājuma paziņojumos *C 18 Snake* prasītās papildu muitas nodokļa kopējās summas, turklāt vēlāk pēc šo maksājuma paziņojumu atcelšanas šis galvojums tika atcelts, tāpēc par tām netika piedzīts nodoklis.
- 248 Apvienotā Karaliste norāda, ka tā ir pieņēmusi pati savu stratēģiju, kas balstīta uz riska analīzi, kas būtībā izpaužas kā riska profila piemērošana, lai identificētu un pēc tam *a posteriori* kontrolētu, vajadzības gadījumā izmantojot piedziņas rīkojumu izdošanu, ierobežotu uzņēmēju grupu, kas regulāri importē preces par ļoti zemām cenām un kuri ir kvalificēti kā “augsta riska importētāji”, kas esot likumīgi, ņemot vērā šai valstij piešķirto plašo rīcības brīvību un to, ka *OLAF-JRC* metode nebija saistoša. Tā arī apgalvo, ka, lai gan, piemēram, KMO *Discount* ietvaros tās muitas iestādes nepiemēroja *OLAF-JRC* metodes riska robežvērtības *ex ante*, bet tikai *a posteriori*, *OLAF* tai to neesot pārmetis. Gluži pretēji, *OLAF* pārstāvji tai esot snieguši dažādus solījumus, ka tās muitas pārbaudes sistēma ir saderīga ar Savienības tiesībām.
- 249 Šajā ziņā, kā atgādināts šī sprieduma 169. punktā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka sistēmā, kurā dalībvalstis ir atbildīgas par atbilstošu Savienības muitas tiesiskā regulējuma īstenošanu to teritorijā, šīs valstis nevar tikt atbrīvotas no atbildības par Savienības tiesību pārkāpumu, ko tās varētu būt izdarījušas, atsaucoties uz to, ka *OLAF* vai Komisija tām to nav pārmetušas kādā konkrētā brīdī.
- 250 Otrkārt, šī sprieduma 162.–169. punktā Tiesa noraidīja Apvienotās Karalistes izvirzīto argumentāciju par to, ka šī valsts varēja pamatot tiesisko paļāvību ar noteiktiem *OLAF* pārstāvju paziņojumiem, saskaņā ar kuriem tās muitas pārbaudzuma mehānisms, iespējams, bija saderīgs ar Savienības tiesībām.

- 251 Treškārt, kā tika atgādināts šī sprieduma 220. punktā, no Tiesas judikatūras izriet, ka muitas pārbaudes pasākumu, kas dalībvalstīm ir jāveic, lai izpildītu prasības, kuras tām LESD 325. panta 1. punktā ir noteiktas attiecībā uz krāpšanas vai jebkuras citas nelikumīgas darbības, kas var apdraudēt Savienības finanšu intereses, apkarošanu, raksturs un it īpaši pienākums nodrošināt efektīvu un pilnīgu Savienības pašu resursu, ko veido muitas nodokļi, iekasēšanu, ievērojot Hartā garantētās pamattiesības un vispārējos Savienības tiesību principus, nevar tikt noteikts abstrakti un statistiski, jo šo pasākumu raksturs ir atkarīgs no šīs krāpšanas vai šīs citas nelikumīgās darbības iezīmēm, kas turklāt ar laiku var attīstīties.
- 252 Kā uzsver Komisija, pirmkārt, tad, kad izņēmuma kārtā Apvienotās Karalistes muitas iestādes ir veikušas *ex ante* pārbaudes, tās ir izrādījušās tūlītēji iedarbīgas un atturošas. Tādējādi, piemēram, nav strīda par to, ka, tiklīdz tika paziņots par fiziskām pārbaudēm, konteineri tika novirzīti no Felikstouvas [*Felixstowe*] ostas (Apvienotā Karaliste) uz citu dalībvalstu ostām un ka abi uzņēmēji, attiecībā uz kuriem tika veiktas *ex ante* pārbaudes operācijas *Samurai* ietvaros, nekavējoties izbeidza savu darbību pēc tam, kad *HMRC* apstrīdēja to muitas deklarācijas.
- 253 Otrkārt, visā pārkāpuma laikposmā Apvienotās Karalistes piemērotais muitas pārbaudžu mehānisms, ciktāl tas tika koncentrēts uz tādiem *a posteriori* pasākumiem kā nodokļu piedziņa, izrādījās neefektīvs, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, jo to galvenokārt raksturoja fakts, ka to īstenoja tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, no kuriem nodokļu piedziņa lielā daļā gadījumu nebija iespējama.
- 254 Šajā kontekstā ir svarīgi atsaukties uz 2014. gada 13. jūnijā notikušo sanāksmi par KMO *Snake* virzību, kuras laikā Apvienotās Karalistes muitas iestādes saskaņā ar šīs sanāksmes protokolu, ko sagatavojis šis valsts pārstāvis, norādīja, ka, ja gadījumos, kad kriminālvajāšana netiek uzsākta, šīs iestādes paredzēja īstenot vēlākas piedziņas procedūras “finansciālās prevencijas” mērķiem, tad tās, “pamatojoties uz iepriekšējo pieredzi un to, kas jau ticis novērots šāda veida krāpšanās”, uzskatīja, ka “ir maz ticams, ka ir iespējams atgūt jebkādu parādu”.
- 255 Turklāt ir jānorāda, ka, ciktāl tas attiecas uz muitas parādiem, kas pieprasīti maksājuma paziņojumos C 18 *Snake*, kā arī uz tiem, kuri pieprasīti paziņojumos C 18 *Breach*, Apvienotā Karaliste uzskata, ka tā ir atbrīvota no pienākuma nodot Komisijas rīcībā tradicionālos pašu resursus, kas atbilst šiem parādiem, jo šo parādu piedziņas neiespējamība neesot attiecināma uz šo valsti, ciktāl to parādnieki ir “čaulas” uzņēmumi. Šāds apgalvojums, pat pieņemot, ka tas ir pamatots, liecina par to, ka Apvienotās Karalistes ieviestais muitas pārbaudes mehānisms neļauj efektīvi un pilnībā iekasēt ar Savienības pašas resursiem saistītos ieņēmumus.
- 256 Turklāt Komisija apgalvo – un tas netiek apstrīdēts –, ka uz dažiem uzņēmējiem, uz kuriem attiecas operācijas *Breach* ietvaros veiktās pārbaudes, jau tika izdots vienā no maksājuma paziņojumiem C 18 *Snake* ietvertais piedziņas rīkojums, kas apstiprina to, ka Apvienotās Karalistes ieviestais muitas pārbaudžu mehānisms šajā laikā nebija pietiekami preventīvs.
- 257 Tādējādi, pat ja, kā tas izriet no šā sprieduma 213. punktā atgādinātās judikatūras, LESD 325. panta 1. punktā dalībvalstīm ir paredzēta zināma rīcības un izvēles brīvība attiecībā uz muitas pārbaudes pasākumiem, kas jāveic, tostarp, lai nodrošinātu Savienības pašu resursu, ko veido kopējā muitas tarifa nodokļi, efektīvu un pilnīgu iekasēšanu, ir jākonstatē, ka šajā gadījumā, ņemot vērā aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu īpatnības un it īpaši to, ka šī krāpšana bija mobila, ļoti ātri reaģēja uz kontroli un to galvenokārt īstenoja slēpti vai maksātnespējīgi uzņēmumi, kuru gadījumā pārsvarā jau sākotnēji tika izslēgta jebkāda vēlāka nodokļu piedziņa, turklāt šīs īpatnības Apvienotās Karalistes muitas iestādēm bija zināmas jau

laikus, pamatojoties uz to pieredzi, muitas pārbaucēju mehānisms, kuru šī valsts ievieša pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu minēto krāpšanu, ciktāl tas ar dažiem retiem izņēmumiem izpaudās vienīgi kā vēlākas muitas nodokļu piedziņas darbības, neatbilda vai pat acīmredzami neatbilda LESD 325. panta 1. punktā noteiktajam efektivitātes principam.

258 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz LESD 325. panta 1. punkta pārkāpumu, ir jāapmierina.

b) Par Savienības muitas tiesiskajā regulējumā noteikto pienākumu neizpildi

259 Otrkārt, attiecībā uz apgalvojumu, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Savienības muitas tiesiskajā regulējumā, Komisija pārmet šai valstij, ka tā, pirmkārt, nav veikusi pasākumus, lai aizsargātu Savienības finanšu intereses, tādējādi pārkāpjot Savienības Muitas kodeksa 3. pantu, lasot to kopā ar LES 4. panta 3. punktu, otrkārt, nav veikusi muitas pārbaudes, pamatojoties uz riska analīzi, pārkāpjot Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, treškārt, nav pieprasījusi sniegt galvojumu, pārkāpjot Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 244. pantu, kā arī, ceturtkārt, pārkāpjot Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktu un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktu, nav ņēmusi vērā nenomaksātos muitas parādus, tiklīdz šīs valsts muitas dienesti uzzināja par situāciju, kas izraisīja šo parādu konstatēšanu.

1) Ievada apsvērumi

260 Iesākumā jākonstatē, ka iebildumam, kas attiecas uz Savienības Muitas kodeksa 3. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 3. punktu, nav autonomas piemērojamības salīdzinājumā ar iebildumu par LESD 325. panta pārkāpumu, kas ir izskatīts šī sprieduma 208.–258. punktā. Faktiski Komisija šo iebildumu nav izvirzījusi, pamatojoties uz īpašu argumentāciju attiecībā uz tiesību normām, uz kurām tas ir balstīts.

261 Turklāt, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis arī secinājumā 173. punktā, runājot par dalībvalstu pienākumiem apkarot jebkādu krāpšanu vai jebkādu citu nelikumīgu rīcību, kas var kaitēt Savienības finanšu interesēm, LESD 325. panta 3. punkts ir uzskatāms par īpašu LES 4. panta 3. punktā paredzētā vispārējā lojālas sadarbības principa izpausmi. No tā izriet, ka minētais iebildums nav jāizskata atsevišķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 30. maijs, Komisija/Īrija, C-459/03, EU:C:2006:345, 169.–171. punkts).

262 Ņemot to vērā, ir jāpārbauda, vai, kā norāda Komisija, Apvienotā Karaliste saistībā ar tās darbību, kuras mērķis ir apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu pārkāpuma laikposmā, ir pārkāpusi, pirmkārt, Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, ciktāl šī valsts pirms attiecīgo preču atmuitošanas nav veikusi muitas pārbaudes, balstoties uz riska analīzi, tādu kā *OLAF-JRC* metode, kas ļauj atklāt importu, kurš varētu būt pārāk zemu novērtēts un kuram tādēļ būtu jāveic pārbaudes attiecībā uz deklarētās muitas vērtības precizitāti, un, otrkārt, Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 244. pantu, ciktāl minētā valsts nepieprasīja sniegt galvojumu importam, kas tādējādi tika identificēts kā iespējami pārāk zemu novērtēts.

263 Šajā ziņā Komisija no 2016. gada 16. jūnija sprieduma *EURO 2004. Hungary* (C-291/15, EU:C:2016:455) secināja, ka tad, ja preces tiek deklarētas par īpaši zemu muitas vērtību un it īpaši par vērtību, kas ir mazāka par vairāk nekā 50 % no statistiskās vidējās cenas, ir pamats apšaubīt

attiecīgo muitas deklarāciju pareizību, lai šīs preces nevarētu laist brīvā apgrozībā bez iepriekšējas šādi deklarēto vērtību pārbaudes. Tā atsaucas arī uz 2011. gada 17. marta spriedumu Komisija/Portugāle (C-23/10, EU:C:2011:160), lai pamatotu principu, saskaņā ar kuru, ja muitas iestāžu rīcībā ir konkrētas norādes par muitas deklarāciju neprecizitāti, kā rezultātā varētu tikt iekasēts mazāks muitas nodoklis nekā tas, kas faktiski jāmaksā, šīm iestādēm ir jāpārbauda šīs deklarācijas un jāveic nepieciešamās pārbaudes.

- 264 Apvienotā Karaliste, kuru atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka no Komisijas norādītās judikatūras izriet, ka dalībvalstu muitas iestādēm muitas pārbaudes ir jāveic tikai tad, ja to rīcībā ir konkrētas norādes par muitas deklarācijā norādīto datu neprecizitāti. Savukārt, ja šīm iestādēm ir vienīgi šaubas par šo apgalvojumu pareizību, kuru pamatā, piemēram, ir konstatējums, ka starp deklarēto cenu un vidējo statistisko vērtību ir starpība, kas pārsniedz 50 %, minētajām iestādēm esot tikai iespēja veikt šādas pārbaudes, bet tām nav pienākuma to darīt.
- 265 Šajā lietā, ņemot vērā šo pašu iestāžu rīcībā esošo informāciju, tām neesot bijušas konkrētas norādes par attiecīgā importa pārāk zemu novērtējumu, bet tām esot bijušas vismaz pamatotas šaubas par deklarēto muitas vērtību precizitāti judikatūras izpratnē, līdz ar to tām bija atļauts veikt muitas pārbaudes, bet tām nebija pienākuma to darīt. Tāpat konstatējums, ka deklarētā muitas vērtība bija vairāk nekā par 50 % zemāka par vidējo statistisko vērtību un līdz ar to zemāka par *OLAF-JRC* metodes *MPC* robežvērtību, neesot konkrēta norāde uz šīs muitas vērtības samazinājumu, bet esot vismaz iemesls, lai rastos pamatotas šaubas par šīs vērtības pareizību, un tādējādi Apvienotās Karalistes iestādēm neesot bijis pienākuma pārbaudīt minētās muitas vērtības pareizību.
- 266 Šajā ziņā šajā posmā pietiek norādīt, ka, pirmkārt, aplūkotā krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu ir plaša krāpšana, kas ietver pirmšķietami aizdomīgu liela apmēra preču par ievērojami zemām deklarētajām vērtībām importu relatīvi ilgā laikposmā visā Savienībā un it īpaši Apvienotajā Karalistē, ko veic tā sauktie “slēptie” uzņēmumi, acīmredzami pakļaujot Savienību būtiskam tās finansiālo interešu apdraudējumam, radot attiecīgus tradicionālo pašu resursu zaudējumus, kas lielā mērā nav atgūstami. Šajā kontekstā Apvienotās Karalistes muitas iestāžu zināšanas, it īpaši ņemot vērā *OLAF* un Komisijas sniegto informāciju, par šīs krāpšanas apmēru un īpatnībām, kā arī būtiskajiem finanšu riskiem, ko tā radīja Savienībai, nozīmēja, ka šo iestāžu rīcībā bija pietiekami konkrētas norādes par to, ka informācija, kas ietverta lielā skaitā muitas deklarāciju par attiecīgo Ķīnas izcelsmes preču vērtību, ir kļūdaina, tādējādi liekot tām veikt atbilstošus muitas pārbaudes pasākumus, lai sistemātiski pārbaudītu šo vērtību attiecīgajam importam, lai *in fine* garantētu maksājamo muitas nodokļu efektīvu un pilnīgu samaksu.
- 267 Otrkārt, šādā krāpšanas kontekstā informācija, kas dalībvalstu muitas iestādēm izriet no importa par ļoti zemām cenām identificēšanas, izmantojot tādu riska profilu kā *OLAF-JRC* metodes *MPC*, par importu, kas var būt pārāk zemu novērtēts, varēja sniegt šīm iestādēm konkrētas norādes par to, ka muitas deklarācijās ietvertā informācija par precēm, uz kurām attiecas šis riska profils, bija nepareiza un līdz ar to pirms attiecīgo preču atmuitošanas bija jāveic muitas pārbaudes.
- 268 Ņemot vērā šos ievada apsvērumus, līdz ar to ir jāizvērtē šī sprieduma 259. punktā minētie iebildumi, izņemot iebildumu par Savienības Muitas kodeksa 3. panta, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 3. punktu, pārkāpumu.

2) Par Kopienas Muitas kodeksa 13. pantā un Savienības Muitas kodeksa 46. pantā paredzēto pienākumu neizpildi

i) Lietas dalībnieku argumenti

- 269 Attiecībā uz pārmetumu, ka Apvienotā Karaliste nav ievērojusi Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, Komisija uzskata, ka saistībā ar tās pasākumiem, kas veikti, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu pārkāpuma laikposmā, šī valsts nav veikusi muitas pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas, kuras pamatā būtu tāda riska analīze kā *OLAF-JRC* metode, kas ļauj atklāt importu, kurš varētu būt pārāk zemu novērtēts un kuram tādējādi ir jāveic deklarētās muitas vērtības precizitātes pārbaudes.
- 270 Šajā ziņā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei nevis to, ka tā nav piemērojusi *OLAF-JRC* metodi, bet gan drīzāk to, ka tā nav veikusi *OLAF* ieteiktos elementāros pasākumus, proti, it īpaši pārbaudes, kas balstītas uz *ex ante* piemērotajiem riska profiliem. Komisija atzīst, ka šī metode nebija juridiski saistoša dalībvalstīm un, pat ja tā uzskata, ka bija vēlams piemērot tādus Savienības līmenī noteiktus riska profilus vai robežvērtības, kādas ir MPC, kas ir noteiktas, piemērojot minēto metodi, tā norāda, turklāt Apvienotā Karaliste to šajā jautājumā neapstrīd, ka tā vienmēr ir piekritusi tam, ka dalībvalstis piemēro savus riska profilus vai robežvērtības, ar nosacījumu, ka tās ir salīdzināmas vai stingrākas nekā MPC.
- 271 Apvienotā Karaliste norāda, ka tā pārkāpuma laikposmā veiktās muitas pārbaudes, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, ir pamatojusi ar riska analīzi. Šajā analīzē būtībā tiek piemērots riska profils, kura mērķis ir identificēt un pēc tam kontrolēt ierobežotu tādu uzņēmēju grupu, kuri regulāri importē attiecīgās preces par ļoti zemām cenām, kuri ir kvalificēti kā “augsta riska importētāji” un kuriem vajadzības gadījumā tiek izsniegti tādi vēlāki nodokļu piedziņas rīkojumi kā maksājuma paziņojumi C 18. Tādējādi operācijas *Breach* ietvaros, kas tika uzsākta 2015. gada maijā un joprojām tiek īstenota, šī riska profila piemērošanas mērķiem esot identificēti 239 “augsta riska importētāji”. Runa esot par “lēgītimu un saprātīgu stratēģiju”, jo prakse esot pierādījusi, ka lielāko daļu attiecīgā importa veidoja tikai 129 uzņēmēji no pavisam 20 000 uzņēmēju, kuri importē attiecīgās preces no Ķīnas.

ii) Tiesas vērtējums

- 272 Kopienas Muitas kodeksa 13. panta 2. punkta, kas ir piemērojams pārkāpuma laikposma daļai, kura beidzas 2016. gada 30. aprīlī, pirmajā daļā bija paredzēts, ka muitas pārbaudes, kas nav izlases veida pārbaudes, balstās uz “riska analīzi, izmantojot automatizētas datu apstrādes paņēmienus”, lai noteiktu riskus un to apjomu un izstrādātu riska novērtēšanai vajadzīgos pasākumus, balstoties uz valsts, Savienības un, ja iespējams, starptautiski izstrādātiem kritērijiem, un tā otrajā daļā bija paredzēts, ka “komitejas procedūru” izmanto, lai izveidotu “kopējo riska pārvaldības sistēmu”, noteiktu “kopējos kritērijus” un “kontroles jomu prioritātes”.
- 273 Šie pienākumi, izmantojot grozītu formulējumu, ir pārņemti Savienības Muitas kodeksa 46. panta 2. un 3. punktā, kas ir piemērojami pārkāpuma laikposma daļai, kura sākās 2016. gada 1. maijā.

- 274 Savienības Muitas kodeksa 46. panta 2. punktā ir paredzēts, ka muitas pārbaudes, kas nav izlases veida pārbaudes, “galvenokārt ir balstītas uz riska analīzi, izmantojot elektroniskus datu apstrādes līdzekļus”, lai, pamatojoties uz kritērijiem, kas noteikti valsts vai Savienības un, attiecīgā gadījumā, starptautiskā līmenī, identificētu un novērtētu riskus un izstrādātu vajadzīgos pretpasākumus. Šī kodeksa 46. panta 3. punktā ir noteikts, ka muitas pārbaudes tiek veiktas saistībā ar “kopēju riska pārvaldības sistēmu”, pamatojoties uz informācijas apmaiņu starp muitas administrācijām attiecībā uz risku un tā analīzes rezultātiem un nosakot “kopējus riska kritērijus un standartus”, “kontroles pasākumus un prioritārās kontroles jomas”.
- 275 Turklāt minētā kodeksa 46. panta 4. punktā ir noteikts dalībvalstu muitas iestāžu pienākums piemērot “risku pārvaldību”.
- 276 Šī paša kodeksa 46. panta 6. un 7. punktā ir uzskaitīti elementi, kas ir jāņem vērā, nosakot tostarp “vienotus riska kritērijus un standartus”, un elementi, kas ir jāietver šajos kritērijos un standartos.
- 277 Nav strīda, ka pārkāpuma laikposmā Komisija nav izstrādājusi vienotus kritērijus vai standartus risku jomā dalībvalstīm saistoša akta formā, pat ja tā 2014. gada 21. augustā, nosūtot paziņojumu, pieņēma stratēģiju un rīcības plānu attiecībā uz riska pārvaldību muitas jomā (Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai par ES muitas riska pārvaldības stratēģiju un rīcības plānu: risku novēršana, piegādes ķēdes drošības uzlabošana un tirdzniecības vienkāršošana (COM(2014) 527 *final*)). Kā Portugāles Republika norādīja tiesas sēdē un kā tas apstiprināts Revīzijas palātas Īpašā ziņojuma Nr. 04/2021 “Muitas kontrole: nepietiekama saskaņotība kaitē ES finanšu interesēm” 13. un 15. punktā, Komisija 2018. gada 31. maijā pieņēma pirmo saistošo lēmumu, ar ko nosaka vienotus kritērijus un standartus finanšu riska jomā “ES ierobežotas piekļuves” dokumenta veidā, kurš 2019. gada decembrī tika papildināts ar “norāžu dokumentu”, kas nav saistošs.
- 278 *OLAF* un Komisijas dalībvalstīm ieteiktā *OLAF-JRC* metode, kas tostarp ir izklāstīta *KMO Discount* pamatnostādņēs, lai to piemērotu šīs operācijas ietvaros, ciktāl tā it īpaši ietver risku un riska faktoru vai rādītāju aprakstu, kas jāizmanto, lai izvēlētos preces, kurām veicamas muitas pārbaudes, un ciktāl tajā ir precizēts to muitas pārbaudžu raksturs, kas ir jāveic muitas iestādēm, var tikt uzskatīta par tādu, ar kuru risku jomā tiek piemēroti kopēji nesaistoši kritēriji, kas ietilpst kopējā risku pārvaldības ietvarā.
- 279 Jāuzsver – tā kā muitas pārbaudžu mērķis *in fine* ir novērst un apkarot krāpšanu Savienības muitas procedūrā, jebkurš vienots nesaistošs pasākums, ko varētu noteikt vai ieteikt saistībā ar Kopienas Muitas kodeksa 13. panta 2. punkta pirmajā un otrajā daļā un Savienības Muitas kodeksa 46. panta 2. un 3. punktā paredzētajiem riska analīzes un pārvaldības kritērijiem, noteikti ietilpst LESD 325. pantā paredzētajā krāpšanas apkarošanā. No LESD 325. panta 1. un 3. punkta izriet, ka krāpšanas apkarošana nozīmē ciešu sadarbību, pirmkārt, starp dalībvalstīm un Savienību, un, otrkārt, starp pašām dalībvalstīm.
- 280 Šajā ziņā kopējā risku pārvaldības sistēma, kurā tiek veiktas muitas pārbaudes, ciktāl tā saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 46. panta 3. punktu ir balstīta ne tikai uz vienotiem kritērijiem un standartiem risku jomā, informācijas apmaiņu risku jomā un risku analīzi, kas veiktas muitas iestāžu vidū, rezultātiem, kā arī uz muitas pārbaudžu pasākumiem un prioritārajām pārbaudes jomām, ir īpaša LESD 325. panta 3. punkta, kurā ir norādīts, ka dalībvalstis koordinē savu rīcību, kuras mērķis ir aizsargāt Savienības finanšu intereses pret krāpšanu, ar Komisijas palīdzību organizējot ciešu un regulāru sadarbību starp kompetentajām iestādēm, izpaušme.

- 281 Tātad, ja tiek ieteikti šādi vienoti nesaistoši risku analīzes un pārvaldības kritēriji, dalībvalstīm, lai gan tām principā nav formāli saistoši šie kritēriji, saskaņā ar šo sadarbības pienākumu tie ir pienācīgi jāņem vērā vai pat tie jāievēro gadījumā, ja tās nav izstrādājušas valsts kritērijus, kas būtu vismaz tikpat efektīvi kā tie, kurus ir ieteikusi Savienība.
- 282 No tā izriet, ka Apvienotajai Karalistei saskaņā ar pienākumiem, kas tai izriet no Kopienas Muitas kodeksa 13. panta un Savienības Muitas kodeksa 46. panta, lasot tos kopā ar LESD 325. pantu, noteikumiem, pārkāpuma laikposmā bija pienākums vismaz saistībā ar riska analīzes un pārvaldības sistēmas definēšanu, ņemot vērā šai valstij zināmo aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu darbības veidu un īpatnības, pienācīgi ņemt vērā riska profilus, kā arī muitas pārbaūžu veidus, kurus *OLAF* un Komisija tai ieteica piemērot, lai apkarotu šo krāpšanu, neraugoties uz kritēriju, kas piemēroti risku jomā, nesaistošo raksturu.
- 283 Jākonstatē, ka, neraugoties uz *OLAF* un Komisijas atjaunotajiem ieteikumiem, Apvienotā Karaliste, izņemot KMO *Snake* darbības laiku, proti, laikposmu no 2014. gada 17. februāra līdz 17. martam, nav veikusi muitas pārbaudes pirms attiecīgo preču atlaišanas, pamatojoties uz tādiem riska profiliem kā *OLAF-JRC* metodes riska robežvērtības vai citi riska profili, kuriem ir līdzvērtīga efektivitātes pakāpe.
- 284 To ņemot vērā, kā izriet no šī sprieduma 281. punkta, Apvienotajai Karalistei situācijā, kuru raksturo Savienības saistošu pasākumu neesamība, nebija pienākuma ievērot šādus ieteikumus, ja tās pieņemtie riska analīzes un pārvaldības kritēriji efektivitātes ziņā ir vismaz salīdzināmi ar Savienības ieteiktajiem kritērijiem vai ir efektīvāki par tiem.
- 285 Tomēr 2015. gada 28. jūlija sanāksmē Apvienotās Karalistes muitas iestādes norādīja *OLAF*, ka uz vidējām cenām balstīto riska rādītāju izmantošana būtu neproduktīva un nesamērīga, ņemot vērā importa apjomu šīs dalībvalsts teritorijā.
- 286 Apvienotā Karaliste, atbildot uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, it īpaši norāda – tā kā tā uzskatīja, ka *OLAF-JRC* metodes riska profili nebija pietiekami precīzi, it īpaši tāpēc, ka tie bija par pamatu viltus pozitīviem gadījumiem attiecībā uz likumīgu importu, kas labi zināmu zīmolu interesēs veikts par ļoti zemām cenām, tā izvēlējās izstrādāt pati savus valsts riska profilus, kas ir efektīvāki. To, ka tie beidzot sāka darboties tikai 2017. gada 12. oktobrī, proti, dienā, kad tika uzsākta operācija *Swift Arrow*, var izskaidrot ar šīs operācijas sarežģītību un ievērojamiem resursiem, kas tai bija jāvelta.
- 287 Šī argumentācija ir jānoraida.
- 288 Pirmkārt, ir jāuzsver aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu smagums un apmērs, kā arī būtiskie finanšu riski, kurus tā nepārprotami radīja Savienībai un kuri turklāt bija zināmi Apvienotajai Karalistei, kuru par tiem vairākkārt brīdināja *OLAF* un Komisija, un, otrkārt, fakts, ka Apvienotajai Karalistei vismaz, izstrādājot tās riska analīzes un pārvaldības sistēmu, bija pienācīgi jāņem vērā kritēriji riska jomā, kurus *OLAF* un Komisija tai vairākkārt ieteica piemērot, it īpaši tādas riska robežvērtības kā *OLAF-JRC* metodes MPC, kas tika piemērotas pirms attiecīgo preču atmuitošanas.
- 289 Šādos apstākļos Apvienotā Karaliste, gaidot savu darbu pabeigšanu, lai noteiktu pati savus, iespējams, efektīvākus riska sliekšņus, nevarēja atteikties piemērot jebkādu riska profilu, kas ļautu pirms šo preču atmuitošanas identificēt importu par ļoti zemām cenām, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks, lai piemērotu muitas pārbaudes pirms minēto preču laišanas brīvā apgrozībā.

- 290 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei nevis to, ka tā nav pareizi piemērojusi *OLAF-JRC* metodes riska profilus, bet gan drīzāk to, ka tā sava riska analīzes un pārvaldības mehānisma ietvaros pirms operācijas *Swift Arrow* uzsākšanas nav piemērojusi nekādu riska profilu pirms attiecīgo preču atmuitošanas, lai gan šī metode vien būtu ļāvusi konstatēt importu, kas varētu tikt pārāk zemu novērtēts, lai virzītu muitas pārbaudes pirms šo preču izlaišanas.
- 291 Otrkārt, no šī sprieduma 208.–220. punktā veiktās LESD 325. panta analīzes izriet, ka, ņemot vērā aplūkoto krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu iezīmes, pretpasākumi, kas ļauj to efektīvi un atturoši apkarot, nevarēja attiekties vienīgi uz vēlāku nodokļa piedziņu, jo tie parasti bija lemti neveiksmei slēptu uzņēmumu gadījumā, bet tiem bija jāiekļauj muitas pārbaudes pirms preču, kas deklarētas par īpaši zemām cenām, laišanas brīvā apgrozībā.
- 292 Saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, lasot tos kopā ar LESD 325. pantu, Apvienotajai Karalistei, lai nodrošinātu efektīvu un atturošu krāpšanas apkarošanu, bija jāatlasa muitas deklarācijas, kurām jāveic šāda *ex ante* pārbaude, pamatojoties uz riska analīzi, kas veikta, izmantojot datu informātikas apstrādi, ko tā neveica visā pārkāpuma laikposmā, bet vienīgi KMO *Snake* darbības laikposmā no 2014. gada 17. februāra līdz 17. martam.
- 293 Tā kā Komisija savu iebildumu pamato vienīgi ar šo bezdarbību, nav jāizvērtē dažādie iebildumi, kas vērsti pret *OLAF-JRC* metodi, kas tiek izmantota kā riska analīzes instruments, ciktāl tajā esot noteikti patvaļīgi vai pat pārāk iekļaujoši riska sliekšņi, ņemot vērā tā izraisīto lielo viltus pozitīvo gadījumu skaitu, kas attiecās uz importu par zemām cenām, kuru tomēr likumīgi veica mazumtirdzniecības zīmoli.
- 294 Lietderības labad var norādīt – tā kā no pētījumiem, kas pievienoti *OLAF* ziņojumam, izriet, ka MPC, kas izmantotas kā riska robežvērtības *OLAF-JRC* metodē, ir noteiktas, pamatojoties uz VKC, balstoties uz *JRC* veiktiem zinātniskajiem pētījumiem, kas ietver histogrammu analīzi un dažādu importa veidu cenas ziņā izplatīšanu, tad šķiet, ka tās ir nevis patvaļīgas, bet gan balstītas uz objektīviem un neitrāliem kritērijiem.
- 295 Turklāt, tā kā *OLAF-JRC* metodes riska robežvērtības, ko veido MPC, ir pamatotas ar vidējām statistiskajām cenām, proti, VKC, un to mērķis ir vienīgi noteikt importu, kam ir būtisks pārāk zema novērtējuma risks, lai tiktu pārbaudītas deklarētās muitas vērtības attiecībā uz šo importu, nevis, lai noteiktu, vai šis imports faktiski ir pārāk zemu novērtēts, tad tie savas iedabas dēļ izraisa noteiktu viltus pozitīvo gadījumu skaitu.
- 296 Tātad pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, MPC kā riska profila ticamību nevar apstrīdēt tikai tādēļ vien, ka, pat pieņemot, ka tas ir pierādīts, 11,2 % no likumīgā importa apjoma, kuru veikuši atsevišķi lieli, labi pazīstami zīmoli, ir deklarēti vērtībā, kas ir zemāka par šīm cenām. Šāds viltus pozitīvo gadījumu skaits faktiski šķiet saprātīgs, ņemot vērā MPC lietderīgo ieguldījumu, konstatējot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu.
- 297 Visbeidzot, kā ģenerāladvokāts ir norādījis arī secinājumā 209. punktā, Komisija, atbildot uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, ir norādījusi, un Apvienotā Karaliste pret to nav iebildusi, ka, pirmkārt, MPC tika ieviestas un vēlāk kā riska profili piemērotas KMO *Discount* ietvaros 2011. gadā un vēlāk KMO *Snake* ietvaros 2014. gadā pēc padziļinātām debatēm starp dalībvalstīm un tām panākot vienošanos, kā arī, otrkārt, ka MPC noteikšanu 50 % apmērā no VKC pašu par sevi pārkāpuma laikposmā neapstrīdēja neviena dalībvalsts.

298 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz to, ka Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu un Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, ir jāapmierina, jo saistībā ar savu prasību apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārkāpumu novērtējumu pārkāpuma laikposmā šī valsts nav veikusi muitas pārbaudes, kuru pamatā būtu riska analīze pirms attiecīgo preču atmuitošanas.

3) Par Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktā un Īstenošanas regulas 244. pantā paredzēto pienākumu neizpildi

299 Kā tika norādīts šī sprieduma 259. punktā, Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā nav izpildījusi Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktā un Īstenošanas regulas 244. pantā paredzētos pienākumus, jo šie noteikumi uzliek muitas iestādēm pienākumu pieprasīt sniegt pietiekamu garantiju, ja tās uzskata, ka muitas deklarācijas pārbaude var radīt lielāku nodokļa summu nekā tā, kas izriet no muitas deklarācijas datiem.

300 Šajā ziņā, lai gan, kā norāda Apvienotā Karaliste, ir taisnība, ka Piemērošanas regulas 248. panta 1. punkts un Īstenošanas regulas 244. pants darbības vārda “noteikt” izmantošanas dēļ pieļauj zināmu rīcības brīvību dalībvalstu muitas iestādēm, lemjot par to, vai ir nepieciešams pieprasīt galvojuma sniegšanu, kā to būtībā norādījis arī ģenerālvokāts secinājumu 218. punktā, šo rīcības brīvību ierobežo LESD 325. panta 1. punktā noteiktais efektivitātes princips, saskaņā ar kuru ir jānodrošina Savienības finanšu interešu efektīva aizsardzība pret krāpšanu vai citu nelikumīgu rīcību, kas var kaitēt šīm interesēm.

301 Kā ir uzsvērts šī sprieduma 220. un 251. punktā, efektivitātes principa tvērums, ciktāl tas ir piemērojams īpašajam LESD 325. panta 1. punktā ietvertajam dalībvalstu pienākumam nodrošināt Savienības pašu resursu, kurus veido muitas nodoklis, efektīvu un pilnīgu iekasēšanu, nevar tikt noteikts abstrakti un statistiski, jo tas ir atkarīgs no attiecīgās krāpšanas vai nelikumīgās rīcības iezīmēm, kas turklāt laika gaitā var mainīties.

302 Šajā lietā ir jāatgādina, ka aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārkāpumu novērtējumu raksturoja liela apmēra attiecīgo preču imports no Ķīnas par ārkārtīgi zemām cenām, ko veica tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, kas ir izveidoti tieši šīs krāpšanas īstenošanai, kuriem bija tikai minimālie aktīvi un kuri izzuda vai tika likvidēti, tiklīdz tika pārbaudīta to deklarēto muitas vērtību precizitāte, kas lielā vairumā gadījumu jebkādu vēlāku nodokļu piedziņu padarīja par iluzoru.

303 Šādā krāpšanas kontekstā Savienības finanšu interešu efektīvai aizsardzībai pret ievērojamiem tradicionālo pašu resursu zaudējumiem, kas var rasties tādēļ, ka netiek iekasētas būtiskas muitas nodokļu summas par šo masveida importu, kas acīmredzami krāpnieciskā veidā ir pārkāpumu novērtēts, papildus tāda riska profila īstenošanai, kas automātiski ļauj konstatēt importu, kam ir būtisks pārkāpumu novērtējuma risks un kam tādējādi jāveic pārbaude attiecībā uz deklarēto muitas vērtību precizitāti, ir nepieciešams sistemātiski pieprasīt galvojuma sniegšanu attiecībā uz minēto importu.

304 Kā ir konstatēts šī sprieduma 247. punktā, nav strīda, ka pārkāpumu laikposmā Apvienotā Karaliste prasīja sniegt galvojumu tikai izņēmuma kārtā KMO *Snake* darbības laikā par kopējo summu, kas atbilst tikai 0,4144 % no maksājuma paziņojumā C 18 *Snake* prasītās papildu muitas nodokļa kopējās summas, turklāt šis galvojums tika atmaksāts pēc paziņojumu, uz kuriem tie attiecas, atcelšanas.

- 305 Apvienotā Karaliste apstrīd šo pienākumu neizpildi, apgalvojot, pirmkārt, ka, tā kā tās muitas iestāžu rīcībā nav datu, kas ļautu aprēķināt galvojuma apmēru, pamatojoties uz uzticamu alternatīvu vērtību, šie dati varēja tikt veiksmīgi apstrīdēti administratīvajās prasībās un tiesā, ja tie tika aprēķināti, pamatojoties uz VKC.
- 306 Šī argumentācija ir jānoraida.
- 307 Kā ģenerālvokāts būtībā norādījis arī secinājumu 224. punktā, ņemot vērā, ka Apvienotā Karaliste bija atbildīga par to, lai pareizi noteiktu muitas vērtības, kas deklarētas importam tās teritorijā, piemērojot muitas pārbaudes, kurās, ņemot vērā aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu īpatnības, bija jāiekļauj pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas, Apvienotās Karalistes muitas iestādēm bija jālūdz attiecīgajiem uzņēmējiem sniegt informāciju par šo preču kvalitāti un jāizņem paraugi, veicot fiziskas pārbaudes, un tas šīm iestādēm būtu ļāvis iegūt nepieciešamos datus, lai noteiktu alternatīvo vērtību, ko var izmantot, lai aprēķinātu galvojuma pareizo apmēru.
- 308 Šajā kontekstā, lai gan KMO *Snake* ietvaros *OLAF* mēģināja atbalstīt dalībvalstu rīcību, pieprasot Ķīnas iestādēm sniegt eksporta cenas, ko varētu izmantot, lai noteiktu alternatīvās vērtības precēm, kuru imports tika pārāk zemu novērtēts, apstākļi, ka galu galā šīs iestādes sniedza relatīvi nelielu šo eksporta cenu skaitu un ka turklāt iesniegto cenu izmantošana tiesvedībās bija pakļauta stingriem ierobežojumiem, nevar likt apšaubīt faktu, ka Apvienotajai Karalistei, nevis *OLAF* vai Komisijai, bija jāorganizē tās aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu mehānisms, lai tā varētu iegūt pietiekamus datus par attiecīgo preču vērtību, piemēram, datus par to kvalitāti vai apstrādes līmeni.
- 309 Otrkārt, Apvienotā Karaliste apstrīd pienākumu neizpildi, kas izriet no Piemērošanas regulas 248. panta 1. punkta un Īstenošanas regulas 244. panta pārkāpuma, pamatojoties uz to, ka pienākums sistemātiski sniegt galvojumu nepamatoti aizskarot attiecīgo importētāju īpašumtiesības, tāpēc esot pretrunā Hartas 17. pantam un 1952. gada 20. martā Parīzē parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1. papildu protokola 1. pantam.
- 310 Šajā ziņā, kā atgādināts šī sprieduma 220. un 251. punktā, no Tiesas judikatūras attiecībā uz LESD 325. panta 1. punktu izriet, ka pienākums nodrošināt Savienības pašu resursu efektīvu un pilnīgu iekasēšanu, kurus veido muitas nodokļi, ir saistošs, ievērojot Hartā garantētās pamattiesības un Savienības tiesību vispārējos principus.
- 311 Šajā lietā Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā ir sistemātiski lūgusi sniegt galvojumu pirms attiecīgo preču atmuitošanas vienīgi importam, kura deklarētā vērtība bija zemāka par riska robežvērtību un kurš līdz ar to radīja būtisku vērtības samazināšanas risku.
- 312 Turklāt ir jākonstatē, kā to ģenerālvokāts norādījis secinājumu 222. punktā, ka Apvienotā Karaliste nepaskaidro, tieši kādu iemeslu dēļ šāds pienākums sistemātiski sniegt galvojumu importam, kas riska profilā ir konstatēts kā tāds, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks, izraisītu attiecīgo uzņēmēju īpašumtiesību pārkāpumu.
- 313 Turklāt, lai gan pienākums sistemātiski sniegt galvojumu šādam importam var ietvert ierobežojumu pamattiesībām uz īpašumu, šāds ierobežojums šķiet pamatots, ņemot vērā Hartas 52. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus.

- 314 Proti, saskaņā ar šo tiesību normu šis ierobežojums ir paredzēts tiesību aktā un ar to tiek ievērots tiesību uz īpašumu būtiskais saturs, kā arī samērīguma princips, ciktāl minētais ierobežojums ir vajadzīgs un faktiski atbilst Savienības atzītajiem vispārējo interešu mērķiem.
- 315 Šajā ziņā vispirms pienākums sistemātiski sniegt galvojumu importam, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks, faktiski atbilst LESD 325. pantā atzītajam vispārējo interešu mērķim, proti, aizsargāt Savienības finanšu intereses un it īpaši nodrošināt, ka dalībvalstu muitas iestādes šajā nolūkā veic atbilstošus muitas pārbaudes pasākumus, lai nodrošinātu tradicionālo pašu resursu, ko veido muitas nodokļi, efektīvu un pilnīgu iekasēšanu.
- 316 Turklāt, ņemot vērā, ka galvojums tiek atbrīvots, tiklīdz attiecīgais importētājs samaksā faktiski maksājamās nodokļus, vai ja pēc pārbaudes tiek konstatēts, ka tas ir pareizi deklarējis attiecīgo preču muitas vērtību, pienākumam pat sistemātiski sniegt šādu galvojumu ir tikai pagaidu raksturs un tajā tiek ievērota tiesību uz īpašumu būtība, kā arī samērīguma princips.
- 317 Visbeidzot, šāda pienākuma samērīgums ir saistīts arī ar to, ka Komisija konkrēti pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā nav to noteikusi vienīgi importam, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks un kas ir konstatēts pirms šo preču izlaišanas, izmantojot automatizētu riska profilu.
- 318 Šāda importa gadījumā muitas iestādēm saskaņā ar Piemērošanas regulas 181.a pantu un Īstenošanas regulas 140. pantu ir jāšaubās par deklarēto muitas vērtību, jo tās nevar būt pārliecinātas, ka tā atbilst visai samaksātajai vai maksājamajai summai, un tāpēc tām ir pienākums uzskatīt, ka attiecīgo muitas deklarāciju pārbaude var izraisīt lielāku pieprasāmo nodokļa summu par to, kas izriet no šajās muitas deklarācijās sniegtajiem datiem Piemērošanas regulas 248. panta un Īstenošanas regulas 244. panta nozīmē.
- 319 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka Apvienotā Karaliste, ciktāl tā būtībā pārkāpuma laikposmā ir ierobežojusi savu muitas pārbaudžu mehānismu, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, ar pasākumiem, kas tiek piemēroti pēc attiecīgo preču atmuitošanas, piemēram, vēlākas nodokļu piedzišanas rīkojumiem, un šajā mehānismā nav sistemātiski iekļāvuši pasākumus, kas ir piemērojami pirms šīs atmuitošanas, it īpaši muitas pārbaudes importam, kas ir norādīts kā tāds, kam ir būtisks pārāk zema novērtējuma risks, izmantojot automatisku riska profilu, kā arī sistemātisku galvojuma sniegšanu šim importam, nav ievērojusi pienākumus, kas tai noteikti saskaņā ar Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu, Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 244. pantu.
- 320 Šis secinājums galvenokārt izriet no konstatējuma par efektivitātes trūkumu un šajā gadījumā no Apvienotās Karalistes piemērotā muitas pārbaudžu mehānisma acīmredzamas efektivitātes trūkuma pārkāpuma laikposmā, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, ņemot vērā, ka šis mehānisms, ciktāl tas ir balstīts uz pārbaudēm, kas tiek piemērotas pēc attiecīgo preču atmuitošanas, nav piemērots šīs krāpšanas iezīmēm, lai gan šī valsts par tām bija pietiekami informēta jau kopš šī laikposma sākuma.
- 321 Kā ģenerālvokāts būtībā norādījis arī secinājumu 227. punktā, šo secinājumu par šajā gadījumā acīmredzami neatbilstošo un nepietiekamo Apvienotās Karalistes veikto muitas pārbaudžu pārkāpuma laikposmā raksturu, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, neliek apšaubīt šīs valsts izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru tā ir piedalījusies

Savienības mēroga muitas pārbaūžu operācijās, piemēram, KMO *Discount* 2011. gadā, KMO *Snake* 2014. gadā vai operācijā *Octopus* 2016. gadā, un veikusi pati savas operācijas, piemēram, operācijas *Breach* vai *Samourai*.

- 322 Dalībvalstu muitas iestādēm ir jānodrošina Savienības muitas tiesību piemērošana un it īpaši jāveic atbilstošas muitas pārbaudes, lai efektīvi aizsargātu Savienības finanšu intereses. Šī uzdevuma izpildei no šo iestāžu puses ir nepieciešams turpināts, saskaņots un sistēmisks darbs, kas nevar aprobežoties ar vienreizēju dalību muitas operācijās, kuru sekas var būt tikai islaicīgas. Turklāt Savienības līmenī veikto muitas pārbaūžu darbību mērķis, protams, ir atbalstīt dalībvalstis, bet tās nevar aizstāt tām noteiktās pārbaūžu darbības un Savienības finanšu interešu efektīvas aizsardzības darbību.
- 323 Šajā ziņā nav strīda, ka operācija *Breach*, ko 2015. gada maijā uzsāka Apvienotās Karalistes iestādes, bija pirmā Apvienotās Karalistes muitas pārbaūžu darbība, kuras mērķis bija konkrēti apkarot aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, un ka operācija *Swift Arrow* bija pirmā Apvienotās Karalistes darbība, ar kuru muitas pārbaūžu mehānismā sistemātiski tika iekļautas pārbaudes, kas tika veiktas pirms importa, kurš tika konstatēts ar riska profila palīdzību, atmuitošanas.
- 324 Kā norāda Komisija, acīmredzams Apvienotās Karalistes pārkāpuma laikposmā veikto pasākumu, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, efektivitātes trūkums un, gluži pretēji, mehānisma, ar kuru tiek sistemātiski integrētas muitas pārbaudes, kas tiek veiktas pirms attiecīgo preču atmuitošanas, kuru pamatā ir riska profils, efektivitāte un preventīvais raksturs izriet arī no Komisijas sniegtajiem statistikas datiem.
- 325 Šie statistikas dati, kas it īpaši ir ietverti šīs iestādes atbilžu uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem pielikumā, apstiprina, ka, pirmkārt, pārkāpuma laikposmā Apvienotajā Karalistē deklarētā importa apjoms par cenām, kas ir zemākas par MPC (t.i., 50 % no VKC), it īpaši importa apjoms, kas deklarēts par cenām, kas ir zemākas nekā 10 % no VKC, un līdz ar to par ļoti zemām cenām, ievērojami pieauga no gada uz gadu, lai gan tā importa apjoms, kas tika veikts par cenām, kas pārsniedz MPC, saglabājās relatīvi stabils.
- 326 Tādējādi importa apjoms, kas tika veikts par cenām, kas ir zemākas nekā 10 % no VKC, pieauga no 4 189 937 kg 2011. gadā līdz 314 088 517 kg 2016. gadā. Pārkāpuma laikposmā importa apjoms, kas veikts par deklarētajām cenām, kas ir zemākas nekā MPC, veidoja 41 % no kopējā attiecīgo preču importa no Ķīnas. Šajā laikposmā 69,5 % no importa par deklarētajām cenām, kas zemākas nekā MPC, attiecās uz importu, kas veikts par deklarētajām cenām, kas zemākas nekā 10 % no VKC.
- 327 Turklāt, lai gan 2012. gada decembrī 51 % no importa par cenām, kas bija zemākas nekā MPC, 2016. gada decembrī tika deklarēts par cenu, kas zemāka nekā 10 % no VKC, šī likme paaugstinājās līdz 85 %.
- 328 Otrkārt, Komisijas sniegtie statistikas dati neapstrīdami parāda, ka kopš operācijas *Swift Arrow* uzsākšanas, kas ir pirmā Apvienotās Karalistes iestāžu operācija, kurā muitas pārbaūžu mehānismā ir sistemātiski integrētas pārbaudes, kas veiktas pirms importa, kas ar automatizēto riska profilu konstatēts kā tāds, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks, atmuitošanas, imports, kas veikts par cenām, kas ir deklarētas zemākas nekā MPC, nekavējoties samazinājās un dažu mēnešu laikā pat gandrīz izzuda. Šis pārāk zemu novērtētais imports faktiski samazinājās par 90 % tikai trīs mēnešu laikā.

4) *Par Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktā un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktā paredzēto pienākumu neizpildi*

- 329 Kā tika norādīts šī sprieduma 207. punktā, šobrīd ir jāizvērtē iebildums par pienākumu, kas izriet no Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punkta un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punkta, nepārtrauktu pārkāpumu, ciktāl saistībā ar attiecīgo importu Apvienotā Karaliste nav ņēmusi vērā muitas parādus, kas joprojām ir jāatgūst, tiklīdz tās muitas iestādes uzzināja par situāciju, kas izraisīja šo parādu konstatēšanu.
- 330 Apvienotā Karaliste apstrīd šo iebildumu, būtībā apgalvojot, ka papildu muitas parādi tai būtu bijis jāņem vērā vienīgi tad, ja tai būtu jāpārbauda attiecīgās muitas deklarācijas, jo likumīgi maksājamo papildu nodokļu aprēķināšana būtu iespējama vienīgi tad, ja šīs muitas deklarācijas vispirms būtu tikušas pārbaudītas. Apvienotajai Karalistei neesot bijis pienākuma pārbaudīt minētās muitas deklarācijas, kuru vērtība bija zemāka nekā *OLAF* noteiktās robežvērtības, un tā patiešām neesot tās pārbaudījusi. Katrā ziņā šim pienākumam ierakstīt nodokļus Savienības pašu resursu kontos esot bijis vajadzīgs, lai Apvienotās Karalistes rīcībā būtu precīzas maksājamās summas, kuras tā neesot ņēmusi vērā. Pat ja Apvienotā Karaliste būtu veikusi pārbaudes, šī informācija nebūtu bijusi šīs valsts rīcībā.
- 331 Šajā ziņā, ciktāl ar savu iebildumu par Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punkta un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punkta pārkāpumu Komisija saistībā ar attiecīgo importu, kas veikts visā pārkāpuma laikposmā, pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā nav ņēmusi vērā visus muitas nodokļus, kas maksājami šajos noteikumos paredzētajos termiņos, no pirmā pamata pārbaudes izriet, ka, pārkāpjot LESD 325. panta 1. punktu un Savienības muitas tiesības, Apvienotās Karalistes muitas iestādes nav veikušas atbilstošus muitas pārbaudes pasākumus, lai pārbaudītu attiecībā uz šo importu deklarēto muitas vērtību.
- 332 No tā izriet, ka attiecībā uz minēto importu šīs muitas iestādes nav ievērojušas tām noteikto pienākumu, veicot atbilstošas muitas pārbaudes, nodrošināt, lai muitas vērtības tiktu pareizi noteiktas saskaņā ar Savienības muitas tiesību normām.
- 333 Līdz ar to, par vienu un to pašu importu aprēķinot muitas nodokļa summas, pamatojoties uz nepareizām vērtībām, jo tās acīmredzami ir pārāk zemas, un pēc tam ņemot vērā šīs nodokļa summas, Apvienotās Karalistes muitas iestādes, pārkāpjot Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktu un Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktu, nav faktiski ņēmušas vērā visus muitas nodokļus, kas jāmaksā šajos noteikumos paredzētajos termiņos.
- 334 It īpaši, pārkāpjot minētos noteikumus, savlaicīgi netika ņemtas vērā summas, kas atbilst starpībai starp nodokli, kas aprēķināts, pamatojoties uz nepareizi deklarētajām vērtībām, un nodokli, kas būtu ticis noteikts, ja tas būtu aprēķināts, pamatojoties uz attiecīgo preču faktiskajām vērtībām atbilstoši Savienības tiesību normām muitas vērtības noteikšanas jomā.
- 335 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats ir jāapmierina, ciktāl tas ir balstīts uz to, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD 325. panta 1. punktā, Kopienas Muitas kodeksa 13. pantā un 220. panta 1. punktā, Savienības Muitas kodeksa 46. pantā un 105. panta 3. punktā, kā arī Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktā un Īstenošanas regulas 244. pantā.

2. Par to, ka nav izpildīti Savienības tiesībās paredzētie pienākumi tradicionālo pašu resursu, ko veido muitas nodokļi, nodošanas jomā

336 Ar otro pamatu, kas attiecas uz dažiem no prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajā daļā minētajiem iebildumiem, kā arī uz šī pirmā prasījuma trešajā daļā ietverto vienīgo iebildumu, vispirms Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā ir pārkāpusi Savienības tiesību aktus pašu resursu jomā un it īpaši Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantu, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, kā arī Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. panta attiecīgos noteikumus, jo saistībā ar attiecīgo importu pārkāpuma laikposmā šī valsts nesot nodevusi šai iestādei tai pienākošos tradicionālos pašu resursus. Otrkārt, Komisija norāda, ka atbilstoši tās aplēsēm tradicionālo pašu resursu zaudējumi, no kuriem atskaitītas iekasēšanas izmaksas, bet pieskaitīti nokavējuma procenti, un kas Apvienotajai Karalistei attiecīgi ir jānodod tās rīcībā saskaņā ar šiem noteikumiem, atbilst šādām summām:

- 496 025 324,30 EUR 2017. gadā (līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot);
- 646 809 443,80 EUR 2016. gadā;
- 535 290 329,16 EUR 2015. gadā;
- 480 098 912,45 EUR 2014. gadā;
- 325 230 822,55 EUR 2013. gadā;
- 173 404 943,81 EUR 2012. gadā;
- 22 777 312,79 EUR 2011. gadā.

a) Par iebildumu saistībā ar to, ka Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi savu pienākumu nodot tradicionālos pašu resursus

337 Vispirms Komisija norāda, ka, pirmkārt, kā tā apgalvo pirmajā pamatā, tā kā Apvienotās Karalistes muitas iestādes nav veikušas atbilstošas muitas pārbaudes pārkāpuma laikposmā, preces, kas bija attiecīgā importa priekšmets, nav pareizi deklarētas attiecībā uz to muitas vērtību, kā rezultātā par šīm precēm maksājami muitas nodokļi nebija pareizi aprēķināti un pašu resursu apmēri, kas atbilst šiem nosakāmajiem nodokļiem, nav nedz noteikti, nedz nodoti tās rīcībā brīdī, kad tam bija jānotiek.

338 Otrkārt, Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka KMO *Snake* ietvaros tās muitas iestādes, sākot no 2015. gada jūnija, ir atcēlušas muitas parādu, kurus tās iepriekš bija noteikušas vēlākas piedziņas rīkojumos, kuri tika izdoti laikā no 2014. gada novembra līdz 2015. gada februārim, proti, maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* par attiecīgo importu, kas veikts laikā no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim, un ka šī valsts tādējādi administratīvo kļūdu dēļ, kurās bija vainojamas tās muitas iestādes, nebija nodevusi šīs iestādes rīcībā maksājamus tradicionālos pašu resursus, ciktāl tie attiecas uz šo importu.

1) Par Apvienotās Karalistes atbildības principu par tradicionālo Savienības pašu resursu zaudējumu nenoteikšanu

- 339 Lai izvērtētu dažādos Komisijas iebildumus un Apvienotās Karalistes savai aizstāvībai izvirzītos argumentus, vispirms ir jāatgādina Savienības pašu resursu sistēmas iezīmes, kā Tiesa tās ir apkopojusi savā judikatūrā.
- 340 No Lēmumu 2007/436 un 2014/335 8. panta 1. punkta izriet, ka Savienības pašu resursus, kas minēti attiecīgi Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā un Lēmuma 2014/335 2. panta 1. punktā, iekasē dalībvalstīs un ka dalībvalstīm ir pienākums nodot šos resursus Komisijas rīcībā (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 341 Šajā nolūkā dalībvalstīm saskaņā ar Regulu Nr. 1150/2000 un Nr. 609/2014 2. panta 1. punktu ir jānosaka Savienības pašu resursu prasījumi, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi “par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram”, un līdz ar to – tiklīdz to iestādes var aprēķināt muitas parādu radīto nodokļu summu un noteikt parādnieku. Līdz ar to dalībvalstīm ir pienākums atbilstoši šo regulu 2. pantam noteiktās prasījumu tiesības pārņemt Savienības pašu resursu kontos – ar minēto regulu 6. pantā noteiktajiem nosacījumiem. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 6. panta 3. punkta b) apakšpunktu un Regulas Nr. 609/2014 6. panta 3. punkta otro daļu noteiktie prasījumi, kuri vēl nav piedzīti un par kuriem nav sniegts nekāds nodrošinājums, ir iekļaujami B kontos (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 342 Pēc tam dalībvalstīm Savienības pašu resursi ir jānodod Komisijas rīcībā, ievērojot nosacījumus, kas identiskā veidā paredzēti Regulas Nr. 1150/2000 9.–11. pantā un Regulas Nr. 609/2014 9., 10. un 12. pantā, paredzētajos termiņos kreditējot šim nolūkam šīs iestādes vārdā atvērtu kontu. Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. punktu un Regulas Nr. 609/2014 12. panta 1. punktu par jebkuru kavējumu, kas pieļauts, izdarot ierakstus šajā kontā, attiecīgā dalībvalsts maksā nokavējuma procentus (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 58. punkts).
- 343 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 1. punktu un Regulas Nr. 609/2014 13. panta 1. punktu dalībvalstīm ir pienākums veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar šo regulu 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošā summa tiek nodota Komisijas rīcībā.
- 344 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 2. punktu un Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu dalībvalstīs ir atbrīvotas no pienākuma Komisijas rīcībā nodot summas, kas atbilst konstatētajiem prasījumiem, vienīgi tad, ja tie izrādās neatgūstami *force majeure* apstākļu dēļ vai izrādās, ka tos pilnībā nav iespējams piedzīt tādu iemeslu dēļ, kuros tās nevar vainot.
- 345 No tā izriet, ka pašreiz spēkā esošo Savienības tiesību kontekstā Savienības pašu resursu sistēmas pārvaldība ir uzticēta dalībvalstīm un par to atbildīgas ir vienīgi tās. Tādējādi šo pašu resursu iekasēšanas, noteikšanas un ierakstīšanas kontā pienākumi, lai tos nodotu Komisijai, dalībvalstīm ir tieši saistoši saskaņā ar Savienības tiesību aktiem pašu resursu jomā un šajā gadījumā Lēmumiem 2007/436 un 2014/335, kā arī Regulām Nr. 1150/2000 un Nr. 609/2014 (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 346 Visbeidzot, tā kā pastāv tieša saikne starp ieņēmumu no muitas nodokļiem iekasēšanu un atbilstošo resursu nodošanu Komisijas rīcībā, dalībvalstīm saskaņā ar tām LESD 325. panta 1. punktā noteiktajiem pienākumiem ir jāaizsargā Savienības finanšu intereses pret krāpšanu vai citu nelikumīgu rīcību, kas apdraud šīs intereses, ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu efektīvu un pilnīgu šo nodokļu un līdz ar to – šo resursu iekasēšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. jūlijs, Komisija/Itālija (Pašu resursi – Muitas parāda atgūšana), C-304/18, nav publicēts, EU:C:2019:601, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 347 Ņemot vērā šos apsvērumus saistībā ar Savienības pašu resursu sistēmas iezīmēm, ir jākonstatē, kā secinājumu 240. punktā būtībā ir norādījis ģenerālvokāts, ka, tā kā, pārbaudot pirmo pamatu, tika konstatēts, ka Apvienotās Karalistes muitas iestādes, pārkāpjot LESD 325. panta 1. punktu un Savienības muitas tiesības, pārkāpuma laikposmā nav veikušas pasākumus, lai nodrošinātu, ka šajā laikposmā veiktā attiecīgā importa muitas vērtība tiek noteikta pareizā apmērā, piemēram, veicot pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas, pamatojoties uz riska analīzi, un nenosakot pienākumu sniegt galvojumu importam, kas riska profilā identificēts kā tāds, kam ir būtisks vērtības samazināšanas risks, šī valsts šī importa gadījumā muitas parādu ir aprēķinājusi, pamatojoties uz neprecīzām vērtībām, jo parasti tās ir zemākas nekā attiecīgo preču faktiskās vērtības. Līdz ar to minētā valsts nav pilnībā ņēmusi vērā maksājamos muitas nodokļus un līdz ar to, pārkāpjot Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu un atbilstošos Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. panta noteikumus, nav arī noteikusi un nodevusi Komisijas rīcībā visus ar minēto importu saistītos pašu resursus brīdī, kad tas bija jāveic.
- 348 Apvienotā Karaliste apstrīd šo konstatējumu. Šīs valsts ieskatā, ciktāl šīs prasības mērķis ir panākt, lai Tiesa tai piespriestu nodot Komisijas rīcībā noteiktas pašu resursu summas, šī prasība ir prasība par zaudējumu atlīdzību, kas pamatota ar LESD 325. panta un Savienības muitas tiesību pārkāpumu, kas izrietot no fakta, ka tās muitas iestādes esot veikušas neatbilstošas pārbaudes attiecībā uz krāpnieciski pārāk zemu novērtētu importu.
- 349 Tātad saskaņā ar principiem, kas reglamentē visas prasības par zaudējumu atlīdzību, Komisijai esot jāpierāda, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp šīm pārbaudēm un pašu resursu zaudējumiem, kurus šī iestāde pieprasot kā zaudējumu atlīdzību.
- 350 Tomēr šādas cēloņsakarības neesot. Šajā ziņā Apvienotā Karaliste apgalvo, ka saskaņā ar šiem principiem ir jāuzdod jautājums par to, kas būtu noticis, ja *OLAF* un Komisijas ieteiktie muitas pārbaudžu pasākumi būtu tikuši veikti, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, proti, būtībā, ja pārbaudes tiktu veiktas pirms attiecīgo preču atmuitošanas, pamatojoties uz riska profilu.
- 351 Apvienotā Karaliste uzskata – ja šādi pasākumi būtu veikti, attiecīgais imports vienkārši nebūtu noticis, kā rezultātā Savienības budžetam nebūtu radušies nekādi zaudējumi. Attiecīgie uzņēmēji nebūtu gatavi samaksāt muitas nodokļus, kas jāmaksā par attiecīgo importu, it īpaši tāpēc, ka to atlīdzība bija atkarīga no nesamaksātajām muitas nodokļu summām.
- 352 Tātad Apvienotajai Karalistei nevar pārnest, ka tā nav nodevusi Komisijas rīcībā tradicionālos pašu resursus, kas bija jāmaksā par attiecīgo importu, no kura šī valsts turklāt pati esot cietusi. Tādējādi minētā valsts nevarot tikt atzīta par atbildīgu par šo pašu resursu zaudēšanu.
- 353 Šāds arguments ir jānoraida.

- 354 Vispirms ir jāatgādina, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 180. un nākamajos punktos, ka Komisijas nolūks šajā tiesvedībā nav panākt, lai Tiesa piespriestu šai valstij atlīdzināt zaudējumus, tātad šī prasība nav uzskatāma par prasību atlīdzināt zaudējumus un nekāda tieša cēloņsakarība starp nepiemērotām Apvienotās Karalistes iestāžu pārbaudēm un pašu resursu zaudējumiem nav jāpierāda apgalvotās tiesvedības par zaudējumu atlīdzību dēļ.
- 355 Tāpat pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, prasība Komisijai pierādīt tiešu cēloņsakarību starp Savienības tiesību pārkāpumu un pašu resursu zaudējumiem, par kuriem atbildīga esot dalībvalsts, neizriet arī no 2019. gada 31. oktobra sprieduma Komisija/Apvienotā Karaliste (C-391/17, EU:C:2019:919).
- 356 Protams, šī sprieduma 121. un 122. punktā Tiesa ir izmantojusi vārdu “cēloņsakarība” starp Angiljas [*Anguilla*] (Apvienotās Karalistes aizjūras teritorija) muitas iestāžu prettiesisku rīcību un pašu resursu zaudējumiem, kas izriet no Padomes Lēmuma 91/482/EEK (1991. gada 25. jūlijs) par aizjūras zemju un teritoriju asociāciju ar Eiropas Ekonomikas Kopienas (OV 1991, L 263, 1. lpp.) pārkāpuma, lai izvērtētu un vēlāk noraidītu Apvienotās Karalistes izvirzītu argumentu par šādas saiknes neesamību. Tomēr no minētā sprieduma 120. punkta izriet, ka šajā vārdā ir atsauce uz jautājumu, vai šī prettiesiskā rīcība “noteikti ir izraisījusi pašu resursu zaudēšanu”, kas ir jautājums, uz kuru Tiesa šajā 120. punktā ir atbildējusi apstiprinoši, pamatojoties uz konstatējumu, ka minētā prettiesiskā rīcība lika Itālijas iestādēm atzīt Angiljas izcelsmes produktu importam Savienībā atbrīvojumu no muitas nodokļa un pieņemt lēmumus par muitas nodokļa atlaišānu un atmaksāšanu.
- 357 Šajā lietā ir jākonstatē – tā kā Apvienotās Karalistes muitas iestādes nebija veikušas atbilstošas muitas pārbaudes attiecīgajam importam deklarētajām muitas vērtībām pārkāpuma laikposmā, attiecīgie muitas nodokļi tika aprēķināti un ņemti vērā, pamatojoties uz samazinātām vērtībām, un šī iemesla dēļ attiecīgās preces tika ievestas Savienībā, lai gan bija samaksāta tikai daļa no maksājama muitas nodokļa. Līdz ar to šī atbilstošu pārbaūžu neesamība zināmā mērā izraisīja Savienības pašu resursu zaudējumus.
- 358 Pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, jautājums, kas šajā ziņā ir jāuzdod, lai noteiktu, vai Savienības pašu resursu zaudējumi ir radušies muitas pārbaūžu mehānisma nepiemērotības dēļ, nav jautājums par to, vai attiecīgais imports būtu ticis veikts gadījumā, ja būtu veiktas OLAF un Komisijas ieteiktās muitas pārbaudes, bet vienīgi par to, kādas būtu bijušas vērā ņemto muitas nodokļu un Apvienotās Karalistes muitas iestāžu konstatēto Savienības pašu resursu summas, ja šis imports, attiecībā uz kuru netiek apstrīdēts, ka tas patiešām lielā apmērā ir ticis veikts šīs valsts teritorijā, būtu pakļauts atbilstošām pārbaudēm, lai nodrošinātu, ka muitas nodokļi tiek aprēķināti, nevis balstoties uz acīmredzami samazinātām muitas vērtībām, bet gan balstoties uz muitas vērtībām, kuras ir tikušas pareizi noteiktas atbilstoši Savienības muitas tiesību noteikumiem muitas vērtības noteikšanas jomā.
- 359 Šajā ziņā no šī sprieduma 346. punktā atgādinātās judikatūras izriet – tā kā pastāv tieša saikne starp ieņēmumu no muitas nodokļiem iekasēšanu un atbilstošo tradicionālo pašu resursu nodošanu Komisijas rīcībā, dalībvalstīm saskaņā ar LESD 325. panta 1. punktu ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu efektīvu un pilnīgu šo nodokļu un līdz ar to – atbilstošo šo resursu summu iekasēšanu.
- 360 Šajā lietā, kā tika nospriests pirmā pamata pārbaudes beigās, Apvienotā Karaliste pārkāpuma laikposmā nav veikusi šajā ziņā nepieciešamos pasākumus.

- 361 Tādējādi muitas nodokļi precēm, kas ir attiecīgā importa priekšmets, tika aprēķināti, pamatojoties uz vērtībām, par kurām var uzskatīt, ka lielākā to daļa tika deklarētas krāpnieciski, jo tās bija ievērojami zemākas par to patieso vērtību un tāpēc netika pareizi noteiktas.
- 362 Tādējādi šo pārbaūžu nepiemērotības rezultātā Apvienotā Karaliste nebija efektīvi un pilnībā iekasējusi un nodevusi Komisijas rīcībā muitas nodevu un pašu resursu, kas faktiski jāmaksā par attiecīgo importu, summas.
- 363 Ņemot vērā, ka, ja Apvienotās Karalistes iestādes būtu veikušas nepieciešamās pārbaudes, šīs summas būtu bijis iespējams pareizi noteikt jau kopš importa un tā secīgas atmuitošanas brīža, šī valsts attiecībā uz pārkāpuma laikposmu ir jānostāda tādā pašā situācijā kā tā, kurā tā būtu pareizi konstatējusi attiecīgos muitas nodokļus un tos būtu ieģrāmatojusi Savienības pašu resursu kontos (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, Komisija/Portugāle, C-23/10, nav publicēts, EU:C:2011:160, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 364 Turklāt, kā ģenerālvokāts būtībā arī norādījis secinājumā 265. punktā, ja to veikto nepienācīgo pārbaūžu dēļ Apvienotās Karalistes muitas iestādes, pārkāpjot tām LESD 325. panta 1. punktā un Savienības muitas tiesībās paredzētos pienākumus, attiecīgajā gadījumā to pieļautu kļūdu dēļ nav iekasējušas visus muitas nodokļus, kas jāmaksā par attiecīgo importu, tas nevar likt apšaubīt Apvienotās Karalistes pienākumu nodot Komisijas rīcībā resursus, kas būtu tikuši konstatēti, ja šie nodokļi būtu pareizi uzskaitīti.
- 365 Visbeidzot, tā kā visā pārkāpuma laikposmā Apvienotajā Karalistē ar samazinātu vērtību tika importēts milzīgs attiecīgo preču daudzums un pirms to laišanas brīvā apgrozībā netika pārbaudīta vērtību, kas deklarētas atbilstoši Savienības tiesību noteikumiem muitas vērtības noteikšanas jomā, precizitāte, šī valsts radīja neatgriezenisku situāciju, kas izraisīja ievērojamus Savienības pašu resursu zaudējumus, par kuriem tā ir atbildīga.
- 366 Papildus tam, ka tādai faktu rekonstrukcijai, uz kādu norāda Apvienotā Karaliste, būtu nepieciešams īstenot spekulatīvu pasākumu, kāds Tiesai nav jāveic, lai konstatētu, ka dalībvalstij ir jākompensē Savienības pašu resursu zaudējumi, šī rekonstrukcija nekādā ziņā nevar likt apšaubīt zaudējumu, kas radušies saistībā ar attiecīgo importu, patiesumu un apmēru.

2) Par Apvienotās Karalistes atbildību par Savienības pašu resursu zaudējumiem, kas konstatēti maksājuma paziņojumos C 18 Snake

- 367 Turpinājumā ir jāizvērtē Komisijas iebildums, ka Apvienotā Karaliste, pārkāpjot Regulas Nr. 609/2014 13. pantu, nav tai nodevusi tradicionālos pašu resursus, kas bija jāmaksā par attiecīgo importu, kas veikts no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim, jo Apvienotās Karalistes muitas iestādes laikā no 2015. gada jūnija līdz novembrim atcēla papildu vēlākas muitas nodokļu piedziņas lēmumus, kas izdoti saistībā ar KMO *Snake*, jo īpaši 23 maksājuma paziņojumus C 18 *Snake*, kas izdoti laikā no 2014. gada novembra līdz 2015. gada februārim, lai atgūtu kopējo papildu muitas nodokļu summu, kas saskaņā ar Apvienotās Karalistes sniegto informāciju galu galā sasniedza 192 568 694,30 GBP.
- 368 Šajā ziņā nav strīda, ka maksājuma paziņojumā C 18 *Snake* pieprasītie papildu muitas nodokļi tika ieģrāmatoti un paziņoti to parādniekiem, ka pašu resursu summas, kas atbilst šiem nodokļiem, tika ierakstītas B kontos saskaņā ar Regulu Nr. 1150/2000 un Nr. 609/2014 6. panta 3. punktu, jo

runa bija par noteiktiem prasījumiem, kuri vēl nebija piedzīti un par kuriem nebija sniegts nekāds nodrošinājums, un ka Apvienotās Karalistes iestādes vēlāk šos maksājuma paziņojumus atcēla, kā arī izņēma šo summu ieogrāmatojumu no šiem kontiem.

- 369 Apvienotā Karaliste norāda, ka maksājuma paziņojumu C 18 *Snake* atcelšana bija pamatota, jo kļuvis galīgi neiespējami veikt attiecīgo nodokļu piedziņu tādu iemeslu dēļ, kuros tā nebija vainojama, līdz ar to saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punkta b) apakšpunktu tā esot atbrīvota no pienākuma nodot Komisijas rīcībā summas, kas atbilst konstatētajiem prasījumiem.
- 370 Šī valsts uzskata, ka šajos maksājuma paziņojumos konstatēto prasījumu piedziņa kļuva pilnīgi neiespējama, pirmkārt, fakta, kurā Apvienotā Karaliste nav vainojama, dēļ, jo šo nodokļu parādnieki bija tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, proti, slēpti vai maksātnespējīgi uzņēmumi, un, otrkārt, tādēļ, ka no lēmumiem, kas pieņemti, izvērtējot prasības, kuras celtas par šiem maksājuma paziņojumiem neatkarīgā HMRC dienestā, izriet, ka šajos paziņojumos pieprasītie papildu muitas nodokļi ir aprēķināti, pamatojoties uz VKC, tāpat saskaņā ar “nepieņemamu un nepietiekami pamatotu metodi”.
- 371 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 13. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jāveic visi vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar šīs regulas 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošās summas tiek nodotas Komisijas rīcībā atbilstoši šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.
- 372 Šajā lietā, kā to apstiprina maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasīto papildu muitas nodokļu aprēķinu detalizēts izklāsts, kuru Apvienotā Karaliste iesniedza atbildes raksta uz repliku pielikumā, šie papildu nodokļi tika kļūdaini aprēķināti, balstoties uz VKC.
- 373 Tomēr šajā gadījumā runa ir par administratīvu kļūdu, ko pieļāvušas Apvienotās Karalistes muitas iestādes, jo, kā to vairākkārt uzsvēra *OLAF* sanāksmēs ar šīm muitas iestādēm un kā tas turklāt skaidri izrietēja no KMO *Discount* pamatnostādņēm, VKC varēja izmantot tikai kā riska analīzes instrumentu, proti, kā instrumentu, kas, pamatojoties uz riska profiliem, ļauj konstatēt importu, kas var tikt pārāk zemu novērtēts un ko ir nepieciešams pārbaudīt, nevis, lai noteiktu tā muitas vērtību.
- 374 Tādējādi, lai izpildītu pienākumus, kas tai paredzēti Regulas Nr. 609/2014 13. panta 1. punktā, Apvienotajai Karalistei bija pienākums labot šo administratīvo kļūdu, to veicot kā pasākumu, kurš nepieciešams, lai Komisijas rīcībā tiktu nodotas atbilstošās konstatēto prasījumu summas saskaņā ar šīs regulas 2. pantu. Konkrētāk, Apvienotajai Karalistei bija no jauna jānosaka muitas vērtība, piemērojot vienu no metodēm, kas šajā ziņā ir paredzētas Savienības muitas tiesībās, tostarp ar Savienības tiesību normām muitas vērtības noteikšanas jomā, kādas ir paredzētas Savienības Muitas kodeksa 70.–74. pantā.
- 375 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka šajos pantos paredzētajām muitas vērtības noteikšanas metodēm ir subsidiaritātes saikne tādējādi, ka tad, ja šādu vērtību nevar noteikt, piemērojot attiecīgo tiesību normu, ir jāņem vērā tiesību norma, kas uzreiz seko pēc tās noteiktā kārtībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 29. punkts).
- 376 Tāpat no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, it īpaši no 2015. gada 20. februārī notikušās *OLAF* un *HMRC* sanāksmes protokola, izriet, ka Apvienotās Karalistes muitas iestādes ātri saprata to pieļauto kļūdu, bet tās nolēma atcelt paziņojumus par piedziņu, nevis tos izdot

atkārtoti pēc tam, kad tie tika laboti, piemērojot kādu no šī sprieduma iepriekšējā punktā minētajām metodēm, lai pareizi noteiktu muitas vērtību. Taču šāds lēmums atkārtoti neizdot paziņojumus pēc to labošanas arī ir uzskatāms par administratīvu kļūdu.

- 377 Šajā ziņā Apvienotā Karaliste nevar atsaukties uz faktu, ka, lai gan *OLAF* tai bija apsolījis iesniegt Ķīnas iestāžu datus par eksporta cenām, pavisam nedaudz no šīs informācijas tai galu galā tika sniegta veidā, kas ļauj tos izmantot, lai noteiktu attiecīgo preču muitas vērtību atbilstoši Savienības tiesību normām muitas vērtības noteikšanas jomā. Tāpat šī valsts nevar atsaukties uz faktu, ka tās rīcībā nebija informācijas par šo preču vērtību, kas tai ļautu noteikt muitas vērtību saskaņā ar šiem noteikumiem.
- 378 Proti, tā kā Savienības muitas tiesību piemērošana ir jāveic dalībvalstīm, kuras vienīgās par tām ir atbildīgas, Apvienotajai Karalistei bija pienākums veikt atbilstošus pasākumus, piemēram, fiziskas pārbaudes, informācijas pieprasījumus un dokumentus vai paraugu ņemšanu, lai tās rīcībā būtu pietiekama informācija, kas ļautu nodrošināt, ka attiecīgās muitas vērtības tiek noteiktas pareizi. Tādējādi šī valsts nevar gūt labumu no savas bezdarbības, lai pamatotu to, ka tā nav nodevusi Komisijas rīcībā pienākošos līdzekļus.
- 379 No tā izriet – ciktāl Apvienotās Karalistes muitas iestādes nolēma atcelt maksājuma paziņojumus C 18 *Snake*, nevis tos atkārtoti izdot pēc tam, kad tie bija laboti, aizstājot VKC ar muitas vērtībām, kas noteiktas saskaņā ar Savienības muitas tiesību aktu secīgajām metodēm, šī valsts, pārkāpjot Regulas Nr. 609/2014 13. panta 1. punktu, nav veikusi pasākumus, kas vajadzīgi, lai summas, kas atbilst konstatētajiem nodokļiem vai kas būtu jākonstatē saskaņā ar šīs regulas 2. pantu, tiktu nodotas Komisijas rīcībā atbilstoši minētajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.
- 380 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu dalībvalstis ir atbrīvotas no pienākuma nodot Komisijas rīcībā summas, kas atbilst noteiktajiem prasījumiem, vienīgi tad, ja to piedziņa nav varējusi notikt nepārvaramas varas dēļ vai ja izrādās, ka galīgi nav iespējams veikt šo atgūšanu citu ar tām nesaistītu iemeslu dēļ.
- 381 Šajā ziņā dalībvalsts var atsaukties uz šādu atbrīvojumu tikai izņēmuma kārtā tāda iemesla dēļ, kas uz to nav attiecināms, ja tā ievēro Regulas Nr. 609/2014 13. panta 3. un 4. punktā paredzēto procedūru.
- 382 Šī procedūra tiek uzsākta, attiecīgajai dalībvalstij trīs mēnešu laikā pēc kompetentās administratīvās iestādes lēmuma, ar kuru noteiktās nodokļu summas tiek atzītas par neatgūstamām, paziņojot Komisijai informāciju par šīs regulas 13. panta 2. punkta piemērošanas gadījumiem, ja vien konstatēto prasījumu summa pārsniedz 50 000 EUR. Šai informācijai ir jāietver “visi fakti, kas ļauj pilnībā novērtēt” minētās regulas 13. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā minētos iemeslus, kas liedza attiecīgajai dalībvalstij nodot aplūkoto summu, kā arī pasākumus, ko šī valsts veikusi, lai nodrošinātu piedziņu. Komisijai tad ir seši mēneši, sākot no šī paziņojuma saņemšanas brīža, lai nosūtītu savus apsvērumus attiecīgajai dalībvalstij, vai, sākot no dienas, kad saņemta papildu informācija, ko šī iestāde uzskata par lietderīgu pieprasīt.
- 383 Šajā lietā ir jākonstatē, ka Apvienotā Karaliste nav ievērojusi šo procedūru, kas ietver atklātu dialogu ar Komisiju un kuras pamatā ir šīs valsts minēto iemeslu viennozīmīga un detalizēta paziņošana, kas, pēc tās domām, pamatojot to, ka tai nav jānodod maksājuma paziņojumā C 18 *Snake* noteiktie resursi, piemērojot Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu.

- 384 Proti, nešķiet, ka maksājuma paziņojumā *C 18 Snake* noteiktie muitas parādi būtu tikuši atzīti par neatgūstamiem ar kompetentās administratīvās iestādes lēmumu, ar kuru konstatēta piedziņas neiespējamība Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē. Proti, par šādu norakstīšanas lēmumu nav uzskatāmas vēstules, ar kurām *HMRC* struktūra administratīvās pārskatīšanas procedūrās ir atcēlusi šos paziņojumus.
- 385 Turklāt nav strīda par to, ka arī trīs mēnešu laikā pēc šāda lēmuma pieņemšanas Apvienotā Karaliste nav paziņojusi Komisijai “visus faktus, kas ļauj pilnībā novērtēt” Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktā minētos iemeslus, kas šai valstij esot traucējuši nodot maksājuma paziņojumā *C 18 Snake* norādītās summas, kā arī pasākumus, kurus tā veikusi, lai nodrošinātu piedziņu.
- 386 Tādējādi Komisija arī nevarēja iesniegt savus apsvērumus vai attiecīgā gadījumā pieprasīt papildu informāciju tai noteiktajā sešu mēnešu termiņā.
- 387 Ir svarīgi piebilst, ka, izskatot lietu pēc būtības, Apvienotā Karaliste kā iemeslus, kādēļ tai bijis galīgi neiespējami piedzīt maksājuma paziņojumos *C 18 Snake* noteiktos nodokļus, min, pirmkārt, to, ka šo nodokļu parādnieki bija tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, proti, slēpti vai maksātnespējīgi uzņēmumi, un, otrkārt, ka minētie nodokļi tika aprēķināti, pamatojoties uz VKC, un nebija citu metožu attiecīgo preču vērtības noteikšanai, jo nebija datu, ko varētu izmantot šim nolūkam, piemēram, eksporta cenas, kuras *OLAF* bija apsolījis, tomēr nebija iesniedzis.
- 388 Tomēr Apvienotās Karalistes šādi norādītie iemesli nav tādi, kas to atbrīvotu no tādu pašu resursu nodošanas Komisijas rīcībā, kas ir iegūti no muitas nodokļiem, kas noteikti maksājuma paziņojumos *C 18 Snake*.
- 389 Lai gan šie nodokļi ir izrādījušies neatgūstami no attiecīgajiem “čaulas” uzņēmumiem, tas ir noticis divkārtas administratīvas kļūdas dēļ, ko pieļāvušas Apvienotās Karalistes muitas iestādes, jo, tiklīdz šīs iestādes apzinājās, ka ir pieļauta kļūda, kas izpaudās kā nodokļu aprēķins, pamatojoties uz VKC, lai gan *OLAF* bija skaidri norādījis, ka šīs cenas ir jāizmanto vienīgi riska analizē, tās izvēlējās atcelt maksājuma paziņojumus *C 18 Snake*, nevis tos atkārtoti izdot pēc tam, kad tie tikuši savlaicīgi laboti, pamatojoties uz kādu no Savienības tiesībās noteiktajām secīgajām muitas vērtības noteikšanas metodēm.
- 390 Turklāt tas, ka nav iespējams piedzīt maksājuma paziņojumos *C 18 Snake* noteiktos muitas nodokļus, galu galā ir saistīts ar to, ka nav veiktas fiziskas pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas, tās papildinot ar paraugu ņemšanu, kas būtu piemērotas pietiekami sistemātiskā veidā. Šādu pārbažu neesamības sekas bija tādas, ka Apvienotās Karalistes muitas iestāžu rīcībā, neraugoties uz to ekskluzīvo atbildību šajā ziņā, nebija nepieciešamās informācijas, it īpaši datu par šo preču kvalitāti, kas ļautu noteikt to vērtību saskaņā ar Savienības muitas tiesību normām.
- 391 Tāpat, ja faktiski nodokļu *a posteriori* piedziņa no tā sauktajiem “čaulas” uzņēmumiem ir izrādījusies neiespējama, lielākajā daļā gadījumu to maksātnespējas dēļ, no šādas situācijas varēja izvairīties un tas bija jādara, ja Apvienotās Karalistes muitas iestādes sistemātiski, kā *OLAF* un Komisija tām atkārtoti ieteica, būtu pieprasījušas galvojuma sniegšanu pirms attiecīgo preču atmuitošanas.
- 392 Ja pēc tam, kad tās bija atcēlušas maksājuma paziņojumus *C 18 Snake*, Apvienotās Karalistes muitas iestādes šos paziņojumus neizdeva atkārtoti, jo tām nav vajadzīgo datu, lai noteiktu attiecīgo preču vērtību, balstoties uz Savienības tiesību aktu noteikumiem par muitas vērtības

- noteikšanu, šāds pamatojums, ciktāl tas ir balstīts uz to, ka Apvienotā Karaliste nav ievērojusi savu ekskluzīvo atbildību nodrošināt, lai muitas vērtības tiktu pareizi noteiktas, pamatojoties uz pietiekamiem fiziskiem un dokumentāriem datiem, nekādi nevar pamatot to, ka šī valsts ir atbrīvota no pienākuma nodot Komisijas rīcībā ar šiem paziņojumiem saistītos resursus atbilstoši Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktam.
- 393 Šajā kontekstā Apvienotā Karaliste nevar tikt atbrīvota no tai noteiktās atbildības nodrošināt, lai attiecīgo preču muitas vērtības būtu pareizi noteiktas, pamatojoties uz datiem, ko šajā ziņā bija ieguvušas tās muitas iestādes, apgalvojot, ka ļoti maz datu par Ķīnas iestāžu sniegtajām eksporta cenām, kuras tai bija iesniedzis *OLAF* KMO *Snake* ietvaros, bija izmantojami. Šīs cenas labākajā gadījumā varēja būt papildu līdzeklis, lai noteiktu pareizu attiecīgā importa muitas vērtību, pamatojoties uz kādu no Savienības tiesību normās paredzētajām metodēm muitas vērtības noteikšanas jomā. Tomēr tās nekādā gadījumā nevarēja aizstāt datus par šī importa vērtību, kas Apvienotās Karalistes muitas iestādēm bija jāiegūst, piemērojot muitas pārbaudes pasākumus, kas veikti pirms attiecīgo preču atmuitošanas.
- 394 No tā ir jāsecina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, tā kā Apvienotā Karaliste pēc tam, kad tā bija noteikusi Savienības pašu resursu prasījuma tiesības, nebija nodevusi Komisijas rīcībā attiecīgo summu, lai gan nav izpildīts kāds no Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, šī valsts nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai izriet no Savienības tiesību normām un it īpaši no Lēmuma 2007/436 un Lēmuma 2014/335 2. un 8. panta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 395 Līdz ar to, kā ģenerālvokāts būtībā to ir norādījis arī secinājumā 250. punktā, ir jāuzskata – tā kā tika atcelti 23 maksājuma paziņojumi C 18 *Snake* un Komisijas rīcībā netika nodoti ar tiem saistītie tradicionālie pašu resursi, tādējādi pārkāpjot Regulas Nr. 609/2014 13. pantu, Apvienotajai Karalistei ir jāsamaksā šie resursi par laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim.
- 396 Visbeidzot, attiecībā uz Regulas Nr. 609/2014 12. panta un atbilstošā Regulas Nr. 1150/2000 11. panta noteikuma pārkāpumu, ciktāl Apvienotā Karaliste neesot samaksājusi procentus, kas tai ir jāmaksā saistībā ar to, ka šo regulu 9. panta 1. punktā minētajā kontā ir novēloti ieskaitītas summas, kas atbilst tradicionālo pašu resursu, kas netika nodoti Komisijai, zaudējumiem, ir jānorāda, ka Komisija argumentētajā atzinumā (271.–273. punkts, kā arī šī atzinuma rezolutīvajā daļa) skaidri norādīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 12. pantu nokavējuma procenti ir maksājami un tiek aprēķināti, tiklīdz tai ir nodota pamatsumma. Argumentētā atzinuma secinājumu daļā ir skaidri minēta arī šīs pēdējās minētās tiesību normas neizpilde. Līdz ar to Apvienotā Karaliste kļūdaini apgalvo, ka prasība, ko Komisija ir izteikusi prasības pieteikumā par nokavējuma procentu samaksu atbilstoši Regulas Nr. 609/2014 12. pantam, nav pieņemama, jo tā neesot formulēta argumentētajā atzinumā.
- 397 Tāpat ir jānorāda Apvienotās Karalistes arguments, saskaņā ar kuru būtu pārāgri un nepieņemami apgalvot, ka šī valsts nav izpildījusi kādu pienākumu maksāt nokavējuma procentus, jo minētais pienākums var rasties tikai nākotnē.

- 398 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka dalībvalstij, kura, nepiekrītot Komisijas nostājai attiecībā uz tās pienākumu nodot šīs iestādes rīcībā Savienības pašu resursu summu, tādēļ atturas veikt šādu nodošanu, ir jāmaksā nokavējuma procenti, ja Tiesa konstatētu, ka tā nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no regulējuma pašu resursu jomā (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 69. punkts).
- 399 Proti, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pastāv nesaraucama saikne starp pienākumu noteikt Savienības pašu resursus, pienākumu noteiktajos termiņos tos ierakstīt Komisijas kontā un pienākumu maksāt nokavējuma procentus, kuri ir maksājami neatkarīgi no iemesla, kādēļ šie resursi šajā kontā ierakstīti novēloti (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 400 Tādējādi pienākums maksāt nokavējuma procentus saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. punktu ir pakārtots pienākumam nodot Komisijas rīcībā Savienības pašu resursus, ievērojot šīs regulas 9.–11. pantā noteiktos nosacījumus, konkrētāk, minētajā regulā noteiktos termiņus (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 70. punkts).
- 401 Šajā kontekstā ir jāpiebilst, ka dalībvalsts var izvairīties no nelabvēlīgām finansiālajām sekām, kas izpaustos kā nokavējuma procenti, kuru apmērs var būt ļoti liels, ja tā Komisijas rīcībā nodod pieprasīto summu, pat ja tā pauž iebildumus attiecībā uz šīs iestādes atzinuma pamatotību (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 402 Šajā lietā Apvienotā Karaliste tomēr izvēlējās argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās nenodot Komisijas rīcībā šajā atzinumā prasīto pašu resursu summu, pat ne vajadzības gadījumā pievienojot šai nodošanai atrunas, bet gan vienīgi apstrīdēja jebkādu pienākumu nodot pašu resursu summu šīs iestādes rīcībā, tādējādi pakļaujot šo valsti nokavējuma procentu samaksai.
- 403 No tā izriet – tā kā ir konstatēts, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savu pienākumu nodot Komisijas rīcībā Savienības pašu resursus saistībā ar attiecīgo importu pārkāpuma laikposmā, šī valsts, pārkāpjot Regulas Nr. 609/2014 12. pantu un Regulas Nr. 1150/2000 11. panta attiecīgo noteikumu, nav ievērojusi arī tai noteikto papildpienākumu maksāt ar šiem resursiem saistītos nokavējuma procentus, vajadzības gadījumā nepārsniedzot Regulas Nr. 609/2014 12. panta 5. punkta trešajā daļā paredzēto 16 % robežu.
- 404 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāapmierina Komisijas otrais pamats, ciktāl tas attiecas uz pirmā prasījuma pirmajā daļā izvirzīto iebildumu, saskaņā ar kuru, tā kā Apvienotā Karaliste, pārkāpjot LESD 325. pantu un Savienības muitas tiesības, nav veikusi muitas pārbaudes pasākumus, kas vajadzīgi, lai efektīvi apkarotu attiecīgo krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, tā ir radījusi muitas nodokļu un tādējādi tradicionālo pašu resursu zaudējumus, līdz ar to Apvienotā Karaliste, nenosakot un nenododot šīs iestādes rīcībā resursus, kas tai pienākas to muitas nodokļu apmērā, kuri būtu jāņem vērā, ja attiecīgā importa muitas vērtība būtu pareizi noteikta, nav izpildījusi Savienības tiesībās noteiktos pienākumus Savienības pašu resursu jomā, it īpaši tos, kas ir noteikti ar Lēmuma 2007/436 un Lēmuma 2014/335 2. un 8. pantu, kā arī Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu un Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. panta attiecīgajiem noteikumiem.

b) Par iebildumu, kas attiecas uz to, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savu pienākumu nodot noteiktu tradicionālo pašu resursu summu

- 405 Otrkārt, Komisijas otrais pamats ir jāpārbauda, cik tāl tas attiecas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā izvirzīto iebildumu, saskaņā ar kuru Apvienotā Karaliste konkrēti neesot izpildījusi tai Savienības tiesībās noteiktos pienākumus pašu resursu jomā, jo nav nodevusi šīs iestādes rīcībā tradicionālos pašu resursus noteiktā apmērā par katru gadu, uz kuru attiecas pārkāpuma laikposms, proti, kopējo bruto summu, atskaitot iekasēšanas izmaksas, par visu šo laikposmu 2 679 637 088,86 EUR.
- 406 Lai noteiktu šīs tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, kas, pēc Komisijas domām, Apvienotajai Karalistei bija jānodod tās rīcībā, šī iestāde, tāpat kā OLAF savā ziņojumā, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu laikposmā no 2013. līdz 2016. gadam, pamatojās uz statistisku novērtējumu, kas balstīts uz OLAF-JRC metodi, kura sākotnēji tika izstrādāta un piemērota, pamatojoties uz KMO *Discount* kā riska analīzes instrumentu, kura mērķis ir noteikt importu, kas varētu tikt pārāk zemu novērtēts un kam ir jāveic pārbaudes pirms attiecīgo preču atmuitošanas.
- 407 Apvienotā Karaliste, pamatojoties pati uz savu metodi, kas ir īpaši izstrādāta tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aprēķināšanai (turpmāk tekstā – “HMRC metode”), uzskata, ka tai ir pienākums maksāt šādus resursus pārkāpuma laikposmā tikai par kopējo maksimālo summu 123 819 268 GBP (aptuveni 145 450 494 EUR) apmērā.
- 408 Atbildes rakstā uz repliku Apvienotā Karaliste sīki izklāsta aprēķinu, kas ļauj iegūt šo summu, šādi. Attiecībā uz pārkāpuma laikposma pirmo daļu, proti, laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim, kā tradicionālie pašu resursu zaudējumi esot jāņem vērā visa mūitas parādu summa, kas pieprasīta 23 maksājuma paziņojumos C 18 *Snake*, proti, 192 568 694,30 GBP. Šī summa esot jāsamazina līdz apmēram 25 miljoniem GBP, piemērojot HMRC metodi, jo šie parādi esot kļūdaini aprēķināti saskaņā ar OLAF-JRC metodi, it īpaši, pamatojoties uz VKC. Šai summai aptuveni 25 miljonu GBP apmērā attiecībā uz pārkāpuma laikposma otro daļu, proti, laikposmu no 2015. gada janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, būtu jāpievieno summa 143 115 553 GBP (aptuveni 168 117 840 EUR), kas atbilstot pašu resursu zaudējumu summai, kas aprēķināta atbilstoši HMRC metodei. Visbeidzot, attiecībā uz attiecīgo importu šajā otrajā laikposmā būtu jāatskaita summas, kas 34 uzņēmējiem jau pieprasītas ar paziņojumiem C 18 *Breach*, par kopējo pārskatīto summu 44 296 285,04 GBP (aptuveni 52 034 846 EUR) apmērā.
- 409 No tā izriet, ka Komisijas un Apvienotās Karalistes ļoti atšķirīgās aplēses attiecībā uz tradicionālo pašu resursu zaudējumu apmēru, ko ir radījušas neatbilstošas attiecīgā importa pārbaudes, izriet no būtiski atšķirīgām metodēm, ko šī iestāde un šī valsts izmanto šo zaudējumu aprēķināšanai.

1) Par Apvienotās Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru Tiesai vispirms ir jāizvērtē tās tradicionālo pašu resursu zaudējumu aplēses

- 410 Vispirms ir jāizvērtē Apvienotās Karalistes argumentācija, saskaņā ar kuru Tiesai vispirms būtu jāpārbauda tradicionālo pašu resursu zaudējumu aprēķins, ko šī valsts veica, pamatojoties uz HMRC metodi. Tikai tad, ja šis aprēķins būtu jānoraida kā acīmredzami nepamatots, Tiesa pēc tam varētu izvērtēt zaudējumu aplēses, ko Komisija veikusi, pamatojoties uz OLAF-JRC metodi.

- 411 Šī argumentācija, kas izriet no pašu resursu zaudējumu aplēses prioritātes atbilstoši *HMRC* metodei, ir balstīta uz dalībvalstu ekskluzīvo kompetenci Savienības muitas tiesību īstenošanas ietvaros noteikt muitas vērtību, kas kalpo muitas nodokļu aprēķināšanai un tam, lai Savienības pašu resursu sistēmas pārvaldības ietvaros pieņemtu lēmumu par resursu summām, kas jānodod Komisijas rīcībā.
- 412 Pirmkārt, attiecībā uz Apvienotās Karalistes argumentu, kas pamatots ar pilnvaru sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm Savienības muitas sistēmā, jāatzīst, ka neapstrīdami saskaņā ar šo sistēmu, kā tā pašlaik ir izveidota Savienības tiesībās, dalībvalstu ekskluzīvā kompetencē un atbildībā ir nodrošināt, lai muitā deklarētās vērtības tiktu noteiktas, ievērojot Savienības tiesību noteikumus saistībā ar muitas vērtības noteikšanu, kas ir paredzēti Kopienas Muitas kodeksa 29.–31. pantā vai attiecīgajos Savienības Muitas kodeksa 70.–74. panta noteikumos, un it īpaši saskaņā ar vienu no minētajos pantos vai noteikumos paredzētajām secīgajām muitas vērtības noteikšanas metodēm.
- 413 Līdz ar to saistībā ar attiecīgo importu Apvienotās Karalistes muitas iestādēm, kā tas tika nospriests saistībā ar citu iebildumu pārbaudi, kuri tika izvirzīti pirmā un otrā pamata atbalstam, bija jāveic atbilstoši pasākumi, piemēram, fiziskas pārbaudes vai paraugu ņemšana, lai nodrošinātu, ka deklarētās muitas vērtības tiek pareizi noteiktas atbilstoši šiem Savienības muitas tiesību noteikumiem, pamatojoties uz pietiekamiem fiziskiem vai dokumentāriem datiem par attiecīgo preču vērtību, it īpaši attiecībā uz to īpašībām.
- 414 Kā ir konstatēts pirmā pamata pārbaudē, Apvienotās Karalistes muitas iestādes, pārkāpjot LESD 325. panta 1. punktu un Savienības muitas tiesības, nav veikušas šādus pasākumus pietiekami sistemātiskā veidā, tādējādi attiecīgās muitas vērtības nav noteiktas pareizi un šīs iestādes arī nav apkopojušas šos fiziskos vai dokumentāros datus par attiecīgo preču kvalitāti.
- 415 Tādējādi ievērojams tādu preču apjoms, kuras importētas par acīmredzami samazinātu vērtību, no Apvienotās Karalistes tika laistas brīvā apgrozībā iekšējā tirgū pārkāpuma laikposmā, pārkāpjot Savienības muitas tiesību noteikumus muitas vērtības noteikšanas jomā.
- 416 Tā kā attiecīgās preces vairs nevar atsaukt fiziskām pārbaudēm un tā kā no attiecīgajiem uzņēmējiem nav pieprasīta pietiekama informācija par to faktisko vērtību un tāpēc tā arī nav sniegta, vairs nav iespējams noteikt katrai attiecīgajai muitas deklarācijai attiecīgās Ķīnas izcelsmes preces muitas vērtību, pamatojoties uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām metodēm, piemēram, minētā kodeksa 74. panta 3. punktā paredzēto tā saukto “*fall-back*” metodi, kas paredz muitas vērtības noteikšanu, pamatojoties uz “pieejamajiem datiem” saskaņā ar Īstenošanas regulas 144. pantā paredzētajiem nosacījumiem.
- 417 Šādos apstākļos Apvienotā Karaliste, kuru atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, nevar pārņemt Komisijai, ka tā, lai aprēķinātu muitas nodokļu un līdz ar to tradicionālo pašu resursu zaudējumu, ko radījusi pienācīgu attiecīgā importa pārbaudi neveikšana, summas, ir piemērojuši galvenokārt statistiska rakstura *OLAF-JRC* metodi, kas nav balstīta uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām nepārprotamajām metodēm, lai katrai attiecīgajai muitas deklarācijai noteiktu attiecīgo preču muitas vērtību.
- 418 Otrkārt, attiecībā uz Apvienotās Karalistes argumentāciju, saskaņā ar kuru tās tradicionālo pašu resursu zaudējumu aplēse atbilstoši *HMRC* metodei ir nepieciešama kā sekas dalībvalstu ekskluzīvajai kompetencei lemt par pašu resursu nodošanu Komisijas rīcībā, ir taisnība, ka Tiesa ir nospriedusi, ka pašreiz spēkā esošo Savienības tiesību kontekstā Savienības pašu resursu sistēmas

pārvaldība ir uzticēta dalībvalstīm un par to atbildīgas ir vienīgi tās. Tādējādi dalībvalstu pienākumi veikt šo pašu resursu iekasēšanu, noteikšanu un ierakstīšanu kontos, lai tos nodotu Komisijas rīcībā, ir dalībvalstīm tieši noteikti saskaņā ar Savienības tiesību aktiem pašu resursu jomā un attiecīgi Lēmumos 2007/436 un 2014/335, kā arī Regulās Nr. 1150/2000 un Nr. 609/2014, un Komisijai nav piešķirtas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, kas tai ļautu uzdot dalībvalstīm noteikt un nodot tās rīcībā Savienības pašu resursus (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 419 Šajā gadījumā Apvienotā Karaliste, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, ir izvēlējusies nenodot Komisijas rīcībā šajā atzinumā prasīto pašu resursu summu, pat ne vajadzības gadījumā pievienojot šai nodošanai atrunas, un apstrīd vienīgi pienākumu ierakstīt šīs iestādes kontā jebkādu pašu resursu summu.
- 420 Šādos apstākļos, istenojot savu rīcības brīvību, kas tai ir piešķirta, lai izlemtu, vai ir lietderīgi uzsākt LESD 258. pantā paredzēto procedūru un, vispārīgāk, pildot savu Līgumu ievērošanas uzraudzītājas lomu, kas tai paredzēta LES 17. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru tai ir jānodrošina, ka dalībvalstis pienācīgi izpilda savus pienākumus Savienības pašu resursu jomā, Komisiju nevar kritizēt par to, ka tā ir izmantojusi šīs iestādes rīcībā, kas ir nesaraujami saistītas ar Savienības pašu resursu sistēmu, kāda tā pašlaik ir noteikta Savienības tiesībās, esošās tiesības prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros nodot Tiesas vērtējumam šo strīdu starp to un Apvienoto Karalisti par šīs valsts pienākumu nodot zināmu pašu resursu summu Komisijas rīcībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65., 66. un 68. punkts).
- 421 Līdz ar to pretēji tam, ko norāda Apvienotā Karaliste, tā kā strīds starp to un Komisiju ir par pašu resursu apmēru, kas ir jānodod šīs iestādes rīcībā, šis strīds pilnībā ietilpst Tiesas kompetencē saskaņā ar LESD 258. pantu.
- 422 Līdz ar to nevar tikt prasīts, lai Komisija vispirms celtu prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kas attiecas tikai uz principiālu jautājumu, vai attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi Savienības tiesībās paredzētos pienākumus nodot šīs iestādes rīcībā pašu resursus, nenosakot to apmēru, pirms tā var iesniegt Tiesai strīdu par konkrētajām maksājamo resursu summām procedūras, kas uzsākta atbilstoši LESD 260. panta 2. pantam, ietvaros, Komisijai uzskatot, ka attiecīgā dalībvalsts nav veikusi pasākumus, lai izpildītu Tiesas spriedumu, kurā ir konstatēts šāds pārkāpums, nenododot šīs summas Komisijas rīcībā.
- 423 To ņemot vērā, kā ir atgādināts šī sprieduma 221. punktā, Komisijai, kurai ir jāpierāda apgalvotā pienākumu neizpilde, tiesvedības sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam ietvaros ir jāiesniedz Tiesai pierādījumi, kas ir nepieciešami, lai tā varētu pārbaudīt, vai ir notikusi minētā neizpilde, un Komisija nevar pamatoties ne uz kādiem pieņēmumiem.
- 424 Šajā gadījumā šiem pierādījumiem ir jāattiecas it īpaši uz metodi, kuru Komisija ir izmantojusi, lai aprēķinātu pašu resursu summu, ko tā pieprasa no Apvienotās Karalistes.
- 425 Līdz ar to ir jāizvērtē jautājums, vai Komisija, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodi, ir juridiski pietiekami pierādījusi to tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu precizitāti, par kuriem tā apgalvo, ka tie ir jānodod tās rīcībā, turklāt šis jautājums starp lietas dalībniekiem ir ticis apspriests sacīkstes principam atbilstošās debatēs gan pirmstiesas procedūras laikā, gan tiesvedībā Tiesā.

2) *Par Komisijas tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm atbilstoši OLAF-JRC metodei*

- 426 Pirms minētā jautājuma izskatīšanas īsumā ir jāatgādina *OLAF-JRC* metodes būtiskās iezīmes, kuru Komisija izmantoja, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, ko tā identiskā veidā lūdza Apvienoto Karalisti nodot tās rīcībā gan argumentētajā atzinumā, gan prasības pieteikumā.
- 427 Kā izriet no šī sprieduma 53.–57. punkta, *OLAF-JRC* metode tika izstrādāta kā riska analīzes instruments, ko dalībvalstu muitas iestādes var izmantot, lai identificētu importu, kas rada būtisku vērtības samazināšanas risku un kas līdz ar to ir jāpārbauda attiecībā uz deklarētajām muitas vērtībām. Ar to katram no attiecīgajiem 495 astoņciparu KN preču kodiem, kas ietilpst šīs nomenklatūras 61.–64. nodaļā, tiek aprēķināta VKC un MPC, kas tiek vienādi noteikta 50 % apmērā no VKC. Šīs cenas ir atvasinātas no datu bāzes *Comext*, pamatojoties uz attiecīgo preču importa cenām, kas izveidotas, pamatojoties uz visu dalībvalstu sniegtajiem datiem, un tādējādi ir noteiktas Savienības līmenī. MPC ir riska profils vai robežvērtība, kas tiek izmantota, lai identificētu importu, kas var tikt pārāk zemu novērtēts un kas tādējādi ir jāpārbauda pirms attiecīgo preču atmuīšanas attiecībā uz tām deklarētajām muitas vērtībām.
- 428 *OLAF-JRC* metode, kādu to izmantoja Komisija, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summas, ko tā pieprasa no Apvienotās Karalistes, ir pārsvarā statistiska šo zaudējumu novērtēšanas metode.
- 429 Vispirms tiek aprēķināts tā importa apjoms, kas jāuzskata par pārāk zemu novērtētu, pamatojoties uz datiem, kas iegūti no datu bāzes *Surveillance 2* 48 mēnešu laikposmā. Šajā nolūkā katram no attiecīgajiem 495 astoņciparu KN kodiem tiek ņemts vērā katra preču koda imports, kura ikdienas apkopotā vērtība ir mazāka nekā attiecīgās preces koda MPC.
- 430 Otrkārt, zaudējumi daudzumiem, kas tiek uzskatīti par pārāk zemu novērtētiem, tiek aprēķināti kā papildu muitas nodokļi, kas jāmaksā, pamatojoties uz starpību starp šo ikdienas apkopotu vērtību un VKC.
- 431 No tā izriet, ka saskaņā ar *OLAF-JRC* metodi pārāk zemu novērtēta importa apjoms tiek aprēķināts, ņemot vērā attiecīgo preču importu no Ķīnas Apvienotajā karalistē, kuru cena ir zemāka nekā MPC (proti, 50 % apmērā no VKC), savukārt šādi identificētā pārāk zemu novērtētā importa vērtība tiek aprēķināta, piemērojot VKC, ņemot vērā, ka šīs abas cenas tiek aprēķinātas Savienības mērogā, nevis tikai Apvienotās Karalistes līmenī.

3) *Par Apvienotās Karalistes veikto tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu aplēsēm saskaņā ar HMRC metodi*

- 432 Apvienotā Karaliste kritizē *OLAF-JRC* metodi, norādot, ka šī metode tās nepilnību un neprecizitāšu dēļ liek pārvērtēt gan pārāk zemu novērtētā importa daudzumu, gan tam piešķirto vērtību.
- 433 Ar pašas Apvienotās Karalistes *HMRC* metodi katram no attiecīgā 10 ciparu KN preču koda tiek aprēķināts “atbilstības sliekšnis”, pamatojoties nevis uz vidējo cenu, kas noteikta Savienības līmenī, bet gan vienīgi atkarībā no vērtībām, kas deklarētas importam uz Apvienoto Karalisti.

- 434 Kā Apvienotā Karaliste paskaidroja atbildē uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, šī metode ietver to, ka, pamatojoties uz histogrammu analīzi par pārkāpuma laikposmu, katram attiecīgajam 10 ciparu KN preču kodam, kas ietilpst šīs nomenklatūras 61.–64. nodaļā, tiek identificēts gan “punkts”, kas ietver lielu salīdzinoši zemu deklarēto cenu apmēru, kas tiek uzskatīts par gandrīz vienīgi pārāk zemu novērtētu, gan punkts ārpus iepriekš minētā punkta, kur parādās tipiskāki importa apjomi un likumīgas deklarētās cenas.
- 435 Atbilstības sliksni katram attiecīgās preces kodam nosaka cenas līmenī, kas atbilst šim punktam un kas atrodas ārpus iepriekš minētā punkta, kurā parādās likumīgais imports un kas tādējādi ir jāuzskata par pieņemamu cenu.
- 436 Tādējādi, izmantojot šo tā saukto “punkta” metodi, imports, kura deklarētā muitas vērtība ir zemāka nekā šis atbilstības sliksnis, tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu. Šādam importam papildu muitas nodokļi tiek aprēķināti katrai ar attiecīgo precī saistītajai muitas deklarācijai, pamatojoties uz atšķirībām starp deklarēto muitas vērtību un minēto atbilstības sliksni.
- 437 Tādējādi tāds pats atbilstības sliksnis, kāds tiek izmantots tradicionālo Savienības resursu zaudējumu summas aprēķināšanai, ir atsaucies vērtība, kas noteikta, pamatojoties uz statistikas datiem par attiecīgo preču no Ķīnas importu Apvienotajā Karalistē, kas tiek izmantoti vienlaicīgi tāda importa identificēšanai, kuru var uzskatīt par pārāk zemu novērtētu, un vērtības, kas jāpiešķir šim importam, lai aprēķinātu papildu maksājamos muitas nodokļus un līdz ar to atbilstošos tradicionālo pašu resursu zaudējumus, kas vēl ir jānodod Komisijas rīcībā, noteikšanai.
- 438 Turklāt no konsultāciju sabiedrības ziņojuma, ko Apvienotā Karaliste pievienojusi savai atbildei uz argumentēto atzinumu un iebildumu rakstam, izriet, ka būtiskā atšķirība starp šīs valsts un Komisijas aplēstajiem zaudējumiem, no kuriem pirmie ir mazāki nekā 10 % no otrajiem, aptuveni 80 % ir radušies tādēļ, ka saskaņā ar *HMRC* metodi imports, kas, iespējams, ir pārāk zemu novērtēts, tiek “pārvērtēts” robežcenas līmenī, proti, atbilstības sliekšņa līmenī, kas ir cena, kura ir atvasināta vienīgi no importa robežcenas Apvienotajā Karalistē, lai gan, izmantojot *OLAF-JRC* metodi, vērtība tiek noteikta nevis tādas robežcenas, kāda ir MPC, līmenī, proti, 50 % no VKC, bet gan “taisnīgas cenas” līmenī, proti, 100 % apmērā no VKC, kas ir cena, kura ir atvasināta no vidējā aritmētiskā rādītāja un tādējādi nav svērta, ņemot vērā visu dalībvalstu VKC, ieskaitot tolaik Apvienotās Karalistes VKC.

4) Par vispārējo argumentāciju, kas vērsta pret OLAF-JRC metodi

- 439 Pirms Apvienotās Karalistes, ko atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, izteiktās konkrētās dažādās kritikas par *OLAF-JRC* metodes, kas izmantota kā metode, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summas, būtiskajām iezīmēm, jāizvērtē vispārīgā rakstura argumentācija, ko šī valsts ir izvirzījusi pret šo metodi.
- 440 Saskaņā ar šo argumentāciju, tā kā minētā metode tika īpaši izstrādāta, lai dalībvalstis to varētu izmantot kā riska profilu, kas ļauj identificēt importu, kuram ir būtisks vērtības samazināšanas risks un kas tādējādi ir jāpārbauda, būtu nepiemēroti, ja tā pati metodoloģija tiktu piemērota, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu apmērus, kas atbilst muitas nodokļiem, kuri Apvienotajā Karalistē netika iekasēti tādēļ, ka tās muitas iestāžu veiktās pārbaudes ir neatbilstošas.

- 441 Runa esot galvenokārt par statistisku metodoloģiju, lai noteiktu pārāk zemu novērtētā importa muitas vērtību, kas nav viena no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām secīgajām metodēm, kāda ir šī kodeksa 74. panta 3. punktā paredzētā tā sauktā “*fall-back*” metode, saskaņā ar kuru attiecīgo preču muitas vērtība tiek noteikta, pamatojoties uz “pieejamajiem datiem”, ievērojot Īstenošanas regulas 144. pantā paredzētos nosacījumus.
- 442 Šajā ziņā, lai gan, protams, *OLAF-JRC* metode ir galvenokārt statistiska metodoloģija, lai novērtētu pašu resursu zaudējumu summas, un tās mērķis nav noteikt attiecīgo preču muitas vērtību saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantu, ņemot vērā katru attiecīgo muitas deklarāciju, Komisija nevar tikt kritizēta par šādas statistikas metodes izmantošanu, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summas šīs lietas apstākļos.
- 443 Ir skaidrs, ka attiecīgais imports ir noticis plašā mērogā un ka attiecīgās preces tika laistas brīvā apgrozībā, jo šīs preces vairs nevarēja tikt atsauktas, lai veiktu pārbaudes to patiesās vērtības noteikšanai. Turklāt Apvienotā Karaliste, pārkāpjot LESD 325. panta 1. punktu un Savienības tiesisko regulējumu muitas jomā, nav veikusi nepieciešamos pasākumus, piemēram, fiziskās pārbaudes, informācijas vai dokumentu pieprasījumus, vai arī sistemātisku paraugu ņemšanu. Līdz ar to, tā kā nav pietiekamu datu par to preču kvalitāti, kuras jau laistas brīvā apgrozībā, šo trūkumu dēļ vairs nav iespējams noteikt šo preču vērtību, pamatojoties uz kādu no Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantā paredzētajām novērtēšanas metodēm, un tādējādi, lai novērtētu minēto preču vērtību, var tikt izmantota tikai statistiska metode.
- 444 Turklāt, kā būtībā norādījis arī ģenerālvokāts secinājumā 274. punktā, šīs lietas konkrētajos apstākļos principā nekas neliedza *OLAF* un Komisijai izmantot *OLAF-JRC* metodi, lai gan šī metode sākotnēji tika izstrādāta kā riska analīzes instruments, lai novērtētu pašu resursu zaudējumu summas, ko radījušas Apvienotās Karalistes muitas iestāžu neatbilstošas pārbaudes, jo minētajai metodei ir robežcena, proti, MPC, kas ļauj noteikt pārāk zemu novērtētā importa apmēru, un atsauces cena, proti, VKC, kas ļauj šim importam piešķirt aizstājējvērtību, lai aprēķinātu atlikušos maksājamos muitas nodokļus.
- 445 Turklāt, kā arī ģenerālvokāts būtībā ir norādījis secinājumā 276.–278. punktā, Tiesa savā judikatūrā ir atzinusi, ka līdzīgos apstākļos kā šajā lietā pašu resursu zaudējumu summas noteikšana var tikt pamatota drīzāk ar statistikas datiem, nevis ar datiem, kas tieši attiecas uz attiecīgo preču vērtību.
- 446 Situācijā, kurā, nepastāvot attiecīgajām precēm, neiespējamība veikt pārbaudes bija nenovēršamas muitas iestāžu bezdarbības sekas, neveicot pārbaudes ar nolūku pārliecināties par šo preču patieso vērtību, kas noveda pie tā, ka šīs iestādes sistemātiski pieņēma deklarētās muitas vērtības, lai gan tās zināja, ka tās vidēji ir novērtētas pārāk zemu, Tiesa ir uzskatījusi, ka šādā gadījumā nebija nepamatoti noteikt pašu resursu zaudējumu apmēru, kas izriet no šādas prakses, pamatojoties uz datiem par atšķirību starp vidējo deklarēto standarta svaru tāda paša veida precēm, kas importētas vēlāk, un to vidējo svaru, kas konstatēts pārbaudītu laikā, kas to apmēra dēļ var tikt uzskatīts par būtisku (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, Komisija/Portugāle, C-23/10, nav publicēts, EU:C:2011:160, 54., 63., 65. un 66. punkts).
- 447 Šīs lietas īpašajos apstākļos pašu resursu zaudējumi izriet no Apvienotās Karalistes muitas iestāžu prakses, kas būtībā izpaudās kā attiecīgo no Ķīnas importēto preču muitas deklarāciju sistemātiska pieņemšana pārkāpuma laikposmā, nepārbaudot šajās deklarācijās norādītās vērtības, lai gan šīs iestādes zināja vai tām saprātīgi bija jāzina, ka šo preču lielie apjomi tika importēti krāpnieciski par acīmredzami pārāk zemu cenu. Līdz ar to šo zaudējumu summas var tikt noteiktas,

pamatojoties uz tādu metodi kā *OLAF-JRC* metode, kas ir balstīta uz statistikas datiem, nevis uz metodi, kuras mērķis ir noteikt attiecīgo preču muitas vērtību, pamatojoties uz tiešiem pierādījumiem saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 70. un 74. pantu. Šo pēdējo minēto metodi vairs nevar piemērot, ja nav tiešu pierādījumu par šo vērtību, ko minētās iestādes ir saņēmušas pietiekamā daudzumā.

- 448 Turklāt, kā ģenerālvokāts būtībā ir norādījis arī secinājumu 274. punktā ietvertajā 277. zemsvītras piezīmē, *HMRC* metode, ko Apvienotā Karaliste piedāvā pašu resursu zaudējumu summas noteikšanai, ir arī metode, kas galvenokārt ir balstīta uz statistikas datiem, jo atbilstības sliekšņi ir atvasināti no vēsturiskajām statistiskajām vērtībām.
- 449 Tomēr ir jānosaka, vai, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodi tās apgalvoto tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu aprēķināšanai, Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi pieprasīto septiņu summu precizitāti par katru gadu, kas veido pārkāpuma laikposmu, atbilstoši pierādīšanas pienākumam, kas tai saskaņā ar šī sprieduma 423. punktā atgādināto Tiesas pastāvīgo judikatūru ir tiesvedībā sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 450 Šajā kontekstā un ņemot vērā arī šī sprieduma 423.–425. punktā nospriesto, Tiesai ir jāpārbauda, vai, ciktāl Komisija ir atsaukusies uz *OLAF-JRC* metodi kā aprēķina metodi, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summas, kas tai neesot nodotas, tādējādi pārkāpjot Savienības tiesības, šī iestāde ir sniegusi pietiekamu informāciju, kas pierāda šo summu pareizību un līdz ar to apgalvotās pienākumu neizpildes pamatotību atbilstoši tai noteiktajam pierādīšanas pienākumam.
- 451 Kā ģenerālvokāts ir norādījis arī secinājumu 281. punktā, Tiesai līdz ar to nav jāizvēlas starp dažādām metodoloģiskajām pieejām, ko piedāvā lietas dalībnieki, kā Apvienotā Karaliste, šķiet, ierosina iebildumu rakstā, bet vienīgi jāizvērtē Komisijas šīs prasības pamatojumam norādītā *OLAF-JRC* metode, izvērtējot dažādo šīs valsts, kuru atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, pausto kritiku par šo metodi.
- 452 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka Tiesas veiktā *OLAF-JRC* metodes pārbaude šīs tiesvedības sakarā ar valsts pienākumu neizpildi ietvaros, kā ģenerālvokāts to būtībā ir norādījis arī secinājumu 286. punktā, galvenokārt ir vērsta uz to, lai pārbaudītu, vai šī metode ir pamatota, ņemot vērā lietas apstākļu īpatnības, un vai tādējādi tā ir pietiekami precīza un uzticama, ciktāl it īpaši tā ir balstīta uz kritērijiem, kas nav ne patvaļīgi, ne neobjektīvi, un ciktāl tās pamatā ir visu pieejamo atbilstošo datu objektīva un saskaņota analīze, lai neradītu acīmredzamu šo zaudējumu summu pārvērtēšanu.
- 453 Lai gan, kā norādīts šā sprieduma 449. punktā, prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā norādīto tradicionālo pašu resursu zaudējumu dažādo summu pareizības pārbaude teorētiski ir jāveic attiecībā uz katru no šajā trešajā daļā minētajiem septiņiem gadiem, Tiesa procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ šo pārbaudi veiks attiecībā uz diviem secīgiem laikposmiem, kas ietilpst pārkāpuma laikposmā, proti, laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim un laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot.

5) Par tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu aplēsēm laikposmā no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim

- 454 Pirmkārt, attiecībā uz laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim no prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ietvertajām summām par 2011.–2014. gadu izriet, ka Komisija Apvienotajai Karalistei pārmet, ka tā šajā laikposmā nav nodevusi šīs iestādes rīcībā kopējo tradicionālo pašu resursu summu 1 001 511 991,60 EUR apmērā.
- 455 Tomēr, kā būtībā arī ģenerālvokāts norādījis secinājumu 293.–297. punktā, no prasības pieteikuma un replikas raksta pamatojuma nešaubīgi izriet, ka attiecībā uz minēto laikposmu, it īpaši ņemot vērā Kopienas Muitas kodeksa 221. panta 3. punktā un Savienības Muitas kodeksa 103. panta 1. punktā paredzētos noteikumus par muitas parāda noilgumu, Komisija plānoja ierobežot prasības apjomu ar muitas parādiem, kas konstatēti vēlākas piedziņas rīkojumos, kuri ietverti 23 maksājuma paziņojumos *C 18 Snake*, kas izdoti no 2014. gada novembra līdz 2015. gada februārim un kuri pēc iegrāmatošanas un paziņošanas attiecīgajiem uzņēmējiem tika atcelti laikā no 2015. gada jūnija līdz novembrim. Turklāt šo Komisijas nodomu apstiprina brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā formulētie iebildumi.
- 456 Kā ir konstatēts šī sprieduma 367.–395. punktā, 23 maksājuma paziņojumu *C 18 Snake* atcelšana ir saistīta ar administratīvām kļūdām, ko pieļāvušas Apvienotās Karalistes muitas iestādes un kuras nav attaisnotas, ņemot vērā Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu, un līdz ar to šī valsts nebija atbrīvota no pienākuma nodot Komisijas rīcībā ar šiem paziņojumiem saistītos resursus.
- 457 Iebildumu rakstā Apvienotā Karaliste norādīja, ka summas, kas pieprasītas maksājuma paziņojumos *C 18 Snake*, tika aprēķinātas, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodes VKC. Replikas rakstā Komisija iebilst, ka pirmstiesas procedūras laikā tā esot norādījusi, ka esot sapratusi, un Apvienotā Karaliste to šajā jautājumā nav korigējusi, ka šīs summas tika aprēķinātas, pamatojoties uz MPC, un līdz ar to, pēc Komisijas domām, acīmredzami pārāk zemā pašu resursu zaudējumu summu noteikšanas līmenī, kas tai esot licis prasības pieteikumā piemērot šo zaudējumu noteikšanas metodi arī attiecībā uz laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim visam importam, kas veikts par cenu, kas šajā laikposmā deklarēta zem MPC.
- 458 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem un it īpaši no tā, ka Apvienotā Karaliste atbildes raksta uz repliku pielikumā iesniedza maksājuma paziņojumus *C 18 Snake*, un no detalizētas informācijas par aprēķiniem, kas saistīti ar šiem paziņojumiem, skaidri izriet, pirmkārt, ka minētajos paziņojumos pieprasītie papildu muitas parādi, lai arī administratīvo kļūdu rezultātā, tomēr tika aprēķināti, pamatojoties uz VKC, nevis uz Savienības muitas tiesību normām par muitas vērtības noteikšanu, un, otrkārt, ka šo parādu kopējais apmērs bija 192 568 694,30 GBP.
- 459 No tā izriet, ka pastāv nesakritība starp prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem un tā pamatojumu attiecībā uz pašu resursu summu, ko Komisija pieprasa šajā tiesvedībā.
- 460 Prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka laikposmā no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir noteikti ar Savienības tiesību aktiem pašu resursu jomā, jo šī valsts nav nodevusi Komisijas rīcībā summu pavisam 1 001 511 991,60 EUR apmērā, kas ir aprēķināta, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodi un ņemot vērā visu importu, kas novērtēts par cenām, kas ir zemākas nekā MPC šajā laikposmā, tostarp importu, turklāt lielā apmērā, uz kuru neattiecas maksājuma paziņojumi *C 18 Snake*.

461 Savukārt no prasības pieteikuma un replikas raksta pamatojuma, kas ir apstiprināts brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā, nepārprotami izriet, ka minētajā laikposmā Komisija ir vēlējusies ierobežot savu iebildumu attiecībā uz to, ka Apvienotā Karaliste nav nodevusi Savienības pašu resursus, ar resursiem, kas atbilst maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* konstatētajiem muitas parādiem, un tas nozīmē, ka tā pieprasa resursus vienīgi par pārāk zemu novērtēto importu, kas veikts par cenām, kas ir zemākas nekā MPC un norādītas šajos paziņojumos. Saskaņā ar Apvienotās Karalistes sniegto informāciju šo muitas parādu kopsumma ir 192 568 694,30 GBP un tam ir pierādījumi.

462 Šādos apstākļos ir jākonstatē – tā kā pastāv būtiskas neskaidrības attiecībā uz to pašu resursu summu precizitāti, kuras Komisija pieprasa saskaņā ar prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešo daļu par laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim, šī iestāde nav juridiski pietiekami pierādījusi to kopējo apmēru.

463 Līdz ar to attiecībā uz pirmo laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim otrais pamats ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešo daļu, saskaņā ar kuru Apvienotā Karaliste nav ievērojusi Savienības tiesības, jo šī valsts nav nodevusi Komisijas rīcībā tajā uzskaitītās resursu summas par kopējo summu 1 001 511 991,60 EUR apmērā.

6) Par tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm laikposmā no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot

464 Otrkārt, runājot par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, nav strīda, ka Komisija ir noteikusi tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, ko tā pieprasa saskaņā ar prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešo daļu, proti, kopumā 1 678 125 097 EUR, pamatojoties uz *OLAF-JRC* metodi, neatskaitot no šīm summām tās, ko Apvienotās Karalistes muitas iestādes bija pieprasījušas maksājumu paziņojumos C 18 *Breach* ietvertajos vēlākas nodokļu piedziņas rīkojumos par šo laikposmu.

465 Līdz ar to vispirms ir jāizvērtē dažādie argumenti, ko Apvienotā Karaliste, kuru atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, izvirzījusi pret tādu *OLAF-JRC* metodi, kādu izmantoja Komisija, lai noteiktu pašu resursu zaudējumu summu, kuru tā pieprasa par minēto laikposmu, un pēc tam – ietekmi, kāda uz šo novērtējumu varētu būt maksājumu paziņojumos C 18 *Breach* ietvertos piedziņas rīkojumu par šo pašu laikposmu ņemšanai vērā.

i) Par kritiku, kas vērsta pret OLAF-JRC metodi un kas attiecas uz to, ka tās rezultātā tiktu pārvērtēts importa apjoms, kurš uzskatāms par pārāk zemu novērtētu

466 Vispirms, runājot par kritiku, kas vērsta pret *OLAF-JRC* metodi, ir jāizvērtē, pirmkārt, kritika, saskaņā ar kuru šajā metodē, ciktāl tajā kā kritērijs, lai aprēķinātu pārāk zemu novērtētā importa apjomu, ir izmantotas MPC, šis apjoms ir pārvērtēts, jo runa esot par patvaļīgu un neprecīzu kritēriju, kura piemērošanas rezultātā tiek iekļauts ievērojams likumīga importa apjoms par ļoti zemām cenām.

467 Attiecībā uz vispārējo kritiku, saskaņā ar kuru MPC esot “patvaļīgs kritērijs”, ir jāatgādina, ka MPC noteikšana 50 % apmērā no VKC ir pamatota ar *JRC* veiktiem histogrammu pētījumiem, kuru nolūks ir, pamatojoties uz statistikas datiem, noteikt importa par ļoti zemām cenām kategorijas. Ciktāl tā veic statistikas analīzi attiecībā uz importa cenām, šāda pieeja ir salīdzināma ar pieeju, kas izmantota saistībā ar *HMRC* metodi atbilstības sliekšņa noteikšanai.

- 468 Apvienotā Karaliste kritizē metodi, ko Komisija izmantojusi, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summu, jo īpaši tāpēc, ka pretēji *HMRC* metodei, tā ir balstīta uz ikdienas apkopotajiem datiem par importu Apvienotajā Karalistē, nevis uz datiem attiecīgā izstrādājuma līmenī, proti, par katru muitas deklarāciju, kā arī par astoņciparu KN produktu kodiem, nevis šīs nomenklatūras produktu kodiem ar 10 cipariem (Eiropas Savienības integrētā tarifa kodi (*TARIC*)).
- 469 Komisija apgalvo, ka tā šādi rīkojās, jo tās rīcībā bija tikai šie ikdienas apkopotie dati un dati astoņciparu kodu līmenī. Tā arī apgalvo, ka minēto ikdienas apkopoto datu izmantošanai bija pārmērīgas kompensācijas sekas un ka līdz ar to šīs izmantošanas mērķis ir samazināt importa apjomu, kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu, un tā drīzāk ir labvēlīga Apvienotajai Karalistei.
- 470 Tā norāda – ja *OLAF-JRC* metode, piemēram, tiktu piemērota datiem par Apvienotās Karalistes importu katras muitas deklarācijas līmenī 2017. gada otrajam un trešajam ceturksnim, aplēstie zaudējumi būtu par aptuveni 40 % lielāki nekā aplēses, kas iegūtas, izmantojot tos pašus ikdienas apkopotos datus. Tā arī apgalvoja – ja tiktu izmantoti dati *TARIC* kodu līmenī, šāda lielāka detalizācijas pakāpe tikai palielinātu preču skaitu no 495 līdz 677, tādējādi ietekme uz VKC nebūtu pierādīta.
- 471 Atbildot uz Tiesas uzdoto jautājumu, Apvienotā Karaliste norādīja, ka tā nevarēja aprēķināt, kādu ietekmi uz pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm atstāj 10 ciparu KN produktu kodu izmantošana, kam ir lielāka detalizācija, tomēr piekrita, ka, veicot aprēķinu attiecīgā izstrādājuma līmenī, nevis pamatojoties uz ikdienas apkopotajiem datiem par importu tās teritorijā, Komisijas apgalvoto zaudējumu summa par otro laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot palielinātos no 1 678 125 097 EUR līdz 1 725 981 951 EUR, un tas apstiprina to, ka šajā jautājumā *OLAF-JRC* metode tai ir labvēlīgāka par tās pašas izmantoto metodi.
- 472 Turklāt, atbildot uz citu Tiesas jautājumu, Apvienotā Karaliste uzsvēra, ka, ņemot vērā tobrīd Komisijas sniegtos skaidrojumus, tagad ir skaidrs, ka vienīgais iemesls, kāpēc pastāv tik ievērojama atšķirība starp Komisijas zaudējumu aplēsēm un tās pašas aplēsēm, ir tas, ka VKC, ko šī iestāde izmantoja, lai “pārvērtētu” importu, kas tiek uzskatīts par tādu, kas ir pārāk zemu novērtēts, atbilstoši *OLAF-JRC* metodei, ir daudz augstākas nekā cenas, kas atbilst *HMRC* metodes atbilstības sliekšņiem, kuri, pēc tās domām, būtu jāizmanto, lai pārvērtētu šo importu.
- 473 Turklāt, atbildot uz citu Tiesas uzdotu jautājumu, Apvienotā Karaliste norādīja – ja tam, lai aprēķinātu pārāk zemu novērtētā importa apjomu, tiktu izmantotas cenas, kas atbilst tās pašas zaudējumu aplēses metodes atbilstības sliekšņiem, nevis MPC, pašu resursu zaudējumu summa, ko Komisija pieprasa attiecībā uz otro laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, samazinātos par 4,4 vai 4,7 %.
- 474 Lai gan, kā ģenerāladvokāts norādījis arī secinājumā 301. punktā, šāda atšķirība starp Komisijas izmantoto metodi un metodi, ko Apvienotā Karaliste izmantoja, lai noteiktu pārāk zemu novērtētā importa apjomu, pati par sevi šķiet saprātīgās robežās, tomēr šķiet, ka MPC zināmā mērā liek pārvērtēt importa apjomu, kas ir jāuzskata par pārāk zemu novērtētu.
- 475 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šī cena sākotnēji tika izstrādāta kā riska profils, kas nozīmē, ka tā var izraisīt vairākus viltus pozitīvus gadījumus, it īpaši lielo zīmolu likumīgam importam, kā to ir uzsvērusi Apvienotā Karaliste.

- 476 Kā tas ir norādīts šī sprieduma 269. punktā, šī valsts apgalvo, ka 11,2 % no atsevišķu labi zināmu zīmolu veikta likumīga importa ir deklarēts vērtībā, kas ir zemāks nekā MPC.
- 477 Lai gan šāda viltus pozitīvu gadījumu proporcija pati par sevi nevar ietekmēt MPC, kas tiek izmantotas kā riska profils, uzticamību, jo šādā kontekstā tā ir jāuzskata par saprātīgu, tā ir jāņem vērā, analizējot un aprēķinot pašu resursu zaudējumu summu, lai ar saprātīgu precizitātes pakāpi noteiktu importa apjomu, kas ir jāuzskata par pārāk zemu novērtētu un tādu, kas rada šādus zaudējumus.
- 478 Līdz ar to tradicionālo pašu resursu zaudējumu summa šajā lietā ir jāaprēķina, pamatojoties uz to, ko Apvienotā Karaliste, atbildot uz Tiesas uzdoto jautājumu, ir nosaukusi par importa, kas jāuzskata par pārāk zemu novērtētu, “kopējo apjomu”, proti, importa apjomu, kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu neatkarīgi no tā, vai tiek piemērota *OLAF-JRC* metode vai *HMRC* metode.
- ii) Par kritiku, kas vērsta pret OLAF-JRC metodi, kas izriet no tā, ka tās rezultātā tiek pārvērtēta importa, kurš ir jāuzskata par pārāk zemu novērtētu, vērtība*
- 479 Otrkārt, attiecībā uz dažādo kritiku, kas tika izteikta par *OLAF-JRC* metodi, ciktāl, tā kā šī metode tiek izmantota kā instruments tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas noteikšanai, tā pamatojas uz VKC kā atsauces vērtību, lai noteiktu pārāk zemu novērtēta importa vērtību, vispirms ir jāizvērtē argumentācija, saskaņā ar kuru šī atsauces vērtība esot bijusi jāaprēķina, pamatojoties tikai uz importa cenām Apvienotajā Karalistē, nevis uz importa cenu visās dalībvalstīs vidējo aritmētisko rādītāju.
- 480 Šajā lietā šī Komisijas metodoloģiskā izvēle ir pamatota ar vienu no aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu būtiskajām pazīmēm, proti, faktu, kuru Apvienotā Karaliste pašu par sevi neapstrīd, ka lielākā daļa attiecīgā importa tika veikta saskaņā ar 42. muitas procedūru un tādējādi noteikti bija paredzēta citām dalībvalstīm. Turklāt arī attiecīgo importu, kas tika veikts saskaņā ar 40. muitas procedūru, varēja novirzīt uz citām dalībvalstīm pēc attiecīgo preču atmuitošanas Apvienotajā Karalistē.
- 481 Šajā ziņā, piemēram, no *OLAF* ziņojuma izriet, ka 2016. gadā 87 % no attiecīgo preču ar nelielu vērtību importa Apvienotajā Karalistē tika veikti atbilstoši 42. muitas režīmam.
- 482 No tā izriet, kā secinājumu 304. punktā būtībā norādījis arī ģenerāladvokāts, ka lielākā daļa attiecīgā importa pārkāpuma laikposmā bija vērsts uz visu attiecīgo preču tirgu Savienībā kopumā.
- 483 Līdz ar to Komisija nevar tikt kritizēta par to, ka tā, lai novērtētu šī importa vērtību pašu resursu zaudējumu aprēķinā, ir piemērojusi atsauces vērtību, kas atspoguļo attiecīgo preču importa cenu līmeni Savienībā kopumā.
- 484 Jāatgādina, ka šāda pieeja šķiet saderīga ar aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu darbības veidu.
- 485 Turklāt visu dalībvalstu vidējo importa cenu izmantošana šo cenu vidējā aritmētiskā rādītāja veidā ir pamatota arī ar nepieciešamību pārkāpuma laikposmā samazināt kropļojošo ietekmi uz atsauces cenām, ko rada īpaši lielais pārāk zemu novērtētā importa par ļoti zemām cenām apjoms Apvienotajā Karalistē.

- 486 Šajā ziņā jāatgādina, pirmkārt, ka 78,1 % no attiecīgā importa vērtības un 69,8 % no apjoma pārkāpuma laikposmā par cenām, kas ir zemākas nekā MPC, proti, 50 % no VKC, bija robežās no 0 līdz 10 % no VKC un ka šajās robežās ietvertais imports par ļoti zemām cenām pārkāpuma laikposmā pakāpeniski un ievērojami pieauga, lai, sasniedzot aptuveni 80 %, kļūtu par lielāko daļu no pārāk zemu novērtētā importa. Otrkārt, lai gan aplūkotā krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu sākumā skāra vairākas dalībvalstis, pārkāpuma laikposmā pirmām kārtām un arvien nozīmīgāk tā skāra Apvienoto Karalisti, kā to turklāt dažādo sanāksmju laikā ar šīs valsts muitas iestādēm norādīja Komisijas pārstāvji. Šajās sanāksmēs šo iestāžu uzmanība atkārtoti tika pievērsta attiecīgajiem pieaugošajiem pašu resursu zaudējumam, lai tās veiktu atbilstošus pasākumus to izbeigšanai.
- 487 Lai gan mērķis samazināt izkropļojuma ietekmi uz atsaucēs cenām, ko rada īpaši lielais pārāk zemu novērtētā importa par ļoti zemām cenām apjoms Apvienotajā Karalistē pārkāpuma laikposmā, teorētiski varēja tikt sasniegts, piemērojot dažādas metodes, Komisijas izvēlēta metode šķiet pietiekami precīza un uzticama, it īpaši tāpēc, ka šī metode ir balstīta uz kritērijiem, kas nav ne patvaļīgi, ne neobjektīvi, un balstās uz objektīvu un saskaņotu visu pieejamo datu analīzi, tādējādi neizraisot acīmredzamu pašu resursu zaudējumu summas pārvērtēšanu.
- 488 Šajā kontekstā Komisija, kā tā to atzina atbildē uz Tiesas uzdoto jautājumu, piemēram, lai aprēķinātu vidējo aritmētisko dalībvalstu cenu, būtu varējusi izslēgt visu importu, kas visās dalībvalstīs veikts par cenām, kas ir zemākas nekā MPC. Tomēr šāda metode būtu radījusi nelabvēlīgāku situāciju Apvienotajai Karalistei, jo tās rezultātā ievērojami palielinātos pašu resursu zaudējumu summa.
- 489 Turklāt ir jāpārbauda pārmetums, ka, piemērojot *OLAF-JRC* metodi, VKC kā atsaucēs vērtības izmantošana izraisa pašu resursu zaudējumu līmeņa pārvērtēšanu un tādēļ tā nav likumīga, jo tajā nav ņemts vērā, ka attiecīgās preces, kas bija aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu priekšmets, bija zemākas vērtības un kvalitātes nekā tās, kas likumīgi importētas no Ķīnas par cenām, kuras bija augstākas par MPC vai pat augstākas par *HMRC* metodes atbilstības sliekšni.
- 490 Turklāt attiecīgās preces pēc to rakstura esot paredzētas tirgus zemā līmeņa segmentam, jo tās importē noziedzīgas organizācijas to nelikumīgai un nelegālai tirdzniecībai citu dalībvalstu teritorijā.
- 491 Līdz ar to, ņemot vērā šo aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu darbības veida būtisko iezīmi, atsaucēs vērtība, kas jāizmanto, lai noteiktu importa, kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu, vērtību, esot jānosaka MPC līmeni.
- 492 Šajā kontekstā Komisija norāda, ka Apvienotajai Karalistei nav nekādu atbilstošu pierādījumu par cenu sadali un attiecīgā importa kvalitāti, jo līdz operācijas *Swift Arrow* uzsākšanai šī dalībvalsts bija izvēlējusies neveikt fiziskas pārbaudes un neņemt paraugus.
- 493 Apvienotā Karaliste atsauca uz konsultantu sabiedrības ziņojumu, kurā ir analizēti galvenie paraugi 94 pārāk zemu novērtētām precēm, no kurām 70 preces tika izņemtas operācijas *Swift Arrow* ietvaros, kas tika uzsākta pēc pārkāpuma laikposma, un šie paraugi salīdzināti ar kontroles paraugu ļoti zemas cenas precēm, kuras tirgo tās teritorijā labi zināms un likumīgs mazvērtīgu preču mazumtirgotājs, un no šī salīdzinājuma izrietēja, ka lielākā daļā šī galvenā parauga preču

bija sliktas kvalitātes un tādā kvalitātē, kas bija zemāka nekā kontroles parauga preču kvalitāte. No tā izrietot, ka pārāk zemu novērtēto preču pareiza vērtība nevar pārsniegt viszemāko cenu, par kādu šie mazumtirgotāji importē līdzvērtīgus izstrādājumus.

- 494 Šajā ziņā, pat pieņemot, kā to norāda Apvienotā Karaliste, ka visus paraugus, kas ņemti operācijas *Swift Arrow* ietvaros un analizēti šajā ziņojumā, varētu ņemt vērā šajā tiesvedībā, pat ja daudzi no tiem šķietami attiecas uz importu, kas veikts pēc pārkāpuma laikposma, šī valsts nepierāda, ka attiecīgos paraugus var uzskatīt par tādiem, kas atspoguļo visu attiecīgo pārāk zemu novērtēto preču lielo apjomu, kas ir importētas tās teritorijā visā minētajā laikposmā.
- 495 Līdz ar to, tā kā nav pietiekami reprezentatīvu datu par to preču kvalitāti, kas bija attiecīgā importa priekšmets pārkāpuma laikposmā, jo Apvienotā Karaliste nav veikusi atbilstošas muitas pārbaudes, Komisijai bija pamats pieņemt, ka attiecīgajām precēm bija vidēja kvalitāte un tādējādi tās attiecās uz visiem tirgus segmentiem tādās proporcijās, kas ir līdzīgas tām, kādas ir precēm, kuras tiek uzskatītas par tādām, kuras nav tikušas krāpnieciski novērtētas pārāk zemu.
- 496 Apvienotā Karaliste uzskata, ka aplūkotās krāpšanas saistībā pārāk zemu novērtējumu darbības veids, kāds tas ir aprakstīts, piemēram, *OLAF* ziņojumā, un kuru lietas dalībnieki neapstrīd, norāda uz to, ka lielākā daļa attiecīgo preču ir drīzāk sliktas kvalitātes un paredzētas zema līmeņa tirgus segmentam, jo tās importēja un tirgoja noziedzīgas organizācijas un tās galvenokārt bija paredzētas nelikumīgai un nelegālai tirdzniecībai citu dalībvalstu, nevis tolaik Apvienotās Karalistes teritorijā, it īpaši 42. muitas procedūras ietvaros, nemaksājot PVN. Šajā ziņā ir jānorāda, ka atsaucēs vērtība, kas izmantota, lai novērtētu attiecīgo importu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas aprēķināšanai, ir aplēstā vērtība, kurai ir jābūt aptuvenai muitas vērtībai, ko būtu konstatējušas Apvienotās Karalistes muitas iestādes, ja tās būtu piemērojušas atbilstošus muitas pārbaūžu pasākumus, pamatojoties uz riska profilu, kas ļauj novērtēt attiecīgo preču raksturu un kvalitāti.
- 497 Apvienotā Karaliste attiecībā uz pārkāpuma laikposmu ir jānostāda situācijā, kas ir līdzvērtīga tai, kādā tā būtu, ja tās muitas iestādes būtu pareizi noteikušas muitas vērtības pēc atbilstošo muitas pārbaūžu veikšanas un līdz ar to pareizi noteikušas pašu resursus, ko veido muitas nodokļi, pirms tie tika ierakstīti Savienības pašu resursu kontos (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, Komisija/Portugāle, C-23/10, nav publicēts, EU:C:2011:160, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 498 Kā ģenerālvokāts būtībā ir norādījis arī secinājumu 306. punktā, saskaņā ar Savienības muitas tiesībās paredzētajām secīgajām metodēm muitas vērtību nosaka attiecīgo preču īpašības un kvalitāte, piemēram, tirgus segments dalībvalstī, kas nav importa dalībvalsts, nevis to galamērķis. Lai noteiktu muitas vērtību, šo preču galamērķim pašam par sevi nav nozīmes. Turklāt, atmuitojot minētās preces, to konkrētajam galamērķim, ja nav tiešu pierādījumu, ir lielā mērā spekulatīvs raksturs.
- 499 Līdz ar to šajā lietā, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, Komisija pamatoti nav veikusi nekādu nošķiršanu atkarībā no attiecīgo preču konkrētā galamērķa Savienībā.
- 500 Tādējādi, runājot par attiecīgo importu, šī iestāde varēja saprātīgi piemērot VKC kā atsaucēs vērtību.

- 501 Šāda pieeja ir pamatota, ņemot vērā lietas īpatnības, un tā ir pietiekami precīza un uzticama, it īpaši tāpēc, ka tā ir balstīta uz kritērijiem, kuri nav ne patvaļīgi, ne neobjektīvi, un tā ir balstīta uz objektīvu un saskaņotu visu pieejamo datu analīzi, tādējādi neizraisot šo zaudējumu summas acīmredzamu pārvērtēšanu.
- 502 To apstiprina fakts, kā secinājumu 307. punktā būtībā norādījis arī ģenerāladvokāts, ka VKC tiek aprēķinātas, pamatojoties uz muitas vērtībām, kuras dalībvalstis ir faktiski deklarējušas un pārņēmušas datu bāzē *Surveillance 2* attiecībā uz visu attiecīgo importu pārkāpuma laikposmā, tādējādi šīs cenas atspoguļo visu attiecīgo preču raksturu un kvalitāti.
- 503 Komisijas pieejas, izmantojot VKC, lai noteiktu attiecīgā importa vērtību, precizitāti un uzticamību apstiprina arī fakts, ko šī iestāde uzsvērusi savās atbildēs uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem un ko Apvienotā Karaliste nav apstrīdējusi, ka minētajās cenās pilnībā ir ņemtas vērā Apvienotajā Karalistē ievērojamā apjomā veiktā pārāk zemu novērtētā importa cenas, lai samazinātu šī importa “taisnīgo cenu” un līdz ar to – pārāk zemu novērtētu pašu resursu zaudējumu summu.
- 504 Citiem vārdiem sakot, tā kā VKC ir visu attiecīgo preču, kas importētas visās dalībvalstīs, arī to, kas īpaši lielā skaitā ir krāpnieciski pārāk zemu novērtētas un importētas Apvienotajā Karalistē, deklarēto cenu vidējais rādītājs, šo vidējo cenu samazina šie krāpnieciski veiktie pārāk zemie novērtējumi, kas apstiprina Komisijas pieejas precizitāti un uzticamību.
- 505 Visbeidzot, Komisija principā varēja piemērot *OLAF-JRC* metodi, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu otrajam laikposmam no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, jo šī metode bija pamatota, ņemot vērā lietas īpatnības, un tā ir izrādījusies pietiekami precīza un uzticama, it īpaši tāpēc, ka tā ir balstīta uz kritērijiem, kuri nav ne patvaļīgi, ne neobjektīvi, un tās pamatā ir objektīva un konsekventa visu pieejamo attiecīgo datu analīze, tādējādi tā neizraisa minēto zaudējumu summas acīmredzamu pārvērtēšanu.
- 506 Līdz ar to šajā laikposmā attiecīgā importa apjomu varēja noteikt, pamatojoties uz MPC, tomēr ņemot vērā, ka šis apjoms ir jāierobežo ar tā saukto “kopējo” apjomu, proti, importa apjomu, kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu, piemērojot gan *OLAF-JRC* metodi, gan *HMRC* metodi. Lai noteiktu šī kopējā importa apjoma, kas tika uzskatīts par pārāk zemu novērtētu, vērtību, Komisija varēja pamatoties uz VKC.

7) *Par paziņojumu C 18 Breach ietekmi uz tās pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm, ko Komisija pieprasa par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot*

- 507 Turpinājumā rodas jautājums par ietekmi, kāda maksājuma paziņojumos C 18 *Breach* minētajiem nodokļu piedziņas rīkojumiem varētu būt uz tās pašu resursu zaudējumu summas aplēsēm, ko Komisija pieprasa saskaņā ar prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešo daļu par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot, piemērojot *OLAF-JRC* metodi.
- 508 Šajā ziņā Apvienotā Karaliste iebildumu rakstā norāda – tā kā Komisija jau kopš 2018. gada maija zināja par astoņiem paziņojumiem C 18 *Breach*, kas šajā mēnesī izdoti un ierakstīti B kontos un attiecas uz importu, kas tiek uzskatīts par pārāk zemu novērtētu un tika veikts, sākot no 2015. gada 1. maija, par summu aptuveni 25 miljonu GBP apmērā, un neapstrīdēja šos paziņojumus ne argumentētajā atzinumā, ne prasības pieteikumā, šai iestādei vajadzējis atskaitīt šo summu no prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā norādīto tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas par 2015.–2017. gadu.

- 509 Atbildes rakstā uz repliku Apvienotā Karaliste apgalvo, ka saskaņā ar atjauninātajiem datiem no tradicionālo pašu resursu zaudējumiem būtu jāatskaita summas, kas pieprasītas paziņojumos C 18 *Breach* un jau paziņotas 34 uzņēmējiem par kopējo summu 44 296 285,04 GBP apmērā.
- 510 Apvienotā Karaliste savu atbilžu uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem pielikumā vēlreiz atjaunināja šo kopējo apmēru, iekļaujot pievienotajos dokumentos visus jau paziņotos paziņojumus C 18 *Breach*, kā arī detalizētus ar tiem saistītos aprēķinus. Saskaņā ar šī pielikuma kopsavilkuma tabulu, ņemot vērā jaunākos pieejamos datus, runa ir par 64 maksājuma paziņojumiem, kuru kopējais pieprasītais papildu muitas nodokļu apmērs ir 50 559 159,89 GBP (aptuveni 59 391 845 EUR).
- 511 No šiem aprēķiniem un Apvienotās Karalistes sniegtajiem paskaidrojumiem, atbildot uz Tiesas uzdotajiem jautājumiem, arī izriet, ka šie nodokļi tika aprēķināti, pamatojoties uz minimālajām cenām, kas tika uzskatītas par likumīgām un tika noteiktas saskaņā ar tā saukto “smalles” metodi, t.i., pēc būtības statistiska rakstura metodi, kas ir salīdzināma ar to, kuru izmantoja HMRC metodes ietvaros, nosakot atbilstības sliekšņus, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu līmeni, bet būtiskā atšķirība starp šīm metodēm ir tā, ka atšķiras izmantotais atskaites laikposms.
- 512 Apvienotā Karaliste uzskata, ka parādu, kas pieprasīti paziņojumos C 18 *Breach*, piedziņa joprojām ir iespējama un, pretēji maksājuma paziņojumiem C 18 *Snake*, tie nav tikuši atcelti.
- 513 Lai gan Komisija neapstrīd, ka paziņojumi C 18 *Breach* varētu attiekties uz pārkāpuma laikposmā veikto pārāk zemu novērtēto importu, tā uzskata, ka, tā kā Apvienotā Karaliste konsekventi atteicās tai sniegt sīkāku informāciju par aprēķiniem saistībā ar šiem paziņojumiem, proti, attiecīgās muitas deklarācijas, attiecīgos apjomus un izmantotās aizstājējvērtības, Komisija nevarēja nošķirt šajos maksājuma paziņojumos norādīto importu no tā importa kopējā apjoma, kuram tā bija aprēķinājusi tradicionālo pašu resursu zaudējumu apmēru, pamatojoties uz datu bāzes *Surveillance 2* ikdienas apkopotajiem datiem.
- 514 Šajā ziņā jāatgādina, ka Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka no LESD 258. panta otrās daļas noteikumiem izriet, ka tad, ja dalībvalsts nav izpildījusi argumentēto atzinumu tajā noteiktajā termiņā, Komisija var iesniegt Tiesā prasību sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar šo pantu un tas, vai pienākumi nav izpildīti, ir jāizvērtē, ņemot vērā to situāciju attiecīgajā dalībvalstī, kāda tā bija brīdī, kad beidzās šis termiņš (spriedums, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehijas Republika (Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju pagaidu pārceļšanas mehānisms), C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 54. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 515 Šajā lietā termiņš, kas Apvienotajai Karalistei bija noteikts argumentētā atzinuma prasību izpildei, beidzās 2018. gada 24. novembrī.
- 516 Komisija neapstrīd, ka tā pirms argumentētā atzinuma paziņošanas Apvienotajai Karalistei zināja par astoņu paziņojumu C 18 *Breach* esamību, kas izdoti 2018. gada maijā un skar attiecīgo preču importu no Ķīnas, kas veikts pārkāpuma laikposmā, jo šajos maksājuma paziņojumos pieprasītie parādi tika paziņoti to parādniekiem un 2018. gada maijā tika ierakstīti B kontos. Tāpat nav strīda par to, ka šie parādi argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās un prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī joprojām bija ierakstīti šajā kontā.

- 517 Tomēr ir jākonstatē, ka saistībā ar prasības pieteikumu, it īpaši, aprēķinot tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, kas pieprasītas saskaņā ar tā pirmā prasījuma trešo daļu 2015.–2017. gadam, Komisija nav ņēmusi vērā paziņojumos C 18 *Breach* pieprasītos parādus, kas tai bija zināmi pirms argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām.
- 518 Turklāt līdz šim Apvienotā Karaliste nav pieņēmusi lēmumu, konstatējot neiespējamību atgūt šos parādus, un nav arī uzsākusi Regulas Nr. 609/2014 13. panta 3. un 4. punktā paredzēto procedūru, lai tā tiktu atbrīvota no pienākuma nodot Komisijas rīcībā summas, kas atbilst minētajiem parādiem kāda no šīs regulas 13. panta 2. punktā minētā iemesla dēļ. Šie paši parādi nav tikuši atcelti un joprojām ir ierakstīti B kontos. No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem arī neizriet un nav arī apgalvots, ka runa būtu par prasījumiem, kuriem iestāties noilgums Savienības Muitas kodeksa 103. panta izpratnē.
- 519 Tātad argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās šie prasījumi vēl nevarēja tikt uzskatīti par Savienības pašu resursu zaudējumiem.
- 520 To neliek apšaubīt Komisijas arguments, saskaņā ar kuru esot maz ticams, ka attiecīgajos paziņojumos C 18 *Breach* pieprasītos parādus vai pat daļu no tiem varētu faktiski atgūt, jo to parādnieki lielākoties ir tā sauktie “čaulas” uzņēmumi, kuri ir maksātnespējīgi un jau ir nodoti likvidācijai pēc šo paziņojumu nosūtīšanas, kā to turklāt ir apstiprinājusi Apvienotā Karaliste, kas šo apstākli jau minēja kā iemeslu, kas attaisnojot to, ka šī valsts būtu jāatbrīvo no attiecīgo resursu nodošanas Komisijas rīcībā saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu.
- 521 Tāpēc prasības pieteikumā Komisijai bija pienākums no tradicionālajiem pašu resursiem, kas pieprasīti atbilstoši pirmā prasījuma trešajai daļai, par laikposmu no 2015. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot atskaitīt parādus, kuri prasīti paziņojumos C 18 *Breach* par attiecīgo preču importu, kas novērtēts pārāk zemu un kas veikts šajā laikposmā, no Ķīnas un kuri bija ierakstīti B kontos pirms argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām un līdz ar to bija zināmi šai iestādei.
- 522 Tā kā prasības pieteikumā Komisija nav veikusi šādu atskaitījumu, prasība par tradicionālo pašu resursu summu nodošanu, kas ir noteikta prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā 2015.–2017. gadam, nevar tikt apmierināta.
- 523 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz Komisijas lūgumu Tiesai konstatēt, ka Apvienotā Karaliste, pārkāpjot Savienības tiesības, nav nodevusi šai iestādei tradicionālo pašu resursu summas, kas ir norādītas prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā.
- 524 Šajā kontekstā, kā ģenerālvokāts norādījis arī secinājumā 312. punktā, tiesvedībā sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam Tiesai nav jāaizstāj Komisija, pašai aprēķinot precīzas tradicionālo pašu resursu summas, kas Apvienotajai Karalistei ir jāmaksā.
- 525 Lai gan šādā tiesvedībā Tiesa var vai nu apmierināt, vai pilnībā vai daļēji noraidīt prasības pieteikumā ietvertos prasījumus, tai tomēr nav jāgroza šo lūgumu apjoms.
- 526 Ņemot to vērā, ir jāprecizē, ka, no jauna aprēķinot tradicionālo pašu resursu summu, kas būs jāmaksā Apvienotajai Karalistei, un Komisijai tas būs jāveic, ievērojot šo spriedumu, šī iestāde, kā tas izriet no šī sprieduma 505. punkta, visam pārkāpuma laikposmam vai daļai no tā varēs piemērot *OLAF-JRC* metodi šīs summas noteikšanai. Tomēr tai, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 475.–478. punktā, par aprēķina pamatu ir jāņem vērā importa “kopējais apjoms”, kas uzskatāms

par pārāk zemu novērtētu neatkarīgi no *OLAF-JRC* metodes vai *HMRC* metodes piemērošanas. Turklāt, ņemot vērā šī paša sprieduma 517.–519. punktā izklāstīto, Komisijai vispirms būs jāņem vērā parādi, ko Apvienotā Karaliste pieprasījusi paziņojumos C 18 *Breach*, par kuriem Komisijai bija zināms pirms argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām, proti, pirms 2018. gada 24. novembra, un ko šajā datumā vēl nevarēja uzskatīt par Savienības pašu resursu zaudējumiem. Pēc tam tai būs jāņem vērā arī citi iespējamie parādi, ko šī valsts pieprasījusi vēlākas piedziņas rīkojumos par attiecīgo importu, kurš veikts pārkāpuma laikposmā, un ko arī nevar uzskatīt par tādiem, kas rada Savienības pašu resursu zaudējumus brīdī, kad Komisijai tie, ievērojot šo spriedumu, būs jāaprēķina no jauna. Visbeidzot, šajā jaunajā aprēķinā būs jāņem vērā parādi saistībā ar attiecīgo importu, kas veikts pārkāpuma laikposmā, par kuriem Apvienotā Karaliste ir pieņēmusi lēmumu, konstatējot neiespējamību tos atgūt, un attiecībā uz kuriem šī valsts ir atbrīvota no pienākuma Komisijas rīcībā nodot attiecīgās summas saskaņā ar Regulas Nr. 609/2014 13. panta 2. punktu.

- 527 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka LES 4. panta 3. punktā paredzētais lojālas sadarbības ar Komisiju pienākums nozīmē, ka ikvienai dalībvalstij ir jāatvieglo šai iestādei tās uzdevuma izpilde, kas saskaņā ar LES 17. pantu tai kā Līgumu ievērošanas uzraudzītājam ir nodrošināt Savienības tiesību piemērošanu, ko kontrolē Tiesa. It īpaši, tā kā, lai nodrošinātu, ka dalībvalstis pienācīgi izpilda savus pienākumus Savienības pašu resursu jomā, Komisija lielā mērā ir atkarīga no dalībvalstu sniegtās informācijas, tām ir pienākums saprātīgā veidā nodot Komisijai pamatojošus un cita veida lietderīgus dokumentus, lai tā varētu pārbaudīt, vai un vajadzības gadījumā – cik lielā mērā attiecīgās summas ir jānodod Savienības budžetā kā pašu resursi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 7. marts, Komisija/Itālija, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. un 91. punkts, un 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65. punkts).
- 528 Vēl ir jāpiebilst – ņemot vērā arī šī sprieduma 199.–121. punktā atgādinātos izstāšanās līguma noteikumus, šī sprieduma 526. punktā minētā jaunā aprēķina rezultāts varētu būt pamats procedūrai sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, kuras noslēgumā Tiesai varētu nākties noteikt, vai Apvienotā Karaliste nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Savienības tiesībām, nenododot tās budžetam pašu resursu summu un ar tiem saistītos nokavējuma procentus, kas atbilst visai summai vai daļai no summas, kas izriet no minētā aprēķina un kuras samaksu pieprasa Komisija.

8) *Par valūtas maiņas kursu, kas ir jāpiemēro, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summu*

- 529 Visbeidzot, attiecībā uz valūtas maiņas kursu, kas ir jāpiemēro, lai aprēķinātu pašu resursu zaudējumu summu, Apvienotā Karaliste norāda – tā kā pārskatus par Savienības pašu resursiem tā sniedz GBP izteiksmē, vienīgā summa, ko tai var pieprasīt, ir summa, kas izteikta GBP un kas būtu bijis jāmaksā brīdī, kad maksājums bija jāveic Komisijai. Nozīme esot tikai GBP-EUR maiņas kursam, kas piemērojams dienā, kad tika veikti darījumi, kuri veido šīs iestādes prasījumu, nevis kurss, kas piemērojams dienā, kad Tiesa Apvienoto Karalisti atzītu par atbildīgu par pašu resursu zaudējumiem. No tā izrietot, ka prasības pieteikumā Komisija nevarēja pieprasīt pašu resursu summu, kas izteikta EUR, bet tai tā esot bijusi jāizsaka GBP.
- 530 Komisija norāda – tā kā tās pašu resursu zaudējumu summas aprēķins ir balstīts uz datiem, kurus iesniegušas dalībvalstis un kuri pēc tam ierakstīti *Surveillance 2* datubāzē, šādi pārskaitītās summas automātiski tiek konvertētas euro, izmantojot visjaunāko valūtas maiņas kursu, ko ECB noteikusi pirms attiecīgā mēneša priekšpēdējās dienas saskaņā ar Savienības Muitas kodeksa 53. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 48. panta 1. punktu.

- 531 Līdz ar to Komisija piekrīt Apvienotajai Karalistei, uzskatot, ka attiecīgais valūtas maiņas kurss nav tas, kurš ir piemērojams šī sprieduma pasludināšanas dienā, bet gan tas, kurš bija spēkā brīdī, kad tika veikti dažādie importi, kas pārkāpuma laikposmā radīja pašu resursu zaudējumus.
- 532 No tā ir jāsecina, ka Komisija nevar tikt kritizēta par to, ka tā ar Savienības Muitas kodeksa 53. panta 1. punktu un Īstenošanas regulas 48. panta 1. punktu ir piemērojusi valūtas maiņas kursu, kas bija spēkā brīdī, kad tika veikts attiecīgais imports, lai nodokļu apmērus, kas noteikti GBP, konvertētu euro. Šādi rīkojoties, tā nepārvērtēja summas, kas prasības pieteikumā tika pieprasītas kā tradicionālie pašu resursu zaudējumi, salīdzinot ar summām, kas tiktu pieprasītas, ja tās būtu izteiktas GBP. Līdz ar to nekas neliedz Komisijai prasības pieteikumā šīs summas izteikt drīzāk euro, nevis GBP. Turklāt, no jauna aprēķinot tradicionālo pašu resursu summu, kas Apvienotajai Karalistei ir jāmaksā, Komisija var piemērot šo konvertēšanas metodi.

9) Secinājumi

- 533 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāapmierina otrs pamats, ciktāl tas attiecas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajā daļā izvirzīto prasību, un līdz ar to ir jāatzīst, ka, nenododot pareizu ar attiecīgo importu saistīto tradicionālo pašu resursu summu, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantā, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantā, kā arī Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantā paredzētos pienākumus. Turpretim šis pamats ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz prasības pieteikuma pirmā prasījuma trešajā daļā ietvertu lūgumu Tiesai konstatēt, ka attiecīgo tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas, kas jānodod Komisijai, no tām atskaitot iekasēšanas izmaksas, ir šādas:

- 2017. gadā – 496 025 324,30 EUR (līdz 2017. gada 11. oktobrim ieskaitot);
- 2016. gadā – 646 809 443,80 EUR;
- 2015. gadā – 535 290 329,16 EUR;
- 2014. gadā – 480 098 912,45 EUR;
- 2013. gadā – 325 230 822,55 EUR;
- 2012. gadā – 173 404 943,81 EUR;
- 2011. gadā – 22 777 312,79 EUR.

3. Par pienākumu, kas izriet no PVN tiesiskā regulējuma, un pienākumu nodot atbilstošos pašu resursus neizpildi

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 534 Ar trešo pamatu, kas attiecas uz dažiem prasības pieteikuma pirmā prasījuma pirmajā un otrajā daļā ietvertajiem iebildumiem, Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā nav tai nodevusi pareizu pašu resursu, kas izriet no PVN un kas ir saistīti ar attiecīgo importu, kurš veikts pārkāpuma laikposmā, summu, pārkāpjot Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantu, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu,

- kā arī Regulas Nr. 1553/89 2. pantu, jo tā nav izpildījusi LESD 325. pantā, Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta b) un d) apakšpunktā, 83. un 85.–87. pantā, kā arī 143. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 2. punktā paredzētos pienākumus.
- 535 Pirmkārt, runājot par attiecīgajām precēm, kas pārkāpuma laikposmā Apvienotajā Karalistē tika importētas saskaņā ar 40. muitas procedūru, Komisija atgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 85.–87. pantu šī režīma ietvaros PVN iekasē importa dalībvalsts un ka šī nodokļa bāze ietver muitas vērtību, kā arī muitas nodokļus un papildizmaksas.
- 536 Komisija norāda – tā kā Apvienotās Karalistes muitas iestādes, pārkāpjot LESD 325. pantu un Savienības muitas tiesisko regulējumu, nav nodrošinājušas, ka pārkāpuma laikā veiktā attiecīgā importa muitas vērtība tiek noteikta pareizi, galvenokārt tādēļ, ka pirms šo preču atmuitošanas netika veikti faktiski muitas pārbaudes pasākumi, šīs iestādes nebija pareizi noteikušas arī PVN bāzi.
- 537 Tādējādi neesot iekasēts viss maksājamais PVN, līdz ar to, pārkāpjot Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantu, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu, kā arī Regulas Nr. 1553/89 2. pantu, attiecīgās summas netika ņemtas vērā, arī nosakot pašu resursu, kas izriet no PVN, bāzi, un Komisijai neesot nodoti visi šie resursi.
- 538 Otrkārt, attiecībā uz 42. muitas procedūru Komisija atgādina, ka saskaņā ar *OLAF* ziņojumu 2016. gadā 87 % no attiecīgajām precēm Apvienotajā Karalistē tika importētas šīs muitas procedūras ietvaros un ka pēdējai minētajai ir raksturīgi, ka muitas nodokļi ir jāmaksā importa dalībvalstī, bet PVN ir jāmaksā galamērķa dalībvalstī.
- 539 Komisija apgalvo – tā kā attiecībā uz šo importu PVN bāzi saskaņā ar Direktīvas 2006/112 83. pantu veido preču vai līdzīgu preču pirkuma cena vai, ja pirkuma cenas nav, pašizmaksa, kas noteikta piegādes brīdī, Apvienotās Karalistes iestāžu veiktu neatbilstošu muitas pārbaūžu dēļ nepareizi tika noteikta attiecīgo preču muitas vērtība, līdz ar to kļūdaini ir arī PVN, kas galamērķa dalībvalstij ir jāatskaita par šīm precēm, aprēķins, tāpēc netika iekasēts viss PVN, liedzot Savienībai daļu no pašu resursiem, kas izriet no šī nodokļa.
- 540 Komisija uzskata, ka, neveicot atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu saskaņā ar 42. muitas procedūru maksājamā PVN iekasēšanu, Apvienotā Karaliste ir apdraudējusi citu dalībvalstu iestāžu spēju iekasēt šo nodokli un ir liegusi tām nodot Komisijas rīcībā attiecīgos pašu resursus, kas izriet no minētā nodokļa.
- 541 Apvienotā Karaliste norāda – tā kā pašu resursi, kas izriet no PVN, saskaņā ar Regulu Nr. 1553/89 tiek aprēķināti, pamatojoties uz šī nodokļa neto ieņēmumiem, importa vai pirkuma PVN summa negroza minētā nodokļa neto ienākumus, jo nodokļa maksātājs importētājs vai pircējs atgūst nodokli, pārdodot attiecīgās preces tālāk.
- 542 Runājot par attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 42. muitas procedūru pārkāpuma laikposmā, nevar pastāvēt PVN zaudējumi, ja preču galamērķa dalībvalstī mazumtirgotājs paziņo šīs dalībvalsts nodokļu administrācijai visu atlīdzību, ko faktiski ir samaksājis galapatērētājs.

- 543 Kā to apstiprinot *OLAF* ziņojums, aplūkotā krāpšana saistībā ar pārāk zemu novērtējumu nav saistīta ar to, ka PVN summa, kas samaksāta un atskaitīta dalībvalstī, kurā attiecīgās preces ir ievestas saskaņā ar 42. muitas procedūru, ir kļūdaina, bet gan ar to, ka šis nodoklis netiek samaksāts šo preču galamērķa dalībvalstī tādēļ, ka tās ir pazudušas un ir bijušas nelikumīgas un nelegālas tirdzniecības objekts.
- 544 Turklāt, runājot par attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 42. muitas procedūru pārkāpuma laikposmā, Apvienotā Karaliste apgalvo, ka nepastāv nekāds juridiskais pamats, kas ļautu uzskatīt dalībvalsti par atbildīgu par pašu resursu zaudējumiem, kas izriet no PVN, kas esot jāmaksā citā dalībvalstī.
- 545 Turklāt Apvienotā Karaliste norāda, ka apgalvojums par tās apgalvoto atbildību par pašu resursu, kas izriet no PVN, zaudējumiem nav balstīts ne uz vienu faktisko pamatu. Tādējādi Komisijas apgalvojums, ka Apvienotā Karaliste būtu liegusi citām dalībvalstīm iekasēt šo nodokli, ir faktiski nepamatots. Papildus vispārējiem pasākumiem, ko Apvienotā Karaliste veikusi, lai apkarotu aplūkoto krāpšanu saistībā ar pārāk zemu novērtējumu, šī valsts viena pati un sadarbībā ar citām dalībvalstīm esot veikusi arī īpašus pasākumus, lai apkarotu ļaunprātīgu 42. muitas procedūras izmantošanu. Šajā ziņā Apvienotā Karaliste norāda, ka tā operāciju *Badminton*, *Octopus*, *Samurai* un *Breach* ietvaros ir veikusi pasākumus, lai novērstu pašu resursu, kas izriet no PVN, zaudēšanu citās dalībvalstīs.

b) Tiesas vērtējums

- 546 Pirmkārt, ir jāizvērtē Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru Apvienotās Karalistes neefektīvu muitas pārbaūžu dēļ, pārkāpjot LESD 325. pantu un Savienības muitas tiesisko regulējumu, šis valsts iestādes nav pareizi noteikušas attiecīgā importa PVN bāzi pārkāpuma laikposmā, līdz ar to šis nodoklis nav pilnībā iekasēts šajā valstī.
- 547 Šajā ziņā, runājot, pirmkārt, par attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 40. muitas procedūru, kas nozīmē, ka Apvienotajā Karalistē ir jāietur gan muitas nodokļi, gan PVN, ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu, kā arī 85.–87. pantu, ja PVN ir jāmaksā par importu, šī nodokļa bāze ir definēta kā muitas vērtība, kurai ir jāpieskaita muitas nodokļi un citi nodokļi, kā arī papildu izdevumi.
- 548 No tā izriet, ka muitas vērtība, kas deklarēta zemākā līmenī nekā tās patiesā vērtība, noteikti nozīmē, ka tad, ja muitas iestādes to nav apstrīdējušas un tā ir noteikta pareizi, PVN aprēķināšanas bāze arī nav pareizi noteikta, līdz ar to viss šis nodoklis var nebūt iekasējams un tiek pārkāptas iepriekšējā punktā minētās tiesību normas.
- 549 Līdz ar to Apvienotās Karalistes muitas iestāžu veikto muitas pārbaūžu neatbilstošais raksturs ir izraisījis nepareizu gan attiecīgo preču muitas vērtības, gan attiecīgā importa nodokļa bāzes PVN mērķiem noteikšanu, par ko šī valsts ir jāatzīst par atbildīgu.
- 550 Tātad, runājot par attiecīgo importu, kas veikts pārkāpuma laikposmā saskaņā ar 40. muitas procedūru, ir jākonstatē Komisijas apgalvotais Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 85.–87. panta pārkāpums.
- 551 Otrkārt, attiecībā uz attiecīgo importu pārkāpuma laikposmā saskaņā ar 42. muitas procedūru, no kuras izriet, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/112 138. panta 1. punktā un 2. punkta c) apakšpunktā un 143. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 2. punktā paredzēto atbrīvojuma mehānismu

- Apvienotajā Karalistē tika maksāti vienīgi muitas nodokļi, bet PVN bija jāmaksā attiecīgo preču galamērķa dalībvalstī, jāatgādina, ka lielākā daļa attiecīgo preču tika importētas saskaņā ar šo procedūru, proti, 87 % no kopējā apjoma 2016. gadā saskaņā ar *OLAF* ziņojumu, un ka viena no būtiskākajām aplūkotās krāpšanas saistībā ar pārāk zemu novērtējumu galvenajām pazīmēm bija tā, ka šīs preces parasti bija paredzētas nelikumīgai un nelegālai tirdzniecībai, tāpēc galamērķa dalībvalstī PVN no galapatērētāja netika iekasēts un līdz ar to šis nodoklis parasti netika samaksāts.
- 552 Saskaņā ar 42. muitas procedūru summa, kurai uzliek PVN, ir balstīta nevis uz attiecīgo preču muitas vērtību, kā tas ir 40. muitas procedūras gadījumā, bet gan saskaņā ar Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 83. pantu, 138. panta 1. punktu un 2. punkta c) apakšpunktu un 143. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 2. punktu uz šo preču iegādes cenu, kāda ir norādīta rēķinā to galamērķa dalībvalstī.
- 553 Līdz ar to šajā gadījumā attiecīgo preču galamērķa dalībvalstu, nevis Apvienotās Karalistes kā importētājas dalībvalsts iestādēm bija jānodrošina, ka tiek pareizi noteikta PVN bāze, lai tiktu samaksāts viss PVN, kas maksājams par attiecīgajām Kopienas iekšējām iegādēm.
- 554 Tā kā saskaņā ar 42. muitas procedūru nepastāv saikne starp attiecīgo preču muitas vērtību un attiecīgā importa nodokļa bāzi PVN nolūkā, iespējamā Apvienotās Karalistes kā importa dalībvalsts atbildība par to, ka tās muitas iestāžu neatbilstoši veikto pārbaūžu rezultātā netika efektīvi un pilnībā iekasēts muitas nodoklis, ciktāl tas attiecas uz šo preču deklarētās muitas vērtības pareizību, principā nevar tikt attiecināta uz to, ka citas dalībvalsts, proti, galamērķa dalībvalsts teritorijā, nav veikta efektīva un pilnīga PVN iekasēšana.
- 555 Turklāt Komisija nav ne konkrēti apgalvojusi, ne līdz ar to pierādījusi, ka Apvienotās Karalistes muitas iestādes nav pienācīgi pārbaudījušas, vai ir ievēroti informēšanas pienākumi, kuriem ir pakļauta Direktīvas 2006/112 138. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošana saskaņā ar šīs direktīvas 138. panta 2. punktu.
- 556 Saistībā ar 42. muitas procedūru, iespējams, nepietiekamajā kontrolē, lai nodrošinātu pareizu attiecīgā importa PVN bāzes noteikšanu, ja tā būtu pierādīta, vispirms būtu jāvairo minēto preču galamērķa dalībvalsts muitas iestādes.
- 557 Tāpat ir jānoraida Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru Apvienotā Karaliste, neveicot atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu PVN iekasēšanu 42. muitas procedūras ietvaros atbilstoši Direktīvas 2006/112 143. panta 1. punktā paredzētajam atbrīvojuma mehānismam, ir traucējusi citu dalībvalstu iestādēm pareizi noteikt attiecīgā importa nodokļa bāzi PVN mērķiem un līdz ar to iekasēt visu šī nodokļa samaksu.
- 558 Pat pieņemot, kā to apgalvo Komisija, ka dažādiem pasākumiem, ko Apvienotā Karaliste veikusi operāciju *Badminton*, *Octopus*, *Samurai* un *Breach* laikā, lai novērstu pašu resursu, kas iegūti no PVN, zaudējumus citās dalībvalstīs, galu galā bija tikai ierobežota ietekme uz šo zaudējumu novēršanu, no tā neizriet, un Komisija to katrā ziņā arī nav pierādījusi, ka šī valsts būtu traucējusi galamērķa dalībvalsts iestādēm pareizi aprēķināt maksājamo PVN un pilnībā iekasēt šo nodokli.
- 559 Lai gan, kā izriet it īpaši no *OLAF* ziņojuma, attiecīgās noziedzīgās organizācijas ir krāpnieciski izmantojušas 42. muitas procedūru, lai lielā mērā izvairītos no PVN maksāšanas attiecīgo preču galamērķa dalībvalstīs, un tas neapšaubāmi ir izraisījis būtiskus finansiālus zaudējumus gan

dalībvalstīm, gan pašai Savienībai, Apvienotā Karaliste nevar tikt uzskatīta par vienīgo atbildīgo par pārbaužu nepietiekamību, kas padarīja iespējamu šādu krāpšanu un no tā izrietošos PVN zaudējumus.

- 560 Kā ģenerālvokāts ir norādījis arī secinājumu 351. punktā, šāda krāpšana un no tās izrietošie finansiālie zaudējumi ir jāizvērtē plaši zināmo šīs muitas procedūras pārbaužu – kā tās ir piemērojušas dalībvalstis – nepilnību kontekstā, ko krāpnieki ir pilnībā izmantojuši, un Revīzijas palāta par to ir vairākkārt ziņojusi, it īpaši tās Īpašajā ziņojumā Nr. 24/2015.
- 561 Tātad, runājot par attiecīgo importu, kas veikts pārkāpuma laikposmā atbilstoši 42. muitas procedūrai, Komisijas apgalvojums, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā, 83. pantā, 138. panta 1. punktā un 2. punkta c) apakšpunktā, kā arī 143. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 2. punktā paredzētos pienākumus, ir jānoraida.
- 562 Otrkārt, ir jāpārbauda Komisijas apgalvojums, ka, tā kā pārkāpuma laikposmā Apvienotā Karaliste neveica pietiekamas muitas pārbaudes attiecīgajam importam, šis valsts muitas iestādes attiecīgajām precēm nebija pareizi noteikušas šī importa bāzi PVN mērķiem un tādējādi nebija iekasējušas visu maksājamo nodokli, minētā valsts šai iestādei nav nodevusi pareizu pašu resursu summu, kas izriet no PVN, un ir pārkāpusi Lēmumu 2007/436 un 2014/335 2. un 8. pantu, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu un Regulas Nr. 1553/89 2. pantu.
- 563 Tā kā šis iebildums ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru Apvienotā Karaliste nav izpildījusi Savienības tiesībās PVN jomā paredzētos pienākumus pareizi noteikt minētā importa nodokļa bāzi šī nodokļa mērķiem un iekasēt visu maksājamo PVN, tas ir jāpārbauda tikai attiecībā uz attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 40. muitas procedūru, jo no iepriekš minētā izriet, ka šī premisa tiek pārbaudīta tikai attiecībā uz šo importu, nevis attiecībā uz importu, kurš veikts 42. muitas procedūras ietvaros.
- 564 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina dažas Savienības pašu resursu sistēmas iezīmes konkrēti attiecībā uz resursiem, kas izriet no PVN.
- 565 Saskaņā ar Lēmuma 2007/436 un Lēmuma 2014/335 2. panta 1. punktu, kas ir piemērojami šajā lietā, Savienības pašu resursi papildus tradicionālajiem pašu resursiem ietver arī ieņēmumus, kas rodas, piemērojot vienotu likmi saskaņotajai PVN bāzei, kas noteikta saskaņā ar Savienības noteikumiem.
- 566 Turklāt no Regulas Nr. 1553/89 2. panta 1. punkta izriet, ka pašu resursu, kas izriet no PVN, bāzi nosaka, izmantojot Direktīvas 2006/112 2. pantā paredzētos ar nodokli apliekamos darījumus.
- 567 Neskarot dažādas korekcijas, kas paredzētas šīs regulas noteikumos, tās 3. pantā ir paredzēts, ka to resursu bāze, ko veido PVN, tiek iegūta, dalot kopējos PVN neto ienākumus, kurus dalībvalsts ir iekasējusi gada laikā, vai nu ar likmi, pēc kuras šis nodoklis tiek iekasēts tajā pašā gadā, vai ar vidējo svērto PVN likmi, ja dalībvalstī tiek piemērotas vairākas likmes (spriedums, 2011. gada 15. novembris, Komisija/Vācija, C-539/09, EU:C:2011:733, 67. punkts).

- 568 Savienības pašu resursu sistēma attiecībā uz PVN resursiem paredz radīt dalībvalstu pienākumu kā pašu resursus Komisijas rīcībā nodot daļu no summām, ko tās iekasē saskaņā ar šo nodokli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 15. novembris, Komisija/Vācija, C-539/09, EU:C:2011:733, 71. punkts).
- 569 Tādējādi pastāv tieša saikne starp ieņēmumiem no PVN atbilstoši piemērojamajām Savienības tiesībām, no vienas puses, un atbilstošo PVN resursu nodošanu Komisijas rīcībā, no otras puses, jo iespējams, ka jebkādi trūkumi šo ieņēmumu iekasēšanā ir šo resursu samazinājuma cēlonis (spriedums, 2011. gada 15. novembris, Komisija/Vācija, C-539/09, EU:C:2011:733, 72. punkts).
- 570 Tiesa ir arī nospriedusi, ka dalībvalstu pienākums ir nodrošināt Savienības pašu resursu, tostarp PVN resursu, efektīvu un pilnīgu iekasēšanu un šim nolūkam tām ir jāpiedzen summas, kas atbilst pašu resursiem, kuri krāpšanas dēļ nav tikuši ieskaitīti Savienības budžetā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. decembris, M.A.S. un M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, 32. punkts).
- 571 Šajā lietā saistībā ar attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 40. muitas procedūru pārkāpuma laikposmā, šī sprieduma 550. punktā ir konstatēts, ka, tā kā Apvienotās Karalistes muitas iestādes nav veikušas nepieciešamās pārbaudes, lai noteiktu attiecīgo preču pareizu muitas vērtību, un līdz ar to nav nodrošinājušas faktisku un pilnīgu maksājamo muitas nodokļu iekasēšanu, faktiski netika iekasēti arī viss PVN par šo importu, jo minētā importa PVN bāze tika noteikta, pamatojoties uz nepareizām muitas vērtībām, kas bija zemākas nekā attiecīgo preču faktiskā vērtība.
- 572 Tomēr, kā ģenerālvokāts norādījis arī secinājumu 344. punktā, ir jākonstatē, ka Komisija nav juridiski pietiekami pierādījusi, ka šāda Apvienotās Karalistes muitas iestāžu bezdarbība, nenodrošinot efektīvu un pilnīgu PVN iekasēšanu viena un tā paša importa laikā, faktiski ir radījusi pašu resursu, kas izriet no šī nodokļa, zaudējumus.
- 573 Kā tas ir norādīts šī sprieduma 567. punktā, Regulas Nr. 1553/89 3. pantā ir paredzēts, ka PVN resursu bāze būtībā tiek iegūta, dalot kopējos šī nodokļa neto ienākumus, ko dalībvalsts attiecīgajā gadā iekasējusi, ar likmi, pēc kuras šis nodoklis tiek iekasēts tajā pašā gadā.
- 574 Pat ja saistībā ar attiecīgo importu, kas veikts saskaņā ar 40. muitas procedūru, importētāji nav samaksājuši visu PVN, jo šī importa nodokļa bāze PVN mērķiem bija pārāk neliela, nav teikts, ka tā rezultātā būtu ietekmēti neto ieņēmumi no PVN.
- 575 Proti, importētājs tāpat kā citi uzņēmēji, kas ir iesaistīti attiecīgo preču pārdošanas lejupējā tirgū, var atgūt samaksāto PVN pirms tam, kad par precēm ir izrakstīts rēķins gala patērētājam. Jautājums par to, vai neto ienākumus no PVN ietekmē minētā importa rezultātā veiktais pārāk zemais novērtējums, tādējādi ir atkarīgs no gala patērētājam rēķinā norādītās cenas.
- 576 Līdz ar to attiecīgo preču muitas vērtības pārāk zema novērtējuma konstatējums pats par sevi ne vienmēr nozīmē bāzes, no kuras tiek aprēķināti pašu resursi, kas izriet no PVN, samazinājumu.
- 577 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, trešais pamats ir jāapmierina, ciktāl tas attiecas uz Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta, kā arī 85.–87. panta neizpildi, un pārējā daļā tas ir jānoraida.

4. Par LES 4. panta 3. punktā paredzētā lojālas sadarbības pienākuma neizpildi

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 578 Ar prasības pieteikuma otrajā prasījumā izvirzīto iebildumu Komisija apgalvo, ka, nesniedzot tai visu informāciju, kas nepieciešama, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, un atbilstoši pieprasījumam nesniedzot *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma saturu vai konstatēto muitas parādu atcelšanas lēmumu pamatojumu, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi LES 4. panta 3. punktā un Regulas Nr. 608/2014 2. panta 2. punktā un 3. punkta d) apakšpunktā paredzētos pienākumus.
- 579 Šajā ziņā, pirmkārt, Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā ir atteikusies iesniegt *HMRC* juridiskā dienesta atzinuma kopiju vai jebkādu citu norādi par juridiskā vērtējuma saturu, kura rezultātā tika atcelti KMO *Snake* konstatētie muitas parādi, jo šāds juridiskais vērtējums bija konfidenciāls un ietilpst saziņas starp advokātu un tā klientu aizsardzības jomā.
- 580 Otrkārt, Komisija norāda, ka Apvienotās Karalistes muitas iestādes nav sniegušas tās dienestu pieprasīto informāciju, lai noteiktu maksājamo tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu.
- 581 Apvienotā Karaliste iebilst, kā jau tika norādīts pirmstiesas procedūras laikā, ka maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* konstatēto parādu atcelšana notika, nevis balstoties uz jebkādu juridisku atzinumu, kura nemaz neesot, bet gan pamatojoties uz lēmumiem, ko pieņēmis no *HMRC* neatkarīgs dienests, kurš ir atbildīgs par pārbaudēm un pārsūdzību muitas jomā. Šis dienests esot atcēlis šos paziņojumus šajos lēmumos norādīto iemeslu dēļ, kuri esot tikuši paziņoti Komisijai.
- 582 Turklāt papildus šim apgalvojumam par šī neesošā juridiskā atzinuma nepaziņošanu Komisijai šī iestāde neesot varējusi vispārīgi izvirzīt nevienu citu pārmetumu Apvienotajai Karalistei attiecībā uz tās pienākumu lojāli sadarboties, jo šī valsts neesot paziņojusi minētajai iestādei visu informāciju, kas nepieciešama tradicionālo pašu resursu zaudējumu summas noteikšanai.

b) Tiesas vērtējums

- 583 Vispirms ir jānorāda – lai gan prasības pieteikuma otrajā prasījumā Komisija papildus LES 4. panta 3. punkta pārkāpumam norāda arī uz Regulas Nr. 608/2014 2. panta 2. punkta un 3. punkta d) apakšpunkta pārkāpumu, šī iestāde prasības pamatojumā nav norādījusi, kādā veidā Apvienotā Karaliste nav ievērojusi šo pēdējo minēto tiesību normu, tādējādi šajā prasījumā izvirzītais iebildums ir jāizskata tikai LES 4. panta 3. punkta kontekstā.
- 584 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no LES 4. panta 3. punktā nostiprinātā lojālas sadarbības principa izriet, ka dalībvalstīm ir jāveic visi atbilstošie pasākumi, lai nodrošinātu Savienības tiesību piemērojamību un efektivitāti (spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-391/17, EU:C:2019:919, 93. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 585 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka atbilstoši Komisijai saskaņā ar LES 17. panta 1. punktu uzticētajai Līgumu uzraudzītājas lomai šai iestādei ir jānodrošina, lai dalībvalstis pienācīgi izpildītu savus pienākumus Savienības pašu resursu jomā (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 65. punkts), un ka saskaņā ar LES 4. panta

3. punktu dalībvalstīm ir pienākums atvieglot Komisijai šī uzraudzības uzdevuma izpildi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 7. marts, Komisija/Itālija, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. punkts).
- 586 Turklāt, tā kā, tāpat kā gadījumā, kad Komisija uzrauga, vai dalībvalstis pienācīgi pilda savus pienākumus Savienības pašu resursu jomā, šī iestāde lielā mērā ir atkarīga no dalībvalstu sniegtās informācijas, tām ir pienākums ar saprātīgiem nosacījumiem nodot minētajai iestādei pamatojošus un cita veida lietderīgus dokumentus, lai tā varētu pārbaudīt, vai Savienības pašu resursi ir pareizi nodoti, ievērojot šos pienākumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 7. marts, Komisija/Itālija, C-10/00, EU:C:2002:146, 88. un 91. punkts).
- 587 Šajā lietā Komisija pārmet Apvienotajai Karalistei, ka tā nav izpildījusi LES 4. panta 3. punktā paredzēto lojālas sadarbības pienākumu, jo šī valsts nav savlaicīgi sniegusi tai, pirmkārt, visus aprēķina elementus saistībā ar maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasītajiem parādiem, kurus tā tai vairākkārt esot lūgusi paziņot un kas esot nepieciešami, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, un, otrkārt, *HMRC* juridiskā dienesta atzinumu vai pamatojumu lēmumiem, ar kuriem atcelti maksājuma paziņojumi C 18 *Snake*.
- 588 Šajā ziņā nav strīda, ka visas pirmstiesas procedūras laikā Apvienotā Karaliste atteicās iesniegt dokumentu, kuru tās iestādes vairākkārt ir kvalificējušas kā “juridisku atzinumu”, pamatojoties uz to, ka šo dokumentu aizsargā dienesta noslēpums.
- 589 Komisija paskaidro, ka tā lūdza iesniegt šo dokumentu, tiklīdz tā bija sapratusi, ka tajā ir ietverta to iemeslu juridiskā analīze, kuru dēļ Apvienotā Karaliste atcēla maksājuma paziņojumus C 18 *Snake*.
- 590 Tomēr vēlāk, it īpaši 2018. gada aprīlī veiktās pārbaudes 18-11-1 laikā un 2018. gada 22. jūnija atbildē uz brīdinājuma vēstuli, Apvienotā Karaliste apgalvoja, ka šāda “juridiskā atzinuma” neesot un ka iemesli, kuru dēļ tai nācās atcelt maksājuma paziņojumus C 18 *Snake*, esot minēti lēmumos par šo paziņojumu atcelšanu, kurus esot pieņēmusi neatkarīga iestāde, proti, *HMRC* Muitas pārbaudīšanas un apelāciju dienests, saistībā ar procedūrām, kas attiecas uz šo paziņojumu pārsūdzēšanu. Apvienotā Karaliste uzskata, ka no šiem lēmumiem izriet, ka minētie paziņojumi būtībā tika atcelti, pamatojoties uz to, ka nebija iespējams pamatot nevienu apmierinošu atkārtotas novērtēšanas metodi attiecībā uz attiecīgo importu.
- 591 Komisija norāda, ka 6 no 24 lēmumu atcelt maksājuma paziņojumus C 18 *Snake* kopijas, kas iegūtas pārbaudes 18-11-1 laikā, neļāva tai saprast šo paziņojumu atcelšanas iemeslus.
- 592 Iebildumu rakstā Apvienotā Karaliste piebilda, ka pastāv *HMRC* juridiskā dienesta atzinums, bet tas attiecoties nevis uz iemesliem, kuru dēļ tā atcēla maksājuma paziņojumus C 18 *Snake*, bet gan vienīgi uz likvidācijas procedūrām, kas uzsāktas pret noteiktiem uzņēmējiem. Tomēr šo atzinumu aizsargājot dienesta noslēpums.
- 593 Tāpat ir jānorāda, ka pirmstiesas procedūras laikā Apvienotās Karalistes muitas iestādes norādīja, ka maksājumu paziņojumu C 18 *Snake* spēkā esamība var tikt apšaubīta, jo šajos paziņojumos VKC tika izmantotas, lai noteiktu attiecīgo preču muitas vērtību, un ka minētie paziņojumi, kādi tie tika paziņoti attiecīgajiem uzņēmumiem, neļauj konstatēt tiešu saikni starp pieprasītajiem nodokļiem un attiecīgajām individuālajām muitas deklarācijām.

- 594 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem arī izriet, ka Komisija vairākkārt ir lūgusi Apvienoto Karalisti tai darīt zināmus detalizētus aprēķinus par maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasītajiem parādiem, jo šie dati bija nepieciešami, lai pārbaudītu, vai šie parādi pienācīgi atspoguļo pašu resursu zaudējumu summas saistībā ar importu, uz kuru attiecas šie paziņojumi.
- 595 Komisija paskaidro, ka, tā kā tās rīcībā nebija šīs informācijas un tā kā pirmstiesas procedūras laikā Apvienotā Karaliste to šajā jautājumā nekorigēja, tā bija prezumējusi, ka maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasītie nodokļi ir aprēķināti, pamatojoties uz MPC, un tādējādi tie bija noteikti acīmredzami pārāk zemā līmenī. Tas tai esot licis prasības pieteikumā attiecībā uz laikposmu no 2011. gada novembra līdz 2014. gada novembrim pieprasīt summas, kas atbilst tradicionālo pašu resursu zaudējumiem, kas aprēķināti, nevis pamatojoties uz šiem maksājuma paziņojumiem, bet gan saskaņā ar *OLAF-JRC* metodi, tādējādi ņemot vērā visu importu, kas veikts par cenu, kura ir zemāka nekā MPC, un attiecinot uz šo importu vērtību, kas ir vienāda ar VKC.
- 596 Tā norāda, ka maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasīto parādu aprēķinu Apvienotā Karaliste galu galā iesniedza atbildes raksta uz repliku pielikumā, un tas ļāva konstatēt, ka attiecīgais imports tika pārvērtēts, pamatojoties nevis uz MPC, bet gan uz VKC, un izveidot tiešu saikni starp pieprasītajiem nodokļiem un attiecīgajām individuālajām muitas deklarācijām.
- 597 Apvienotā Karaliste, atbildot uz Tiesas šajā ziņā uzdoto jautājumu, paskaidroja, ka tās iestādes nav atteikušas sniegt Komisijai detalizētu informāciju par šiem aprēķiniem pēc 2017. gada novembra pārbaudes apmeklējuma, bet tās laikā tām tai nebija piekļuves. Šie aprēķini esot tikuši “pārskatīti” neilgi pirms iebildumu raksta iesniegšanas 2019. gada jūnijā. Pēc tam esot vajadzējis daudz laika un resursu, lai analizētu un apstrādātu ļoti lielo informācijas daudzumu, kas tika iegūta informācijas vākšanas laikā, tādējādi Apvienotā Karaliste nevarēja to sniegt pirms atbildes raksta uz repliku iesniegšanas.
- 598 Ņemot vērā visus šos faktiskos apstākļus un principus, kas nostiprināti šī sprieduma 584.–586. punktā atgādinātajā judikatūrā, ir jākonstatē, ka Apvienotā Karaliste nav izpildījusi tai LES 4. panta 3. punktā noteikto lojālas sadarbības pienākumu, jo šī valsts nav savlaicīgi iesniegusi, pirmkārt, visus aprēķina elementus saistībā ar maksājuma paziņojumos C 18 *Snake* pieprasītajiem parādiem, kurus Komisija tai vairākkārt bija pieprasījusi paziņot un kas bija nepieciešami, lai aprēķinātu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, un, otrkārt, pamatojumu lēmumiem, ar kuriem atcelti maksājuma paziņojumi C 18 *Snake*, un kuru Komisija tai bija vairākkārt lūgusi paziņot.
- 599 Savukārt nav jālemj par jautājumu, vai Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi lojālas sadarbības pienākumu, atsakoties iesniegt *HMRC* juridisko atzinumu. Pietiek konstatēt, ka, tā kā prasības pieteikuma otrā prasījuma otrajā daļā ir izmantots saiklis “vai”, Apvienotā Karaliste katrā ziņā nav izpildījusi šo pienākumu, jo nav savlaicīgi sniegusi pamatojumu lēmumiem, ar kuriem atcelti maksājuma paziņojumi C 18 *Snake*.
- 600 Līdz ar to, neskarot šī sprieduma 599. punktā norādīto, ir jāapmierina prasības pieteikuma otrajā prasījumā izvirzītais iebildums, ciktāl tas attiecas uz LES 4. panta 3. punkta pārkāpumu.
- 601 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka:
- neņemdamā vērā pareizas muitas nodokļa summas un nenododama pareizu tradicionālo pašu resursu, kas ir saistīti ar attiecīgo importu, summu, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar Lēmuma 2014/335 2. un 8. pantu, Lēmuma 2007/436 2. un

8. pantu, Regulas Nr. 609/2014 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu, Regulas Nr. 1150/2000 2., 6., 9., 10., 11. un 17. pantu, kā arī Savienības Muitas kodeksa 105. panta 3. punktu un Kopienas Muitas kodeksa 220. panta 1. punktu, ņemot vērā, ka tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar LESD 325. pantu, Savienības Muitas kodeksa 46. pantu, Kopienas Muitas kodeksa 13. pantu, Piemērošanas regulas 248. panta 1. punktu, Īstenošanas regulas 244. pantu, kā arī Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 85.–87. pantu;

- un nesniegdama visu informāciju, kas Komisijai ir vajadzīga, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, un nesniegdama, kā prasīts, pamatojumu lēmumiem, ar kuriem ir atcelti konstatētie muitas parādi, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu.

602 Pārējā daļā prasību noraidīt.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 603 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, ja vien Tiesa, ņemot vērā lietas apstākļus, neuzskata, ka ir pamatoti, ka lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus un papildus atlīdzina daļu no otra lietas dalībnieka tiesāšanās izdevumiem.
- 604 Šajā lietā, tā kā Komisija ir prasījusi piespriet Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā pēdējai minētajai spriedums lielākajā daļā tās prasījumu ir nelabvēlīgs, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, Apvienotajai Karalistei ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt četras piektdaļas no Komisijas tiesāšanās izdevumiem. Komisija vienu piektdaļu savu tiesāšanās izdevumu sedz pati.
- 605 Piemērojot minētā reglamenta 140. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalstis, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas, Beļģijas Karaliste, Igaunijas Republika, Grieķijas Republika, Latvijas Republika, Portugāles Republika un Slovākijas Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **Neņemdamā vērā pareizas muitas nodokļu summas un nenododama pareizu tradicionālo pašu resursu, kas attiecas uz noteiktu tekstilizstrādājumu un apavu importu no Ķīnas, summu, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar Padomes Lēmuma 2014/335/ES, Euratom (2014. gada 26. maijs) par Eiropas Savienības pašu resursu sistēmu 2. un 8. pantu, Padomes Lēmuma 2007/436/EK, Euratom (2007. gada 7. jūnijs) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu 2. un 8. pantu, Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 609/2014 (2014. gada 26. maijs) par metodēm un procedūru, lai darītu pieejamus tradicionālos, PVN un NKI pašu resursus, un par pasākumiem, lai izpildītu kases vajadzības, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (ES, Euratom) 2016/804 (2016. gada 17. maijs), 2., 6., 9., 10., 12. un 13. pantu, Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 (2000. gada 22. maijs), ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, 2., 6., 9., 10., 11. un**

17. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu, 105. panta 3. punktu un Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 648/2005 (2005. gada 13. aprīlis), 220. panta 1. punktu, ņemot vērā, ka tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar LESD 325. pantu, Regulas Nr. 952/2013 46. pantu, Regulas Nr. 2913/92, kas grozīta ar Regulu Nr. 648/2005, 13. pantu, Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (1993. gada 2. jūlijs), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2913/92, kas grozīta ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 3254/1994 (1994. gada 19. decembris), 248. panta 1. punktu, Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2015/2447 (2015. gada 24. novembris), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Regulā (ES) Nr. 952/2013, 244. pantu, kā arī Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kas grozīta ar Padomes Direktīvu 2009/69/EK (2009. gada 25. jūnijs), 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 85.–87. pantu;

un nesniedzama visu informāciju, kas Eiropas Komisijai ir vajadzīga, lai noteiktu tradicionālo pašu resursu zaudējumu summu, un nesniedzot, kā prasīts, pamatojumu lēmumiem, ar kuriem ir atcelti konstatētie muitas parādi, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu.

- 2) Prasību pārējā daļā noraidīt.
- 3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste atlīdzina četras piektdaļas no Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumiem un sedz savus tiesāšanās izdevumus.
- 4) Eiropas Komisija sedz vienu piektdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem.
- 5) Beļģijas Karaliste, Igaunijas Republika, Grieķijas Republika, Latvijas Republika, Portugāles Republika un Slovākijas Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

[Paraksti]